

Kính 2 - Song Thành

Contents

Kính 2 - Song Thành	1
1. Văn Tự Trong Tuyết	1
2. Thi Thể Dưới Băng	13
3. Bàn Tay Ma	25
4. Quý Cơ	35
5. Lục Tinh	46

Kính 2 - Song Thành

Giới thiệu

Nguồn: wattpad. com Dịch: Lưu Manh Sư Tử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-2-song-thanh>

1. Văn Tự Trong Tuyết

Màn trời bên ngoài cơn bão tuyết vẫn một màu xanh thẳm, đây đó cánh ưng chao liệng.

Từ trên không nhìn xuống, núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách ở giữa những đỉnh băng khổng lồ chập chùng trùng điệp, giống như một hạt sáng chói nhất trong chuỗi minh châu trên mũ bạc, lấp lánh tỏa ánh. Nhưng ánh sáng đó giờ phút này đã bị bão tuyết tràn ngập non nước phủ mờ.

Mục lực của chim ưng có tốt tới mức nào cũng không nhìn thấy mấy điểm đen như những con kiến bò trên sườn núi dưới bão tuyết. Chim ưng chỉ biết lượn vòng chứ không có cách nào đáp xuống nghỉ ngơi, không ngờ có một đoàn người y phục lam lũ chậm chậm lặn lội leo núi.

Gió hù hụ, bốn bề một mắng trắng mênh mông, cả đông tây nam bắc cũng không nhận ra được. Giữa triền núi, hàng người bị khốn chỉ còn nước đứng trụ gót, lết bước tụ lại một chỗ, vây thành cụm hầu kháng cự

lại gió dữ. Không khí trên núi cao vốn đã loãng, lúc gió hú lại càng dồn ép đến mức không có cách nào hít thở nổi, hơi lạnh thấu xương khiến lũ khách ăn mặc mỏng manh run bần bật.

Đám người lặn lội đường xa đã mệt đến cực độ, mặt mày một màu xanh dờn khủng bố, hiển nhiên là con dân lưu lạc bần cùng, y phục lam lũ, khuỷu tay đầu gối rách lộ da thịt tái mét giá buốt. Nơi bị băng tuyết cắt rạch không rỉ máu, chỉ đông thành màu tím bầm, nứt bạnh ra, giống như cái miệng trẻ nít há mở, đáng sợ dị thường.

Lũ khách mỗi một kiệt lực còn chưa tìm được chỗ tránh gió, đông bão đã cuộn tới, lấp kín mắt mọi người. Bốn phía một màu trắng khủng bố. Giữa tiếng gió gào rít, chỉ nghe thấy vài tiếng gào thê thảm. Người không đủ thể lực trong đội ngũ không có cách nào đứng vững, lần lượt bị cuốn đi như những mảnh giấy, rơi xuống vực sâu đá nhọn lởm chởm nhấp nhô của vùng núi tuyết vách dựng sừng sững.

“Mọi người cẩn thận! Mọi người cẩn thận!”. Trong đội ngũ có một thanh âm khản đặc hét lên, khí lực mạnh bạo, xuyên thấu đông tố đến bên tai từng người: “Nắm lấy người bên cạnh, đứng cho vững! Gió lớn sẽ qua mau thôi!”.

Hắn đứng trong đội ngũ, hơi bần thần, xoay mặt qua phương hướng thanh âm truyền tới, lại không nhìn thấy gì.

“Mau nắm giữ! Coi chừng bị...”. Bên tai chợt nghe tiếng người nói, sau đó một bàn tay thô ráp thò qua, vội vàng bắt giữ tay hắn. Gió hú rít quét sạch tiếng nói của kẻ đồng hành, bàn tay đó lại nắm tay gã chặt cứng, cũng lạnh như băng tuyết.

Hắn thậm chí chẳng xoay đầu nhìn xem người bên cạnh là ai, trên mặt thoáng qua vẻ khó chịu, quyết định rút tay về.

Sát na đó, cơn gió mãnh liệt nhất rền rĩ ập xuống đỉnh đầu trong chớp mắt! Bên cạnh đâu đâu cũng có tiếng kêu la, không ai đứng vững được, thoái lui liên tục. Bị kẹp giữa đội ngũ, hắn cũng không tránh khỏi thoái theo mọi người mấy bước, lại đồng thời vùng thoát khỏi bàn tay của người bạn đồng hành kia.

“A!”. Gió hù hụ lướt qua, bên tai gần sát trong gang tấc vang vọng tiếng kêu la kinh hoàng, là thanh âm của hán tử kia. Hắn còn chưa kịp quay đầu, cảm thấy bàn tay vừa buông ra thần tốc rời khỏi bàn tay của hắn trong nháy mắt, cuốn theo cuồng phong mãnh liệt.

“Ồi! Cứu mạng! Cứu”. Người đó rống hết sức lực, nhưng thanh âm lại mau chóng lướt xa theo gió.

Hắn chỉ đứng giữa cơn đông tố, bất động,

lắng nghe thanh âm như tơ mỏng đứt lìa trong gió tuyết, sau đó có vẻ ghé tởm đưa tay lên phủi phủi, dùng tuyết xoa hữu thủ, phủi sạch sẽ, rồi rút vào ống tay áo, mặt không đổi sắc đứng giữa đoàn người.

Gió cuối cùng đã bỏ đi sau một trận gầm rít, tuyết mịn mù cũng dần dần rơi xuống, thị tuyến sáng rõ lại. Nhưng hàng người trong nháy mắt đã mất hết quá nửa.

“Mới đến triền núi đã như vậy, sợ rằng người có thể sống sót đến được Thiên Khuyết không còn mấy ai!”. Hắn bỗng dừng khe khẽ cười mỉa một tiếng, lại tiếp tục di động theo cước bộ của chúng nhân tới trước, tìm một chỗ tránh gió, dừng lại nghỉ ngơi.

Lượn cảnh khô vạch trên mặt tuyết, trước hết vẽ một vòng, sau đó dừng lại, điểm một cái ngay giữa vòng tròn.

Gió tuyết quện vào, đập lên mặt. Hắn nhắm mắt, bàn tay đang điểm chấm sát na đó có hơi run run.

Là đây... là đây rồi? Cuối cùng sắp về đến nơi đó rồi.

Giây phút khép mắt, hắn lại nhìn thấy một tà áo trắng như sao sa, rơi vút xuống trước mắt, càng lúc càng xa, càng lúc càng xa... Nhưng kỳ dị là người rơi mình mặt mày lại càng lúc càng hiển hiện rõ rệt, càng lúc càng gần hắn, càng lúc càng gần. Trên khuôn mặt trắng nhợt, đôi mắt không còn sinh khí nhìn hắn, ngón tay thò ra cơ hồ muốn sờ lên mặt hắn.

“Tô Ma”. Đôi môi như cánh hoa khô héo nhẹ nhàng nhấp nháy, gọi hắn.

“Cạch!”. Cành khô bỗng gãy lìa, hán mở mắt, đồng tử đen nhánh chứa đựng thần sắc bần thần trống vắng.

“Hù... hù... hù...”, gió đang gầm gừ, nhưng thanh âm đá lửa soèn soẹt vẫn không ngừng truyền vào tai, tốc độ càng lúc càng mau, hòa theo tiếng chửi rửa lăm thẳm. Đội bão tuyết nhúm lửa, một hồi thật lâu vẫn chưa thấp lên được, Thiết Oa Lý bần chồn đến cực độ, rống lớn: “Ê, ai qua đây giúp được không? Quý sứ!”.

Đám người ngồi bên cạnh lão không có ai lên tiếng. Nơi đây là giữa sườn núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách, vừa kết thúc một buổi lặn lội đường xa, mọi người đều mệt đến mức toàn thân rã rời. Sau khi dừng chân nghỉ ngơi, người còn sống sót chiếu theo sự phân công nội bộ, lượm cành khô, nấu lương khô, lần lượt hoàn thành nhiệm vụ, cả đám dân lưu lạc người nào người nấy y phục lam lũ vừa đói vừa lạnh lập tức ngã lăn ra đất nghỉ ngơi, đợi đến bữa cơm, còn hơi sức đâu mà lo đến công chuyện của người kẻ cận?

“Một bầy quỷ nghèo giết hoài không hết. Cho các ngươi chết đói!”. Thiết Oa Lý phì một tiếng, mắng chửi, tiếp tục không ngừng quẹt đá lửa.

Hán cũng không lên tiếng, chỉ ngồi trong một cái hố tuyết hơi lõm xuống ở phía bắc hòn núi, vòng tay ôm thân hình bé bỏng của Tô Nặc vào lòng, im lặng nhìn về phía Thiết Oa Lý. Lúc mọi người ai nấy đều mệt mỏi kiệt lực, cũng chỉ có lão đầu đó thể lực đủ sung túc để có thể mắng chửi người ta... Thiết Oa Lý cũng chính là người lần này dẫn dắt mọi người băng vượt núi tuyết đi đến Vân Hoang châu. Xem ra hán tử tuổi ngoại ngũ tuần đó không phải đơn giản.

Hán nghĩ vậy, trên mặt lại không tỏ lộ dáng vẻ gì, chỉ vuốt ve A Nặc trong lòng. Suốt một đường đến đây, A Nặc mình mẩy cũng đã lạnh như một khối băng. Hán cẩn thận ôm nó vào ngực, thân mình gắng hết sức ngả ra sau, ép sát vào hố, tránh gió tuyết quần quật đập vào mặt như dao cắt. Nhắm chặt mắt, nghe bên tai tiếng đông bão gào rít thoát đến thoát đi, cảm nhận dưới chân như có dao cứa vì lặn lội một thời gian dài.

Đi đã hai tháng, chắc sắp đến Thiên Khuyết rồi chứ? Bao nhiêu năm rồi...

Không ngờ có có ngày về lại, hơn nữa không ngờ lại là cùng đi với một đám lưu dân trôi dạt trốn chạy này.

Trên mặt có cảm giác đau rát, gió tuyết rít gào phảng phất đã rạch tét mặt hán.

“Đại thúc, ông xem xem có phải rơm mồi bị ướt không? Con có mang theo liềm bắt lửa, ông xem có dùng được không?”. Giữa bão tuyết, đột nhiên vang lên tiếng nói trong trẻo của một thiếu nữ, trên mặt tuyết có tiếng bước chân lạo xạo.

“Phụt!”. Một tiếng vọng giòn giã, đột nhiên lại có một hơi nóng dâng lên giữa cơn bão, ngọn lửa dịu dịu bám vào cành khô.

“Úi chà, quả nhiên dùng liềm bắt lửa ngon hơn! Tiểu nha đầu, cảm ơn người!”. Thiết Oa Lý như nhẹ bót gánh nặng, thở hì hục lấy hơi, tiếng cười truyền vọng trong gió. Từ phá thành Kinh Châu tới đây, suốt một đường tây tiến, đám người ô hợp vì chạy nạn mà tụ tập lại càng lúc càng đông, nhưng do thành phần phức tạp, tuy nói là kết bạn đường, nhưng đại đa số luôn tự lo riêng mình, chỉ có thiếu nữ kia vừa nhiệt tâm vừa hoạt bát, thu hoạch được hảo cảm của rất nhiều người trong đám.

“Không cần cảm ơn, nấu cháo là để mọi người cùng ăn mà. Qua khỏi ngọn núi tuyết này chắc sắp đến Thiên Khuyết chứ? Mọi người gian khổ mấy ngày nữa là xong thôi”. Thiếu nữ cười tươi tắn, thanh âm tuy mệt mỏi, lại vẫn tràn nhựa sống, khiến cho đám lưu dân thất điên bát đảo ai nấy cũng phấn chấn tinh thần. Lảo xào đạp tuyết, bước ngắn bước dài, thiếu nữ lại trở về bên này.

Những người này cũng vọng tưởng muốn đi Vân Hoang sao?

“Đất chỗ mang, giữa Lục Hợp, trong Tứ Hải, có đất tiên gọi là Vân Hoang. Có nhật nguyệt soi rọi, dùng sáng tối chia ngày giờ, dùng bốn mùa kết thành năm, chắc cũng đã hơn ngàn tuổi, thần linh sinh sôi, kỳ vật dị hình, là Thiên hay Thọ, chỉ có thánh nhân mới có thể thông thấu”.

Đoạn lời nói trong “Lục Hợp Thư Đại Hoang Tây Kinh” vốn vẹn vài chục chữ đã in khắc thể ngoại tiên cảnh đó, cứ như chốn Bồng Lai, Vân Hoang đã trở thành tiên cảnh mà người Trung Châu mơ ước. So với những Bích Lạc Tam Sơn sương khói mênh mang khó tin khó tìm, truyền thuyết Vân Hoang lại là lời truyền cổ xưa có bằng có cứ. Thậm chí có thương hiệu buôn châu báu phao đồn đã từng đi đến nơi đó, mang về bảo vật

khiến người Trung Châu mê mết thần hồn. Tờ sa Giao Tiêu (một loại lụa trong truyền thuyết do mỹ nữ nhân dệt), minh châu, hoàng tinh (ngọc topaz), bích ngọc, ánh ngọc thuần khiết, chất ngọc lộng lẫy, tuyệt không phải là sở hữu của nhân gian.

Do đó, sự tồn tại của Vân Hoang cứ như Đào Hoa Nguyên vậy, được vô số người tin tưởng. Nhưng trong “Đại Hoang Tây Kinh” chỉ nhắc sơ qua đến phương vị của nó ở phương tây đại lục Trung thổ, từ vùng núi tuyết Tây Vực theo con đường nhỏ thông qua dải đất dài hẹp là có thể đến. Con đường nhỏ đó theo truyền thuyết bắt đầu từ Vân Mộng Trạch, chung điểm ở một nơi nào đó giữa núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách.

Bằng vào lời rao truyền phiêu diêu hư vô đó, xưa nay không ngừng có người lặn lội đường xa mà đến, tra tìm mỗi một con đường nhỏ khắp núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách. Người Trung Châu thời xưa có truyền thuyết “tìm được Đào Nguyên thì tránh được loạn đời Tần”. Đến khi Trung Châu chiến loạn liên miên, quần hùng tranh giành quyền lực, lưu dân cùng đường mặt lộ hoang mang tìm kiếm đào nguyên tránh xa tai họa như vậy càng lúc càng nhiều.

Đám dân đói mặt mày hốc hác đó sao không nghĩ xem đã không sống nổi ở Trung Châu, làm sao có thể đến được Thiên Khuyết?

Đang nghĩ ngợi,

tiếng bước chân lao xao chợt dừng lại trước mặt hắn, nhưng lại không có tiếng nói. Ngón tay của Quỷ Lỗi sư nắm chặt lấy Tô Nặc, nhưng không ngược nhìn nàng ta, cũng không mở miệng, chỉ tự lo cho bản thân, cúi đầu xuất thần.

“Có thể ngồi ở đây chứ?”. Ngoài hố tuyết, thiếu nữ kia cuối cùng đã cất tiếng hỏi, nhưng liền đi tới không đợi hắn hồi đáp.

Khoẻ miệng hơn thoáng qua vẻ khó chịu, hắn cuối cùng cũng mở miệng, thanh âm nhát gừng: “Thụ thụ bất thân mà?”.

“Không sợ, tôi không phải người Hán”. Thiếu nữ nói, ngồi xuống cạnh hắn, chênh vênh thốt: “Tôi là người Đông Ba”.

“Người Đông Ba?”. Hắn có vẻ kinh ngạc.

“Ừm, bọn tôi sống bên sông Lan Thương, kết quả gần đây nơi đó cũng bắt đầu bùng nổ chiến tranh, chỉ còn nước bỏ chạy”. Thiếu nữ thở dài một hơi, nhặt một cành khô vẽ vẽ trên mặt tuyết.

Hắn có vẻ ngán ngẩm khe khẽ lắc đầu. Trường đại chiến loạn Trung Nguyên này đã dần dai hai mươi mấy năm, vô số người bỏ nhà lưu lạc, xem ra ngày nay phong hỏa cũng đã lan tràn tới Nam Cương. Khó trách những người kia đều hốt hoảng muốn chạy thoát khỏi Trung Nguyên!

“Tôi là Na Sinh, mọi người đều gọi tôi là A Sinh”. Thanh âm của thiếu nữ vang lên bên tai, rất nhiệt tình, rất êm ái: “Còn ông? Suốt dọc đường không thấy ông nói chuyện, ông tên là gì?”.

“Tô Ma”. Hắn không nhúc nhích thân mình một chút xíu nào, ôm Tô Nặc trong lòng hồ hững hờ trả một câu.

“Tô Ma? Không giống họ tên người Hán!... Ông là người tộc nào? Thát Đát? Lô Lan? Đột Quyết? Cao Ly?”. Na Sinh có vẻ ngạc nhiên, một hơi tuôn ra hết đủ thứ tên quốc gia nàng ta biết được, nhưng nam tử ngồi dựa mình trong hố tuyết vẫn một mực không gật đầu, đôi mắt cúi thấp, không biểu lộ chút đáng vẻ gì.

Bị đón tiếp lạnh nhạt, Na Sinh lại không có ý buông bỏ đối với nam tử đồng hành trẻ tuổi này, nàng đã lưu ý đến hắn từ lâu. Tuy đang lang thang lưu lạc, cả đám ai nấy mặt mày lộ lem đầu tóc bù xù, nhưng Quỷ Lỗi sư trẻ trung kia vẫn không che giấu được dung mạo anh tuấn, đường nét khuôn mặt thanh tú, ngũ quan cơ hồ không có chỗ khiếm khuyết nào. Đối với một thanh niên đẹp trai thu hút đến mức đó, cho dù đang trên đường lưu vong khốn đốn nhọc nhằn, cũng đủ để bắt giữ sự chú ý của thiếu nữ người Miêu đầy nhiệt tình.

“Ừa, tượng gỗ của ông thật tốt... giống như sống vậy!”. Đang tìm lời để bắt chuyện, Na Sinh nhìn thấy Tô Nặc hắn một mực ôm trong lòng, cười cười gơ tay muốn sờ vào: “Ông là Quỷ Lỗi sư?”.

“Bốp”. Bàn tay của thiếu nữ còn chưa chạm đến, bàn tay của người gỗ bé nhỏ chột nhấc lên, đánh văng tay nàng ta.

“Đừng đụng đến đệ đệ ta”. Tô Ma vẫn không nhìn nàng, chỉ nói một câu, ôm tượng gỗ vào lòng.

Bàn tay của cái tượng bé nhỏ chậm chậm hạ xuống, Na Sinh nhìn thấy một đường tơ trong ngần cơ hồ nhìn không ra cột trên khớp bàn tay, đầu kia của đường tơ lại buộc vào chiếc nhẫn trên ngón tay giữa bàn tay phải. Bàn tay của Tô Ma lộ phân nửa khỏi áo, mười ngón tay thon dài, trên mỗi một ngón tay đều có mang một chiếc nhẫn kỳ dị, mỗi một chiếc nhẫn đều có buộc một đường tơ, đầu kia của đường tơ biến mất trên khớp của tượng người gỗ.

Tượng người gỗ đó cao không tới hai thước, mặt mày tuấn mỹ phi phàm, tóc đen để trái đào, mặc trang phục kỳ dị không phải Hồ không phải Hán, lại sạch sẽ mới mẻ hơn so với bộ dạng lam lũ của chủ nhân. Xem ra Tô Ma bảo vệ đạo cụ giống hệt mình đó rất kỹ.

“Đệ đệ của ông?”. Na Sinh ngậy người một hồi, nhin không được cười: “Thật có lý... Quả nhiên rất giống ông”.

Nhưng đang cười cười, sắc mặt của thiếu nữ từ từ tái mét. Định thần nhìn tượng gỗ trong lòng Tô Ma, Na Sinh cắn chặt môi dưới mới không thoát miệng la hoảng. Quá giống... Giống đến mức đó, đơn giản là giống từng li từng tí, cho dù từng sợi tóc, từng phân da thịt cũng giống hệt với Tô Ma trước mắt vậy.

Không biết có phải là ảo giác, hay là vì ngón tay trong tay áo Tô Ma dờ động, Na Sinh chột nhìn thấy cái tượng người bé nhỏ cao chưa tới hai thước kia ngoái đầu sang, khẽ mỉm cười với nàng ta.

Nụ cười quỷ dị.

“Nó cười!”. Không còn nhin được nữa, Na Sinh thân mình lùi về sau dán sát vào hồ tuyết, thoát miệng rú lên: “Nó cười!”.

“Là người hoa mắt”. Tô Ma vẫn không ngược đầu nhìn nàng ta, chỉ hững hờ hồi đáp, sau đó ôm tượng gỗ nhỏ mang tên Tô Nặc vào lòng, không nói nữa.

Gió rít gào cuốn tuyết từ ngoài vào, phảng phất muốn chôn hai người trong cái hồ băng nông cạn này. Tô Ma không nói, vùng đất tuyết trừ tiếng gió ra, chỉ có tiếng củi khô cháy tí tách, mùi thơm thức ăn cũng bắt đầu lan tỏa.

“Có lẽ, có lẽ là vì đói quá, choáng váng hoa mắt”. Giữa tĩnh lặng, Na Sinh nhận thua. Nàng ngược đầu nhìn Quỷ Lỗi sư đang ôm tượng gỗ, mục quang mấy lượt biến ảo. Cuối cùng, phảng phất đã nghĩ ra gì đó có thể đả phá tình trạng khó xử trước mắt, thiếu nữ Đông Ba hững khởi đề nghị: “Tô Ma, tôi coi số cho ông nhé?”.

Nhìn thấy dáng vẻ có hơi kinh ngạc của thanh niên nam tử, nàng cười cười, ra điệu tự hào: “Tôi coi số rất chuẩn đó. Từ nhỏ tôi đã dựa vào nghề đó để kiếm tiền ăn cơm. Lúc chạy đến đất Sở, người ta ai cũng nói tôi là vu nữ. Coi số phù kê, xem tướng đoán mộng, cái gì tôi cũng làm được!”.

“Vậy giờ người coi làm sao đây?”. Phảng phất có chút hứng thú, Tô Ma mở miệng hỏi.

Na Sinh đưa bàn tay đông cứng lên miệng hơi, nhìn nhìn cảnh khô rơi rụng dưới đất, cười đáp: “Là phù kê đó!”.

Hai cành khô cột dính vào nhau, một ngang một dọc, thành hình chữ “Đinh”.

Na Sinh thò tả hữu thủ lạnh đến đỏ lựng cả cánh tay, dùng hai ngón trở nhẹ nhàng nâng hai đầu khúc gỗ ngang, để đầu đứng chúi xuống tiếp xúc với mặt tuyết, nhắm chặt mắt, môi miệng mấp máy, khe khẽ niệm lời chú vừa dài vừa phức tạp.

Thanh âm niệm chú của thiếu nữ cực nhỏ, nhưng Tô Ma một mực ngồi lơ dửng trong hồ tuyết vút giạt mình, nghiêng đầu như chớp về phía nàng ta, người gỗ trong lòng cũng cùng xoay đầu với hắn.

“Tuyết tiên tử đã được tôi thỉnh mời rồi... Tô Ma, ông muốn biết điều gì?”. Niệm xong lời chú, Na Sinh lại chưa mở mắt.

Tô Ma xoay đầu nhìn về phía nàng, nhân thần trống vắng lại phảng phất đã nhìn xuyên qua thân người nàng, rơi đến một nơi nào không biết nữa. Dáng vẻ trên mặt hần chốc lát biến thành kỳ quái, một hồi lâu mới thốt: “Quá khứ. Hiện tại. Vị lai”.

“Tuyệt tiên tử nâng ‘kê bút’, viết lời chỉ dạy”. Lại lặng lẽ tụng một đoạn chú, thân thể mong manh của thiếu nữ người Miêu run bần bật trong cơn gió ngoài hồ tuyết, nhưng lại thành kính nhắm chặt mắt, hai ngón trở nàng “kê bút” giăng trên đất tuyết.

Phảng phất có một lực lượng vô hình đỡ bàn tay của Na Sinh, lại phảng phất gió thổi cành khô đang cúi xuống đất đó, “kê bút” sột soẹt di động trên tuyết, viết hiệu lệnh luộm thuộm khó đọc.

Di động, di động, di động.

Đến lúc dời khỏi hàng thứ ba, “kê bút” chợt dừng lại. Bão

tổ vẫn gào rít, nhưng cành khô không ngờ lại bắt động.

“Xong rồi”. Na Sinh thở phào một hơi dài, phảng phất đột nhiên cảm thấy lạnh buốt, thân người run cầm cập, nhưng nàng ta lại vẫn nhắm chặt mắt không mở: “Ông xem xem, đó là quá khứ, hiện tại và vị lai của ông”.

Ánh mắt Tô Ma nhìn về phía nàng ta, một hồi lâu sau hồ hững thốt: “Người đọc cho ta nghe”.

Na Sinh lắc đầu, vẫn còn nhắm mắt: “Tôi giờ không xem lời dự ngôn tôi viết. Tôi không thể xem, giống như tôi không thể coi số cho mình vậy. Ông xem mau lên, xem xong để tôi xóa”.

Khóe miệng Tô Ma chợt hiện một nụ cười mới đó đã chợt tắt, từ từ lắc đầu: “Người lẽ nào không bói ra ta là người mù? Bút tiên vĩ đại vậy sao?”.

Gió tuyết rất mạnh, chút nhiệt khí củi lửa lan tỏa trong không khí chưa thổi đến thân người đã biến thành lạnh giá.

Nghe câu nói đó, Na Sinh giật mình thất kinh, thoát miệng hỏi: “Cái gì?”.

“Ta nói ta là người mù”. Tô Ma hững hồ thốt, nhưng lại bật người dậy khỏi hồ tuyết, đi tới trước mặt thiếu nữ cúi mình xuống, đưa tay che trên mảnh đất có viết lời bói giải: “Bất quá ta tuy không thể ‘nhìn’, lại vẫn có thể ‘đọc’”.

Ngón tay của hần thon dài, tái nhợt đến mức cơ hồ cũng cùng một màu với tuyết trắng. Trên năm ngón tay ngón nào cũng có mang nhãn đặc chế hình thù kỳ dị, trên nhãn có cột đường tơ dính với tượng gỗ, khó mà nhìn thấy đường tơ trên mặt tuyết. Ngón tay của hần mò lên hàng chữ đầu, dừng sững lại.

Thình lình, nụ cười trào phúng nơi khóe miệng hần tan biến.

Ngón tay không chịu để khổng chế run rẩy trên tuyết. Ngưng một chút, vị Quỷ Lỗi sư mù lòa trẻ trung vội vã cúi mình, ngón tay mò sang câu bói toán thứ nhì. Khóe miệng hần bất tri bất giác mím chặt lại, trên gương mặt tuần tú luôn luôn tái nhợt vụt dâng hiện một màu đỏ bừng kỳ dị.

Lời bói toán thứ nhì. Hơi thở của Tô Ma khấn trương hần, ngón tay có hơi co giật áp trên đất tuyết, phảng phất không có cách nào tin được, bản thân một hồi, trong ánh mắt mờ mịt có dáng vẻ kỳ dị.

“Xem xong chưa?”. Nhắm mắt đợi đã lâu, bên tai nghe tiếng hơi thở dồn dập của Tô Ma, lại không thấy hần bình luận, Na Sinh cuối cùng nhận không được phải lên tiếng.

Phảng phất sực tỉnh, bàn tay của Quỷ Lỗi sư giật bắn, run run, mò tới câu bói phù kê cuối cùng.

Nhưng, sát na trì trệ, gió tuyết cuồng loạn trên hoang sơn đã cuộn tới, quét sạch lời tiên đoán cuối cùng viết trên tuyết.

“Là gì? Là gì? Câu cuối cùng là gì?...”. Bàn tay Tô Ma vội vã mò mẩn khắp nơi trên mặt tuyết, nhưng bất kể làm sao cũng không mò ra câu thứ ba, nhất thời Quỷ Lỗi sư trẻ tuổi kỳ quái kia khấn trương la lên: “Người mau viết lại một lần nữa! Viết lại một lần nữa! Ta chưa xem!”.

Nghe giọng điệu quá biến đổi đó, Na Sinh kinh hãi, mở tròn mắt, liền nhìn thấy Quỷ Lỗi sư cúi mình sờ sẫm trên mặt đất, Tô Ma ngược đầu giữa cơn bão, nhìn nàng ta, nhân thần trống trống không không: “Mau viết lại một lần nữa cho ta!”.

Thần sắc quỷ dị như vậy, Na Sinh không khỏi cảm thấy sợ sệt, không khỏi mất tự chủ thoái lùi, run giọng: “Không được! Tôi không viết được... Cùng một người, nội trong một năm chỉ có thể thỉnh Bút Tiên phù kê một lần”.

“Ta chưa xem được câu thứ ba”. Tô Ma mở đôi mắt trống không, nhìn bầu trời ngập ngụa gió tuyết, thì thâm trầm trầm. Một hồi lâu sau, cười lên một cách kỳ dị: “Có lẽ đó là ý trời không muốn để ta xem được cái gọi là ‘vị lai’. Hoặc là đối với ta mà nói, căn bản không có thứ đó?”.

“Ồ?... Vậy hai câu đầu tôi viết có đúng không?”. Cuối cùng vẫn không dè nén được lòng hiếu kỳ, Na Sinh cất tiếng hỏi, run rẩy giữa gió tuyết. Tô Ma không nói gì, ngón tay từ từ nắm chặt lại trên mặt đất, nắm lấy một mảng tuyết trắng đất bùn. Cúi thấp đầu, khoe miệng bỗng có một nụ cười quỷ dị nháy mắt đã tắt ngóm.

“Cháo chín rồi, cháo chín rồi!”. Đúng vào lúc đó, Thiết Oa Lý từ đằng xa cầm một khúc củi gõ vào đáy nồi, lớn tiếng kêu gọi.

Đám lưu dân nằm ngổn ngang ở chỗ tránh gió nghe tiếng vọt dậy, ai ai cũng cầm một cái chén bể tranh nhau nhắm đồng lửa chạy tới, xô đẩy chen lấn không chút khách khí.

Na Sinh “úi chao” một tiếng, cũng không đợi hần hồi đáp, vội vàng bò dậy, lấy trong mình ra một cái chén nhỏ, loạng choạng chạy qua, vừa chạy vừa liên thanh kêu hần: “Mau! Mau lên! Không thì lại không còn gì để ăn!”.

Hần lại bất động, chỉ ngồi trên tuyết, ngón tay vô ý thức sờ sẫm trên vùng đất phủ tuyết dọc ngang.

Bên trên đó đã từng có hai câu bị hần gạt tay xóa nhòa.

“Nếu người không nhắm mắt, nếu người nhìn thấy bất cứ câu nào trong hai câu, ta đã giết người”.

Một hồi lâu sau, một câu nói ri rỉ qua khoe miệng của Quỷ Lỗi sư mù.

oOo

Hần không cùng đám lưu dân quây quần bên đồng lửa, chỉ một mình dựa vào hố tuyết, ôm A Nặc vào lòng, cúi người tháo cởi xà cạp, cố sức xoa hai bắp chân đau đến mức muốn té. Cuối cùng đứng dậy, dậm chân bước đi trên tuyết, muốn để huyết mạch hoạt động.

Bên đồng lửa có tiếng huyên náo mọi người tranh đoạt đồ ăn, thỉnh thoảng có tiếng Thiết Oa Lý quát tháo phân phối lương thực ngăn chặn giành giật, truyền vọng rầm rĩ, mang theo hơi nóng phảng phất trong gió tuyết. Đã qua hoàng hôn, gió vào đêm càng giá buốt. Sau khi ở đó nghỉ ngơi một đêm, đến sáng đám lưu dân liền lại phải tiếp tục bước đường lận lộn của bọn họ.

Quỷ Lỗi sư dừng chân, mắt lại trống vắng nhìn vùng đất tuyết, phảng phất ba dòng chữ còn ở đó. Chợt cười lên, khe khẽ thì thào với tượng gỗ trong lòng: “A Nặc, đi, hoạt động một chút đi!”.

“Bộp” một tiếng vang khê, tượng gỗ cao hai thước trong lòng hần rớt xuống, nhưng có dây kéo điều khiển, chưa rơi đụng mặt đất là đã lặn không lộn mình, nhẹ nhàng hạ xuống. Sau đó cái tượng người nhỏ vùng vùng chân, dang dang tay như người thật vậy, không ngờ còn lặn mình trên tuyết.

Tay Tô Ma nhét trong ống tay áo, chỉ có thể nhìn thấy mười ngón tay hơi động đậy. Nhưng vì ánh màu tuyết, dây kéo không nhìn thấy một sợi nào. Gió tuyết ủa tới, thổi tung mái tóc dài đen tuyền của Quỷ Lỗi sư, rõ ràng là không nhìn thấy, Tô Ma lại một mực nhìn tượng gỗ nhỏ lặn lộn xảo xáo dưới đất, thần sắc chăm chú.

Bên đồng lửa, thiếu nữ khư khư ôm cái chén nhỏ còn phân nửa cháo rau trộn lẫn như mới vừa lượm được bảo vật, mắt nhìn sang bên kia, đột nhiên có một thứ cảm giác thần hồn mê hoặc.

Thực là một nam tử kỳ dị: bờ vai rất rộng, tứ chi thon dài, thân người hiên ngang tráng kiện; mà nhìn lên gương mặt hần lại anh tuấn không chút khiếm khuyết, đường nét thanh tú đến mức gần như có hơi hướm

nữ nhân, khiến cho Na Sinh vốn là con gái cũng cảm thấy tự thẹn. Sự hòa hợp vừa mâu thuẫn mà lại kỳ diệu đó làm cho Quỷ Lỗi sư mù lòa mang tên Tô Ma kia tận phát một mị lực yêu dị khôn tả.

Người này là ai đây?... Thiếu nữ tinh thông bói toán số phận luôn cảm thấy một thứ lực lượng kỳ dị khó nói trên mình hẳn. Cho nên suốt một

đường dù đang trốn chạy, người con gái Đông Ba trẻ trung vẫn không khỏi mất tự chủ bị hấp dẫn, từng bước từng bước nhích tới.

“Có muốn ăn chút ít không? Trời sáng lại phải leo núi, không ăn lấy đâu ra sức”. Quỷ Lỗi sư thu dây, mười ngón tay chỉ hơi bung ra, dưới đất tuyết tượng gỗ nhỏ tên A Nặc quấy mình như một con cá chép, nhảy bật lên, lọt vào lòng chủ nhân. Tô Ma xoay mình định đi, lại nghe thanh âm hoạt bát đó bên tai.

Trong thanh âm của Na Sinh không có vẻ bên lên mắc cỡ của con gái Trung Nguyên một chút xiu nào, tươi tắn nhiệt tình, có một luồng nhiệt khí không ngừng va đập vào da thịt hẳn. Đồ ăn tranh giành được với mọi người bên đồng lửa đó sao? Đám lưu dân xô lấn cổ mức thêm một chút, còn phải hứng chịu Thiết Oa Lý la mắng không ngừng. Mà cô gái này lại đem một phần đồ ăn của nàng ta khăng khái đưa cho hẳn.

Tô Ma khoe miệng nhướn lên, tựa hồ có một nụ cười khó mà nhận được, không nói gì, nhưng lại thò tay ra. Thiếu nữ Đông Ba nhiệt tình như lửa đỏ liền bưng cái chén sành cũ kỹ đưa sang, đặt vào bàn tay băng lạnh của Quỷ Lỗi sư.

“Còn nóng đó, ăn mau lên, gió dữ quá, mau nguội lắm!”. Nhìn thấy đối phương không cự tuyệt, trong mắt Na Sinh tràn ngập niềm vui. Nhưng Tô Ma chỉ lẳng lặng bưng cái chén sành, từ từ cảm thấy hơi nóng đồ ăn trong chén truyền qua, lại không có một chút xiu ý muốn dùng bữa.

Gió tuyết rất mạnh, nháy mắt đồ trong chén đã đông thành băng. Quỷ Lỗi sư cười cười, không nói gì, lại đưa đồ ăn còn nguyên chưa động đến trả lại cho Na Sinh, xoay đầu bỏ đi.

“...”. Thiếu nữ Đông Ba ngơ ngẩn một hồi lâu, con người đó lẽ nào không muốn ăn, chỉ cần tay ấm thôi? Na Sinh thò ngón tay chọc chọc vào cháo đông cứng ngắc, thở dài một hơi, xem ra chỉ có thể đem tới đồng lửa hâm lại mới ăn được.

Vừa xoay người, chợt trong gió truyền đến tiếng phành phạch, phảng phất như có con đại bàng khổng lồ đang vỗ cánh, khiến cho tuyết bắn mù trời, gió thổi mạnh đến mức không mở mắt ra nổi. Cái chén trong tay Na Sinh “cạch” một tiếng rơi xuống, tay lo ôm giữ mặt mày, bị gió lớn thổi lùi liên tục ba bước.

“Trời ơi! Nhìn kia, cái gì vậy? Cái gì vậy?”. Giữa cơn gió lớn vang vọng tiếng kêu gào hoảng hốt của đám lưu dân đồng hành.

Na Sinh qua kê tay nhìn lên bầu trời tuyết bay mù mịt, đột nhiên cũng thoát miệng la hoảng,. Một cái cánh đen khổng lồ từ sau núi tuyết vọt lên, vỗ phành phạch bay tới, lướt qua đỉnh núi nơi dãy núi dựng chân trời, nhưng con chim khổng lồ đó lại thủy chung bay bên kia núi, chỉ có cái cánh lộ ra trên đỉnh núi.

Cái cánh đen sì che phủ ánh mặt trời bên trên vùng tuyết bay, đập vỗ thành gió lốc mãnh liệt, khiến cho tuyết động bay vọt lên, những tảng băng như sóng dữ trắng tinh từ trên đỉnh núi rào rạt tràn xuống, gào rít nhảm thẳng đoàn lữ khách đang nghỉ chân nơi triền núi.

Na Sinh nhìn đến ngây ngốc, cùng cả đám lưu dân ngẩn ngơ đứng đó, trợn mắt há miệng, bên tai lại nghe một tiếng thở dài khe khẽ: “Là Bỉ Dực điều... Xem ra qua khỏi núi tuyết là đến Thiên Khuyết”.

Thiên Khuyết? Thiếu nữ phấn chấn, trong mắt thoáng qua ánh hoan hỉ, cũng không để ý tới con chim kỳ dị kia nữa, ngoái đầu nhìn Quỷ Lỗi sư, vừa sợ vừa vui: “Ông nói sắp đến Thiên Khuyết rồi? Thật sắp đến sao? Vậy là bọn ta... bọn ta sắp đến Vân Hoang rồi, phải không?”.

Trong truyền thuyết, Thiên Khuyết vị trí ở phía đông nam Vân Hoang, là hàng rào cách ngăn đại lục Trung Châu, nếu lữ khách bình an đến được Thiên Khuyết, có thể coi như đã đến được vùng đất trong truyền thuyết.

“Đầu tiên lại gặp hắc điều... Xem ra thật là điềm dữ”. Tô Ma không hồi đáp câu hỏi của nàng ta, chỉ lẳng lặng lắng nghe tiếng phành phạch vỗ của cái cánh khổng lồ, khe khẽ phán đoán.

Lời tiên đoán của hần thành hiện thực trong nháy mắt.

Cánh con chim khổng lồ phát động thành gió lốc, tuyết đọng trên núi ồ ạt sụp lở, như cơn sóng thần trắng xóa ồ ạt tuôn tràn, cuộn cuộn đổ về phía đám lưu dân đang ngẩn ngơ hoang mang giữa sườn núi. Mấy người đứng trên cao chớp mắt đã bị nuốt chửng trong sóng tuyết.

“Tuyết lở!”. Đám người sợ đến ngây ngô chợt nghe có một tiếng quát lớn, khiến bọn họ sợ hãi: “Chạy mau! Chạy mau! Tuyết lở rồi!”.

Theo tiếng hét lớn là tiếng kim loại gõ keng keng vang vọng, thì ra đang lúc mọi người ngẩn ngơ, Thiết Oa Lý là người đầu tiên có phản ứng, cầm cái nồi sắt bảo bối trên đồng lửa, cũng không lo nghĩ tới sức nóng hầm hập, lượm một khúc củi cõ hết sức gõ vào đáy nồi, một mặt quát la.

“Úi chà!”. Na Sinh cũng sợ hãi, xoay đầu lại, nhìn thấy sóng tuyết kinh hồn trong chớp mắt đã xộc tới, sắc mặt thiếu nữ biến thành tái nhợt. Nhưng đối diện với lực lượng thiên nhiên đáng sợ như vậy, thiếu nữ linh hoạt cũng nhất thời sợ hãi tới mức tay chân cứng đờ, muốn rút chân chạy, song cước lại nhũn ra không chịu nghe sai khiến.

Sóng tuyết cao mấy chục trượng như một tấm màn đổ ụp xuống đầu, nhận chìm tất cả.

Mặt hồ như một tấm gương khổng lồ, phản ánh màn đêm âm u và thành thị trong hồ.

Thành thị ở chính giữa, tòa bạch tháp chói vót lọt vào mây khói, sừng sững cả ngàn nhận (Nhận: nhà Chu định tám thước là một nhận, chừng sáu thước bốn tấc tám phân bảy giờ), chim cũng khó bay cao hơn được.

Gió trên tháp cao cũng mãnh liệt phi thường, thổi tà áo bay phấp phật. Nền bạch tháp chiếm một vùng đất tới mười khoảnh (khoảnh: thửa ruộng trăm mẫu), thân tháp lên trên dần dần thu hẹp lại, nhưng cho dù là vậy, lên đến đỉnh tháp cũng chiếm một diện tích rộng tới hai khoảnh.

Một nơi lớn như vậy, thực ra chỉ có lựa thưa mấy tòa kiến trúc: Thần miếu, Quan tinh đài (đài xem sao trời), Tế đàn.

Trên Quan tinh đài, đêm lạnh như nước. Gió vút lên, nữ tử nắm chặt tà áo trắng, que tính trong tay rơi xuống đất.

Bên cạnh nàng là một hắc y nữ nhân đã già, bà ta phảng phất nghe có thanh âm bắt tường gì đó trong gió, run rẩy xoay mình trên Quan tinh đài, nhìn về hướng đông nam.

Nơi đó phảng phất có một tầng mây màu đen che phủ sao đêm.

“Bỉ Dục điều giết mình tỉnh dậy, lại đã có người đến Thiên Khuyết”. Lão phụ nhân thở dài một hơi, lầm bầm: “Đám người Trung Châu cứ như thiêu thân lao vào lửa... Trên Thiên Khuyết lại có thêm vài thi thể lạnh cứng”.

“Thiên Lang tinh đổi thành màu đỏ tươi!”. Thành linh, thiếu nữ trầm mặc kia lên tiếng, ngược đầu nhìn sao trời trong đêm tối, ngón tay chỉ trỏ, thanh âm lạnh lùng: “Vu cô, đã có người bắt tường đến!”.

“Thánh nữ, nàng nói ai đến?!”. Đôi mắt mờ đục của lão phụ nhân biến thành sáng ngời, thấp thoáng có lãnh quang như lang sói, bỗng quỳ dưới chân thiếu nữ áo trắng: “Người bắt tường nào? Thánh nữ, xin người tính toán phương vị của người đó, để Vu Bành phái người sáng sớm đi trừ khử kẻ bắt tường đó!”.

“Ta tính không ra”. Trầm mặc một hồi, thiếu nữ nhìn Thiên Lang tinh lại cúi đầu, lãnh đạm hồi đáp: “Ta tính không ra... Nhưng nguy hiểm và bắt tường đang đến gần đại lục Vân Hoang”.

Vu cô ngẩng người, ngược đầu nhìn thánh nữ tối cao vô thượng trên thế gian này, lẽ nào có người cả Liên Huy thánh nữ cũng không có cách nào tính toán tìm ra được?

oOo

Mặt hồ bát ngát không bờ bến, như nổi ra biển rộng.

Bên kia hồ, vô số đôi cánh diu diu tung bay trong hơi sương, vó ngựa lặng câm không một tiếng vọng trên mặt đất. Tuần mã xoải hai cánh thần vũ phi phàm, lông bờm dài mượt như tơ lụa, phất phơ bay bổng như

mộng ảo. Hai cánh dưới sườn mỏng như cánh ve, vừa hạ xuống đất là xếp lại. Trên cái trán vừa cao vừa bằng phẳng của mỗi một thốt ngựa đều có một điểm tinh quang màu trắng.

Nhưng kỳ dị là, kỵ sĩ trên lưng ngựa toàn bộ mặc hắc y, một tà áo bào tung bay trong gió, mà trên mặt mỗi người lại mang mặt nạ và mũ trụ, che kín cả gương mặt, đôi mắt đằng sau mặt nạ ảm đạm không ánh sáng, như hai lỗ hổng đen ngòm.

Phảng phất vừa tuần tiểu khắp lãnh địa, hai kỵ sĩ một lam một trắng dẫn đầu quân đoàn cưỡi ngựa trời từ trên không hạ xuống đất, chuẩn bị về đại bản doanh. Nhưng khi hạ đến mặt đất, hai kỵ sĩ đi trước dẫn đầu lại ghìm cương.

“Bạch Anh, có người sắp đến...”. Ngồi bên trái là lam y kỵ sĩ, gã ngược đầu nhìn ngôi sao sáng chói nhất mà cũng cô độc nhất giữa trời: “Mau về bẩm cáo với Đại Ti Mệnh”.

Thiên Lang tinh đã biến thành một màu đỏ sẫm, tịch tịch tỏa ánh lạnh, tựa hồ ám thị dưới khung trời sắp tuôn chảy vô số máu tươi. Bất kể đối với người Không Tang quốc bọn họ hay Băng tộc ngày nay, Thiên Lang tinh là ngôi sao tai kiếp, lúc Thiên Lang tinh xuất hiện, sẽ có tai họa lớn giáng lâm nhân gian.

“Được, người về trước đi Lam Hạ”. Sóng vai là một nữ kỵ sĩ, sa y màu trắng là đà trong gió đêm, kỳ quái là trên mặt nàng ta lại trùm lụa đen, như đang thủ tang vậy: “Ta đi phía Thiên Khuyết nhắc nhở cái đã”.

“Cẩn thận đó”. Tựa hồ nữ kỵ sĩ địa vị trên gã, Lam Hạ tuy hơi âu lo, lại không thể ngăn cản, chỉ gật gật đầu kéo dây cương, dặn thêm một câu: “Đám rợ Băng đó thấy nàng một mình, không chừng sẽ...”

“Đừng lo, ta có mang theo Quang kiếm”. Bạch y nữ kỵ sĩ mỉm cười, giơ tay lên, lắc cổ tay một cái, “reng” một tiếng, giữa ngón tay không ngờ vọt lên một luồng bạch quang dài cỡ ba thước, bạch y kỵ sĩ thần tốc chuyển động cổ tay, luồng bạch quang thoát chớp thoát nhoáng, kéo một dải kiếm hoa, sương mờ và lá rơi trên không vụt bị nghiền tan nát.

Lam Hạ khẽ gật đầu, trên ngựa cúi mình đối diện Bạch Anh, tay đặt trên lưỡi bội kiếm tùy thân, kính lễ giữa các chiến sĩ: “Thân là một trong tam đại đệ tử của Vân Hoang Kiếm Thánh Bích Uyên, năng lực của Thái tử Phi tôi nào dám hoài nghi”.

Bạch Anh xoay ngón tay, “ret” một tiếng vọng khê, luồng bạch quang chợt tắt ngóm giữa ngón tay nàng. Bạch y nữ kỵ sĩ thu chuôi kiếm nhỏ nhỏ lại, lại nhìn lên tinh tượng trên trời, nỗi dẫn đo hoài nghi và sát khí giữa mi mày càng lúc càng trầm trọng, gật đầu nói với đồng bạn: “Ta đi mau về lệ, người dẫn cả đội về trước đi”.

“Vây, Bạch Anh, phải về thành trước khi trời sáng đó!”. Lam Hạ không nói gì nữa, kéo đầu ngựa. Thiên mã lại dang cánh, bay bỗng lên trời, dẫn các hắc y chiến sĩ bay vào không trung. Những thiên mã và những chiến sĩ đó đều lẳng lặng không một tiếng một lời, vô số đôi cánh bay cao, chớp mắt đã biến mất trong khói nước mênh mang trên hồ.o0o

“Hài tử xinh xắn... Sủng nhân của thiên thần... sao người lại biến ra nông nổi này?”.

Thanh

âm đó... thanh âm đó lại vang lên trong giấc mộng của hắn.

Như ngâm nga, phiêu diêu, ôn nhu, như một tấm lụa mỏng phớt qua mặt, bao trùm lấy hắn tầng tầng lớp lớp, như một cái kén tầm dày kín gió không xuyên thấu. Hắn vùi say trong mộng, chỉ cảm thấy nghẹt thở, gắng sức thò tay ra, muốn xé toang cái kén dày đang trói giữ hắn, nhưng phảng phất bị giấc mộng đè giữ, chỉ vùng vẫy một cách vô ích.

Thanh âm đó tiếp tục lan gần, từ từ gần sát bên tai.

“Hài tử, cầu mong Thiên thần Đế Thích và chư thần chín tầng trời đều bảo vệ cho ngươi. Đôi mắt của ngươi chỉ nhìn thấy nụ cười. Bàn tay ngươi nắm giữ vật quý giá nhất; mỗi giọt lệ của ngươi quý báu như trân châu tròn sáng nhất sâu tận Bích Lạc Hải. Mỗi nụ cười của ngươi giống như Mộng Đàm hoa nở khắp vùng đất Vân Hoang... Tô Ma say ngủ, tại sao ngươi khóc? Nói cho ta biết cái ngươi muốn là cái gì?”.

Gương mặt đỏ gòn trong ngang tác, sát bên má hần, trầm tĩnh ôn nhu nhìn hần say mộng, khê hởi như thâm thì.

Gương mặt trắng nhợt, trắng đến mức không có một chút huyết sắc. Gương mặt thanh nhã đoan trang, giữa đôi mày có một vết đỏ sẫm hình thập tự, càng khiến cho khuôn mặt thêm phần lợt lạt, cứ như một tờ giấy mới, phẳng phất một u linh chỉ cần thổi một hơi là tiêu tán.

Con người như tờ giấy trắng đó cúi nhìn hần, thở dài, thần sắc trong mắt kỳ dị. Cuối cùng, phẳng phất không chịu được nổi dự hoặc không tên, người đó cúi người, làn môi dịu dàng chạm vào má hần.

“Ta muốn ngươi”. Giây phút đó, phẳng phất lời phù chú đã được giải trừ, hần chợt tỉnh mộng mở tròn mắt, trước khi đối phương phát giác vùng vẫy, không chút do dự giơ tay ôm giữ bóng dáng trắng tái đó, hần hôn lên điểm đỏ sẫm kỳ dị giữa đôi mày, khản giọng hỏi đáp: “Ta muốn nàng...”.

Người thành linh bị ôm giữ vùng vẫy một cách hoảng loạn, nhưng càng vùng vẫy, đôi tay của hần càng siết chặt. Trong lúc cọ quây, hần dễ dàng nắm bắt cánh tay của đối phương, nháy mắt đã đè xuống đất, môi lạnh buốt hôn lên vết đỏ giữa trán.

“Ngươi muốn làm gì? Ngươi điên rồi sao? Buông ta ra! Buông ta ra!”. Người bên dưới vừa sợ hãi vừa khấn trương, nhưng song thủ bị đè giữ không thể động đậy chút nào, chỉ có thể phá miệng mắng lớn, thanh âm trong ngần: “Tô Ma! Ta còn nghĩ ngươi là người tốt, xú dâm tặc! Buông ta ra!”.

Đó là thanh âm của Na Sinh!

Hần vụt hoảng hốt, phẳng phất thần trí đột nhiên quay trở lại thân thể. Sát na hần còn đang do dự, người bên dưới mau mắn rút cánh tay thoát khỏi tình trạng bị đè bắt, giáng một bạt tay lên mặt hần, đánh hần tỉnh hần.

“Ngươi, ngươi... Tên tồi bại ngươi!”. Hồn hển khấn trương ngồi dậy, vội vàng nắm chặt ngực áo bị xé rách, thiếu nữ lùi sang một bên, vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, giọng nói có ba phần nắc nhen. Tỉnh dậy phát hiện tên kia ngủ mê, nhện không được đến gần xem xem hần có bị tuyết lở làm thụ thương hay không, nào ngờ lại bị đối đãi như vậy.

Thân người Quỷ Lỗi sư cứng đờ giữa gió tuyết. Cũng không lo biện giải cho hành vi của mình, chỉ lặng lẽ cúi đầu không nói.

Tượng gỗ A Nặc nằm ngả nghiêng bên cạnh, hồi nãy lúc vật lộn nó rơi ra, nằm ngửa trên tuyết, cái miệng vốn chỉ mỉm cười, không biết từ hồi nào đã biến thành đáng vẻ cười toe toét, ngã dài dưới đất, nụ cười há hốc không hơi không tiếng quỷ dị khôn cùng.

“Á! Á á á”. Tỉnh táo lại, nhìn thấy biến hóa đáng sợ của tượng gỗ, Na Sinh lại không nhịn được bật

la rú lên, thoái rụt dựa vào vách núi, ôm đầu, một tay chỉ người gỗ: “Nó đang cười! Nó đang cười! Nó lại cười!”.

“A Nặc”. Tô Ma cuối cùng lên tiếng, đôi mắt tuy không nhìn thấy, lại phẳng phất biết phương vị tượng gỗ rơi xuống, nhẹ giọng nói: “Đừng giỡn phá nữa, về đây”. Cũng không thấy ngón tay của hần di động thế nào, pho tượng nằm ngửa dưới đất đột nhiên phẳng phất bị đường dây vô hình điều khiển, không một tiếng động nhảy lên, lợt đứng vào lòng Quỷ Lỗi sư.

“Ngươi lại phá phách rồi”. Quỷ Lỗi sư cúi đầu, vuốt ve đầu tóc của pho tượng nhỏ, trên mặt chợt nhoáng qua ánh sáng sắc lạnh: “Hồi nãy là ngươi phải không? Là trò đùa của ngươi phải không? Tên hài tử hư đốn ngươi”.

Bàn tay của Quỷ Lỗi sư nhanh kinh người, “rắc rắc” hai tiếng vọng khê, Na Sinh trợn mắt há mồm nhìn mấy vật kẹp giữa ngón tay của Tô Ma, không ngờ là song thủ và song cước của pho tượng!

“Để ta yên một chút đi, A Nặc”. Chớp mắt bẻ gãy tay chân của pho tượng yêu thương, trong đôi mắt luôn luôn tĩnh lặng trống vắng của Quỷ Lỗi sư nhất thời có sát khí đáng sợ, cúi xuống nói chuyện với pho tượng tên Tô Nặc nằm trong lòng, tiếng nói hung dữ vừa ngưng, hần liền giơ tay vận lực bấm ép lên cái miệng há cười của pho tượng, tựa hồ muốn bịt giấu tiếng kêu la thê thảm.

“Xin lỗi đã mạo phạm”. Tô Ma sau khi dùng cách thức kỳ lạ trừng phạt rồi thốt mấy lời với tượng gỗ, cuối cùng quay đầu lại, nhẹ nhàng gật đầu với thiếu nữ Đông Ba đang hoảng kinh thoái rụt, coi như xin lỗi.

Na Sinh liếc nhìn hắn, trong lòng vẫn không nén được nỗi sợ hãi, ép mình sát vách núi cách xa mấy thước. Cho dù nàng ban đầu đã mê luyện một cách ngây thơ Quỷ Lỗi sư mù lòa anh tuấn, hiện tại nàng cũng đã phát hiện nam tử đẹp trai cực kỳ mang tên Tô Ma đó còn hơn xa trong tưởng tượng của nàng... là một người đáng sợ làm sao.

Giây phút đó, thiếu nữ phát lãnh rùng mình, nhưng lúc nàng sờ soạng muốn đứng dậy chạy xa con người đó, thành linh ngón tay chạm vào vật gì dưới tuyết, nàng cúi đầu nhìn, bất giác phát ra một tiếng rú kinh hồn.

“Người chết! Người chết!”. Na Sinh nhảy dựng lên, chạy khỏi chỗ vách núi, vọt qua kéo chặt tay áo của Quỷ Lỗi sư, ngón tay run run chỉ khoanh đất hồi nãy vừa ngồi, quên bẵng con người trước mắt đâu có nhìn thấy gì. Lớp tuyết mỏng tản ra khi nàng sờ soạng hồi nãy, một khuôn mặt cứng đờ xanh dờn lộ lộ dưới ánh mặt trời, môi hơi hé, phảng phất đang kêu gào với trời cao. Nàng vừa sờ đụng phải hàm răng giá buốt nhe ra khỏi miệng.

“Tòa núi này đâu đâu cũng có người chết, không lý kỳ gì”. Mặc cho Na Sinh vừa gào la vừa run rẩy bên cạnh, sắc mặt của Tô Ma lại không biến chuyển chút nào, hồ hững thốt: “Qua núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách là Thiên Khuyết. Bao nhiêu năm nay, vì để đến được Vân Hoang, nơi đây đã thành mồ chôn cho những người Trung Châu các ngươi”.

“Đúng rồi... Thiết Oa Lý đâu? Tôn lão nhị, Cổ đại nương đâu?”. Lúc này mới nghĩ tới Tô Ma không nhìn thấy những người chết kia, Na Sinh tâm niệm mấy động, lại nhớ tới cả đám cùng ngồi bên đồng lửa hồi nãy. Nhưng dõi nhìn bốn phía chỉ một mảng tuyết trắng phau phau, cả một đám đông không ngờ không còn tới một người! Nàng nhảy dựng lên, la hoảng: “Bọn họ... bọn họ lẽ nào...”.

“Bọn họ chắc bên dưới hết”. Tô Ma cười cười, tựa hồ nhớ lại phương vị, đi qua, dùng mũi chân vạch vạch chỗ tuyết đọng dày kín. Tuyết lạo xạo sụt xuống, một bàn tay xanh tím lòi lên, tư thế cứng đờ đầy thống khổ, chìa lên bầu trời, tựa hồ muốn gắng sức vùng vẫy thoát khỏi băng tuyết, cuối cùng lại vẫn bị chôn sống.

“Trời ơi... Đó là... đó là bàn tay của Tôn lão nhị!...”. Nhìn thấy vết thẹo trên mu bàn tay, nhận ra người đồng hành quen thuộc, Na Sinh kinh hãi la lên: “Bọn họ... bọn họ đều đã chết? Trận tuyết lở hồi nãy... trận tuyết lở hồi nãy bọn họ không chạy thoát?”.

“Bỉ Dực điều cách ngoài trăm dặm có thể phát giác người ngoài đến mà giật mình tỉnh dậy, nếu chu điều (chim đỏ) bay đến, đoàn lữ hành bình an vô sự; nếu là hắc điều, thì bị tuyết chôn vùi hết”. Bước chân của Tô Ma tiếp tục vạch tuyết đọng, mười mấy bàn tay lộ ra, tư thế kỳ dị cong cớn, chạm vào mũi chân của hắn: “Vận khí của bọn họ xấu hơn ngươi nhiều”.

Na Sinh nhìn những bàn tay của đồng bạn bị tuyết chôn sống nghệt thở, kinh hồn táng đảm, quay đầu đi không muốn nhìn nữa, một hồi lâu sau mới thấp giọng hỏi một câu: “Là ông... Là ông đã cứu tôi khỏi trận tuyết lở?”.

Nhưng nàng vừa xoay đầu đã nhìn ra đáp án.

Làn sóng ngút trời mà trận tuyết lở xóc dậy vẫn còn nguyên trên đỉnh đầu nàng, hung hãn muốn đổ ập xuống!

Hồi nãy tiếng thét của nàng vừa thoát khỏi miệng, đột nhiên phát hiện sóng tuyết tràn về phía nàng không ngờ đã đông cứng lại trong chớp mắt. Cứ như hàng vạn con tuấn mã từ đỉnh núi phi xuống, trong số có một con rượt nàng muốn đạp chết nàng, không ngờ lại trong nháy mắt bị một lực lượng không biết tên tuổi đông cứng giữa không trung, thành một bức tượng băng.

Đó là lực lượng gì đây?... Trong mắt nàng hiển lộ thần sắc không tưởng tượng nổi, ngoái đầu nhìn Quỷ Lỗi sư kỳ dị kia. Nhưng Tô Ma đã quay đầu đi, không đối mặt hồi đáp câu hỏi của nàng, chỉ hồ hững thốt: “Ôn huệ một bữa cơm mà thôi”.

Hắn đi vài bước, lên đến đỉnh núi, đứng đó một hồi lâu, phảng phất cảm nhận không khí quen thuộc gì đó theo gió truyền lại. Na Sinh lại chỉ cảm thấy giá buốt, thấy thi thể đầy dẫy trong đồng tuyết, run lẩy bẩy

một hồi, muốn đi đến bên cạnh người đồng hành duy nhất hiện nay, lại nảy sinh một nỗi sợ hãi không tên đối với hắn, nhất thời trù trù.

Đêm dài và bão tuyết đã qua, sắc trời trong lành.

Tô Ma đứng trên đỉnh núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách, chim ưng lượn vòng trên đầu hắn, gió trời thổi tung mái tóc dài mềm mại của hắn. Hắn nhắm chặt mắt, mặt quay về hướng tây đứng rất lâu, chợt giơ tay chỉ xuống một chỗ nào đó dưới đất, tựa hồ tự thì thầm với mình, khe khẽ cười, thấp giọng: “Vân Hoang, ta đã về đến”.

2. Thi Thế Dưới Băng

Nàng ta nỗ lực lợi tuyết dày tới đầu gối, leo lên chỏm tuyết cuối cùng, đứng sánh vai với Tô Ma. Gió trên tuyết đỉnh thổi mãnh liệt đến mức nàng không thể mở mắt. Nhưng sau khi nàng đứng vững, gắng gượng hé mi thuận theo bàn tay hắn chỉ nhìn xuống vùng đất dưới chân, đột nhiên mắt tự chủ thoát miệng la lên.

Vầng thái dương còn chưa hiện mình, nhưng ánh sáng tinh sương đã bao trùm mặt đất. Đứng trên tuyết đỉnh vạn trượng, cúi nhìn đất đai dưới chân, tân đại lực thần bí hiển lộ chân dung trong ánh bình minh, phô bày sắc thái vừa kỳ dị vừa mỹ lệ: xanh, lam, vàng hòa xen, như một tấm thảm khổng lồ dệt đan ngang dọc, trải mình đến

tận chân trời. Trung tâm của đại lực tựa hồ có một mặt hồ rộng lớn, như trân châu lấp lánh thiên thần buông thả, phát ra ánh sáng ngời ngời.

Vân Hoang! Đây chính là đại địa Vân Hoang mà người Trung Châu biết bao thế hệ đã truyền miệng đến nay đó sao?

“Đó là Vân Hoang? Đó là Vân Hoang!”. Na Sinh vừa sợ vừa mừng kêu lên, bao nhiêu ngày đêm lao khổ nhọc nhằn đều tan thành mây khói, nàng nho nho mắt, vỗ tay nhảy nhót: “Tô Ma! Tô Ma! Đó là Vân Hoang sao? Bọn ta... bọn ta cuối cùng đã đến rồi!”.

Quý Lỗi sư nghe nàng kể bên la lối cười lớn, trong mắt lại thoáng qua một vẻ mai mỉa hờ hững — Vân Hoang, nơi đó là Đào Nguyên trong những truyền thuyết của người Trung Châu sao? Nó bất quá chỉ là một Trung Châu phân chia loạn lạc mà thôi! Thiếu nữ Đông Ba kia cao hứng quá sớm...

Nhưng hắn chỉ thốt: “Phải qua khỏi Thiên Khuyết trước mặt mới coi như thật sự đã đến Vân Hoang”.

“Thiên Khuyết?”. Na Sinh ngây người, nghĩ tới trong truyền thuyết cổ xưa có nói đằng sau núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách chính là lối vào duy nhất để đến Vân Hoang châu: Thiên Khuyết. Chỉ có vượt qua tòa núi đó mới thật sự đến được vùng đất truyền thuyết. Nghĩ tới phía trước vẫn còn gian nan hiểm nguy, nỗi vui mừng của nàng ta đã mất đi quá nửa, lo lắng đứng trên đỉnh núi tuyết nhìn đại lực gần trong gang tấc dưới chân, hít một hơi sâu, gắng sức chấn chỉnh tinh thần: “Thiên Khuyết? Thiên Khuyết tại đó?”.

Tô Ma đứng sừng sững, mắt tuy không nhìn thấy, nhưng tựa hồ nắm rõ đại lực Vân Hoang như lòng bàn tay. Ngón tay của hắn chỉ đến một chỗ nào đó dưới núi, sắc mặt chợt dậy lên biến hóa không thể ức chế được: “Nhìn thấy Kính hồ kia chứ? Trung tâm hồ có một tòa bạch tháp — Nó là trung tâm của toàn đại lực Vân Hoang... Thiên Khuyết ở phía chính đông của nó”.

“Đâu thấy có tháp gì... Nếu có, đứng đây sao không nhìn thấy chứ?”. Na Sinh nhìn theo ngón tay hắn chỉ, lẩm bẩm liên hồi, mục quang tuần hành khắp mặt đất. Thành linh đôi mắt nàng mở tròn xoe, nhìn trân trân...

Tuốt tận cùng đất trời, mây mỏng ban mai trùm phủ, đằng sau mây là ráng hừng đông trong lành. Nhưng trong cụm mây tận cuối trời, phảng phất có một vầng mây chậm rãi hạ thấp xuống, như một cầu vồng, tiếp xúc màn nước xanh ngời trên Vân Hoang đại địa. Vầng mây trắng muốt hạ thấp đó tản phát ánh sáng nhu hòa, soi rọi phương viên mấy trăm dặm.

Na Sinh nhìn vầng mây buông mình giữa đất trời xa cực xa, lấp ló bấp bấp, cơ hồ lú lười: “Cái gì... cái gì? Ông... ông nói... đó là... đó là một tòa... một tòa tháp?!”.

“Người đã nhìn thấy? Đó là Già Lam bạch tháp được tôn xưng là ‘trái tim’ của Vân Hoang châu...”. Nghe thấy giọng điệu không tưởng tượng nổi của thiếu nữ, Tô Ma lại cúi đầu cười cười, nụ cười có lắm cảm khái: “Ít nhiều gì nó cũng còn ở đó. Bao nhiêu người, bao nhiêu quốc gia đã diệt vong, chỉ có nó còn ở đó”.

“Sao... sao có thể có tòa tháp cao đến thế?... Phải tốn bao nhiêu lực khí mới xây dựng nên chứ!”. Mặt trời từ từ dâng lên, đứng trên đỉnh ngọn núi tuyết cao vạn trượng, Na Sinh quên bằng mình mấy buổi giá, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng hoành tráng trước mắt, lẩm bẫm: “Quả nhiên... người sống ở Vân Hoang đều là tiên phải không? Tháp cao như vậy, người Trung Châu đâu thể xây được”.

“Bạch tháp ở trên Kính hồ của Vân Hoang châu. Kính hồ phương viên ba vạn khoảnh (một khoảnh là một thửa trăm mẫu), Già Lam thánh thành quốc đô của người Không Tang ở trung tâm hồ”. Phảng phất đang hồi tưởng lại tư liệu

ghi nhớ trong đầu, Quỷ Lỗi sư ôm tượng gỗ vào lòng, đối diện Vân Hoang tháp giọng: “Bạch tháp cao sáu vạn bốn ngàn thước, nền móng chiếm khuôn viên mười khoảnh, chiếm diện tích một phần mười đô thành — đại để khoảng bảy ngàn năm trước, Tinh Tôn đế Tây Hoa, đế vương vĩ đại nhất trong lịch sử Không Tang, người khai sáng Tỳ Lăng vương triều, nghe theo ý kiến của Đại Ti Mệnh, dùng máu của chín trăm trai gái đồng trinh tế hiến trời cao, sau đó chôn sáu hướng dưới nền bạch tháp, bắt ba chục vạn dân xây cất suốt bảy chục năm, mới dựng xong tòa thông thiên bạch tháp được tôn xưng là trung tâm của Vân Hoang châu kia”.

“Ồi! Sao lại phải xây cao như vậy?”. Na Sinh tuy mê mẩn kỳ cảnh đó, lại không nhịn được hỏi: “Cả bò lên cũng phải tốn biết bao công phu chứ! Có phải thật sự có thể thông lên đến tận trời không?”.

“Đám người Không Tang đó xưa nay đều cho rằng chúng có năng lực thông thiên”. Tô Ma bỗng cười lạnh, trào phúng châm chọc: “Sau này lúc xây đến sáu vạn bốn ngàn thước, đã xảy ra một vụ tháp lở, gần một vạn thợ nghề bỏ mạng. Tinh Tôn đế nổi giận, giết chết tổng quản giám thị cùng hai trăm giám công, lại dùng một ngàn tám trăm đồng nam đồng nữ tế dâng trời cao, tiếp tục phái người xây cất — Lần này vượt qua độ cao ban đầu, lên đến bảy vạn thước. Kết quả tháp lại lở, sụt xuống còn sáu ngàn thước, chưa đến được độ cao ban đầu... Sự tình như vậy tổng cộng xảy ra năm lần, bất kể hiến dâng bao nhiêu sinh linh, bạch tháp Già Lam thủy chung chỉ có thể đạt đến độ cao sáu vạn bốn ngàn thước”.

“Ồi, xem ra ông trời chỉ cho phép bọn họ leo cao đến đó — Vị Hoàng đế kia thật ương ngạnh”. Vẻ vừa mừng vừa sợ đã qua, Na Sinh cuối cùng lại cảm thấy lạnh, ôm vai run rẩy giữa vùng tuyết phủ: “Xây cao đến thế thì có tác dụng gì chứ?”.

Đôi mắt trống vắng của Quỷ Lỗi sư nhìn Vân Hoang đại địa, ánh trào phúng lại thoáng hiện: “Đại Ti Mệnh của Không Tang có nói: bạch tháp xây càng cao, càng gần chỗ người trời ở. Như vậy Thiên đế càng dễ dàng nghe thấy các Ti Mệnh và Thần Quan”.

“Ồi, nhưng xem ra Thiên đế vốn không thích bọn họ dựa quá gần...”. Lạnh run cầm cập, nhưng Na Sinh vẫn nhịn không được bật cười lớn: “Ông nói ‘Không Tang’ gì đó, thì ra Vân Hoang cũng giống như Trung Châu, cũng có quốc gia sao?”.

“Đương nhiên có — Các người cho rằng Vân Hoang thật là Đào Hoa Nguyên sao?”. Tô Ma lắc đầu cười lạnh, hất quay đầu đối diện thế giới phương đông, gơ tay chỉ mảnh đất Trung Châu: “Lấy Thiên Khuyết làm ranh giới, Vân Hoang và Trung Châu chia làm hai mé... Như vậy, Thiên Khuyết giống như một tấm gương, Vân Hoang và Trung Châu như hai hình ảnh trong ngoài gương — Bất quá ngày nay Không Tang cũng đã vong quốc rồi!”.

“Đừng nói nữa. Nói nữa tôi sẽ cảm thấy mình đã tốn phí chuyến đi này!”. Na Sinh buồn bực, dậm chân liên hồi để giữ ấm, lại mở miệng hỏi: “Thiên Khuyết Thiên Khuyết, thật ra chỗ nào là Thiên Khuyết?”.

“Đã nói với người rồi, là tòa núi ở phía chính đông của bạch tháp”. Tô Ma hồi đáp.

Na Sinh cúi đầu nhìn vùng đất dưới chân, lấy bạch tháp làm trung tâm để định phương hướng, mục quang dõi trông khắp mặt đất một hồi lâu, cuối cùng rơi đến một chỗ không xa đằng trước, đột nhiên nhảy dựng lên: “Cái gì? Ông nói tòa núi nhỏ đó là Thiên Khuyết? Phi lý, Thiên Khuyết không phải cao hơn ngọn núi tuyết nào sao? Rồi rồi, ông có phải đã nhớ lầm phương vị? Chỗ đồi đất nhỏ đó sao có thể là Thiên Khuyết được?”.

”Thiên Khuyết vốn cao không

tới một ngàn thước...“. Tô Ma chẳng thêm để ý tới nàng ta, chỉ nói một câu: ”Đừng khinh thường ngọn đồi đất nhỏ đó, người chết ở đó không ít hơn trên ngọn núi tuyết này đâu. Người mà một mình qua được thì người đứng là lợi hại”.

“...”. Nhìn trền gò xanh rờn rậm rạp dưới núi tuyết, thiếu nữ bỗng cảm thấy có một sức ép kỳ dị, đột nhiên nói không ra lời — Trong vùng sơn lâm chập chùng đó, không ngờ có quỷ khí và sát ý còn đậm đặc nghẹt thở hơn cả núi rừng Miêu Cương!

“Bây giờ ngươi lắng nghe kỹ cho ta, ta chỉ nói một lần, nói xong là bọn ta đường ai nấy đi”. Cảm thấy trên mặt ẩm ướt, biết mặt trời buổi sáng sắp ló ra khỏi tầng mây, Tô Ma bỗng nói mau lẹ: “Lấy bạch tháp làm trung tâm, phía chính đông của nó là Thiên Khuyết. Ngươi nếu có thể sống sót ra khỏi Thiên Khuyết, cứ thuận theo dòng nước dưới núi đi về phía tây, đến chỗ có người ở — Danh xưng của nơi đó là ‘Trạch Chi quốc’. Rồi ngươi muốn đi đâu tiếp thì có thể hỏi người ở đó”.

“Tôi... tôi muốn theo ông vượt qua Thiên Khuyết!”. Cảm thấy sợ sệt gò đất nhỏ dưới núi, Na Sinh nhìn không được nắm lấy tay Quỷ Lỗi sư: “Ông cũng muốn đi đường đó, phải không? Ông dẫn tôi cùng đi với!”.

“Cho dù ta đi con đường đó, tại sao phải dẫn ngươi đi cùng?”. Tô Ma bỗng cười lạnh, ác độc vùng khỏi tay nàng ta: “Con người luôn luôn bụng dạ tham lam đến vậy sao? Đối với hảo ý của một chén cơm, ta đã hồi báo đủ rồi — Mặt trời đã hiện ra, phải thật mau chóng hạ sơn, đừng nói ta không cảnh cáo ngươi đó”.

Na Sinh bị hấn đẩy loạn choạng thoái lùi, may sao đất tuyết mềm nhuễn, té ngã cũng không thấy đau. Nàng ta tròn mắt nhìn Quỷ Lỗi sư trẻ tuổi bỗng nhiên trở mặt không nhận quen, phụng phịu nói: “Bụng dạ tham lam? Bọn ta... bọn ta đồng hành suốt một đường, những người khác đều đã chết, lẽ nào bọn ta không nên giúp đỡ lẫn nhau?”.

“Giúp đỡ lẫn nhau?”. Tô Ma chợt cười lên, nhưng sắc mặt lại châm chích: “Nói dễ nghe quá... Ngươi có thể giúp ta được gì chứ? Đó giờ chưa có ai giúp ta. Mà ta tại sao lại phải giúp ngươi chứ?”.

“Mắt ông không nhìn thấy đường, tôi có thể giúp ông dò đường đó”. Nhìn vào đôi mắt trống rỗng của Quỷ Lỗi sư, Na Sinh bò dậy khỏi đất tuyết: “Ông... ông mò mẫm xuống núi như vậy, sao đi được chứ?”.

Tô Ma ngậy người một hồi, chợt lại cười lên: “Oái, đúng. Ta quên mất mình là người mù...”. Nhưng nụ cười còn chưa tắt, sắc mặt hấn lại có vẻ thâm thúy ý vị: “Ngươi cảm thấy ta thật cần người dẫn đường sao?”.

Na Sinh bị hấn hỏi đến ngẩn ngơ, thật thà nhìn vào mắt hấn — Đồng tử của hấn màu xanh sẫm kỳ dị, có vẻ giống như thổ nhân Miêu Cương. Nhưng mắt hấn lại sâu hoắm, không thấy đáy, tản mát không có tiêu điểm hội tụ. Lúc nhìn hấn, lại có cảm giác hấn cũng đang nhìn mình.

Người đó có thật mù lòa không?

“Úi chà! Mặt trời lên rồi!”. Ngờ vực một hồi, nàng ta đột nhiên quay đầu nhìn phương đông hoan hô: “Đẹp quá!”.

Tô Ma ngoái đầu theo tiềm thức, nghênh đón ánh mặt trời mới mọc trên băng tuyết.

— Giây phút đó, Na Sinh nhìn thấy mắt hấn vẫn mênh mang trống không, ánh sáng kịch liệt chói lòa đến thế, không ngờ không khiến cho tròng mắt của hấn có chút xiu biến hóa gì.

“Thì ra ông thật là người mù”. Quỷ kế nhỏ nhỏ của Na Sinh đã thành công, nàng ta có vẻ vui mừng, lại có vẻ thương cảm tội nghiệp nhìn hấn: “Ông lẽ nào không cần người dẫn đường? Tôi giúp ông, ông giúp tôi, cùng vượt qua Thiên Khuyết, không phải sòng phẳng sao?”.

“Ngươi tính giùm ta?”. Còn chưa đợi nàng dứt lời, sắc mặt của Tô Ma đột nhiên biến thành rất khó coi, thậm chí có chút ý vị đanh ác, làm cho Na Sinh sợ hãi thoái lùi hai bước. Nàng ta vừa lui, bàn tay của Tô Ma đã thò ra, bầu giữ vết hằn của nàng, hung hấn xô sang một bên.

Đợi đến khi nàng ta trấn định thần hồn, ôm cổ gượng đứng dậy, Quỷ Lỗi sư trẻ trung mù lòa kia đã sải bước ngang nhiên đi xuống đỉnh núi, không lý gì đến người từng đồng hành nữa.

Nàng kinh hãi tròn mắt: Tô Ma bước đi trên vùng tuyết ngập quá gối, không những không lọt thõm vào tuyết tới nửa phân, trên mặt tuyết hằn dẫm qua không ngờ lại không để lại dấu chân nào!

Hắn... hắn là thần tiên? Không lạ gì hắn kể thao thao về Vân Hoang châu rõ như lòng bàn tay, thì ra hắn cũng là thần tiên cư trú trên Vân Hoang!

“A Nặc, dẫn đường”. Đi được vài bước, ngón tay khẽ động đây, mấy tiếng lách cách vang lên, tay chân của tượng gỗ đã được gắn chắc, Tô Ma khe khẽ phân phó một câu. Nó như con chim sổ lồng, mừng rỡ nhảy xuống đất, dang dang tay, đá đá chân, sau đó nhảy nhót trên mặt tuyết đi tới, lách cách lách cách, nhẹ nhàng mau lẹ phi thường.

Na Sinh trợn trừng nhìn: lẽ nào Tô Ma trông cậy tượng gỗ đó dẫn đường?

Chớp mắt thiếu nữ Đông Ba đang ngạc nhiên, người gỗ nhỏ nhắn bỗng quay đầu lại, toe toét há miệng cười cười một cách quỷ bí.

“Ồi!”. Nhìn thấy vẻ mặt kỳ dị của A Nặc, Na Sinh bất giác rung mình phát lạnh, lại phải la hoảng lên.

Nhưng không đợi tiếng la của nàng dứt hẳn, A Nặc tung tăng nhún nhảy dẫn dắt Tô Ma như một làn gió thoảng biến mất giữa vùng tuyết phủ.

Trên đỉnh núi tuyết ngàn vạn năm không tan chảy, cuồng phong hù hụ gào rít, chim ưng chao liệng lượn vòng, một mảng trắng xóa bao la bát ngát đáng sợ. Giữa đất trời, trừ những thi thể dưới băng tuyết ra, chỉ còn lại một mình nàng.

Na Sinh sợ sệt đứng yên, run rẩy ôm chặt hai vai, vừa đói vừa lạnh — Bất kể tính làm sao, chi bằng cứ tìm đường xuống núi trước đã! Không thì chắc phải chết đông cứng trên núi tuyết.

Ánh mặt trời từ từ nung nóng. Mặt trời ở Vân Hoang đâu có khác gì ở Trung Châu, chỉ là đứng đằng xa mà nhìn, vùng đất mặt trời soi sáng lại bao trùm vẻ thần bí và cao quý tươi đẹp khó tả. Bốn bề đều là biển, đất đai màu sắc rực rỡ, tận cuối lại có một mặt hồ khổng lồ, giống như một con mắt màu xanh lam, lấp lánh nhìn lên thượng giới — Thành thị và tòa bạch tháp to lớn giữa hồ cứ như con người trong tròng mắt.

“Đẹp quá...”. Hít một hơi sâu, Na Sinh thoát miệng tán thán, giơ cao hai tay như tự khuyến khích mình, lớn tiếng: “Vân Hoang! Vân Hoang! Ta nhất định phải đi đến Vân Hoang!”.

Tiếng nói trong trẻo của thiếu nữ Đông Ba vang vọng núi rừng, tuyết đọng bị chấn động rơi rào rạt.

“Ồi!”. Na Sinh vội ôm giữ miệng: “Đừng chọc tuyết lở nữa. Tô Ma đâu có ở đây để cứu người, đồ ngu”.

Nàng ta chấn chỉnh lại tinh thần, chăm chú quan sát núi tuyết dưới chân, cố tìm kiếm đường hạ sơn — Chỗ Tô Ma vừa đi không để lại dấu chân nào, nàng ta chỉ dò theo được khoảng mười trượng là không còn nhớ lộ tuyến của hắn, nhất thời không khỏi do dự trù trừ, không biết đâu là chỗ đất bằng để đặt chân. Bên dưới lớp tuyết lấp toàn là hào băng và kẽ nứt. Nhìn một hồi lâu, nàng ta cảm thấy chóng mặt hoa mắt, một vùng trắng xóa chói lòa xộc cho mắt nàng đau rát.

Mặt trời lên càng lúc càng cao, cả đỉnh núi tuyết đọng ngàn năm đó

cũng có chút ẩm áp, nặng dịu trong lành, không có dấu hiệu bão tuyết hay gió lốc — Triền tây của Mộ Sĩ Tháp Cách có vẻ dễ chịu hơn nhiều so với lúc vừa đến mặt đông. Xem ra cho dù không có Tô Ma giúp đỡ, chỉ cần mình cẩn thận một chút, trước khi sụp tối chắc có thể xuống đến sườn núi bên dưới.

Na Sinh thăm nghĩ may quá, liền thận trọng thậm thụt tìm chỗ đạp chân, chậm chạp đi xuống đỉnh núi.

Thình lình nàng ta nghe đằng sau có tiếng “lộp độp” khe khẽ, phảng phất mặt tuyết đọng đang sụt nứ.

“Ai?”. Na Sinh vừa sợ vừa mừng kêu lên một tiếng, nghĩ có thể có người trong đám đồng hành may mắn còn sống, quay phắt lại ngó — Nhưng Mộ Sĩ Tháp Cách trống trống vắng vắng, chỉ phủ trùm tuyết băng dày cộm, không có một chút xíu hơi người.

“Nghe lầm chăng? Nhưng... thật là có thanh âm cái gì đó đang động đây mà”. Thiếu nữ hoang mang quay đầu, tiếp tục dò đường xuống núi trong cơn kinh nghi.

Nhưng sau khi nàng quay đầu nhìn phía trước, tiếng lộp độp lại vang lên, dần dần thành liên hồi, phảng phất có vô số vật gì đó đang hoạt động. Phạm vi thanh âm cũng càng lúc càng lớn, về sau không ngờ cả bốn phía chỗ nào cùng cùng một thanh âm, quỷ dị khủng bố vô cùng.

“Gì vậy... gì vậy?”. Thiếu nữ Đông Ba linh mãnh cảm thấy một tà ý đáng sợ, nhưng quan sát khắp nơi đều thấy cái gì. Mặt trời ban mai dâng lên, ấm áp rải rắc lên mình nàng. Tuy nàng không thấy có gì hiển hiện, lại nhận ra tà khí dần trải khắp mọi nơi, linh tính khiến cho nàng run cầm cập.

“Mặt trời đã hiện ra, phải thật mau chóng hạ sơn, đừng nói ta không cảnh cáo người đó”.

— Bất chợt lời cảnh cáo của Tô Ma lạnh lùng hồi vọng bên tai.

Đó không phải là lời nói giỡn sao? Mặt trời hiện ra, tại sao phải xuống núi mau lẹ? Ban đầu nàng chỉ cho rằng câu nói của quái nhân kia có ý muốn hù dọa, châm chọc, cho nên bỏ qua không để ý.

Nhưng hiện giờ, nghe thấy tiếng động lộp độp kỳ dị khắp vùng sơn dã, cảm thấy hơi hướm quỷ dị từ từ ép sát, thiếu nữ Đông Ba bỗng nảy sinh một trực giác bất tường, không còn lo dò xét đằng trước chỗ nào nên dẫm chân đi nữa, gắng hết sức lao đảo chạy vắt giò trên tuyết.

Đột nhiên nàng vấp ngã xuống. Lớp tuyết bị đá tung, để lộ một thi thể cứng đờ xanh xám, bộ dạng là người Trung Châu, nhưng lại mặc y phục tựa hồ của thời thượng cổ, không biết đã bỏ mình trên đường đến Thiên Khuyết từ bao lâu rồi.

“Tòa núi này đã thành mồ chôn cho những người Trung Châu các ngươi”. Lời nói của Tô Ma lại vang lên bên tai.

Na Sinh đâu có thời gian để la làng, vội vàng vùng đứng dậy, tiếp tục loạng choạng chạy xuống núi — Có cái gì đó... có cái gì đó sắp đến. Có cái gì đó sắp đến!

Dự cảm và nỗi sợ hãi mãnh liệt khiến cho thiếu nữ linh mãnh bất chấp tất cả mà chạy trốn, nhưng chân nàng đã bị nắm lấy.

Na Sinh nhìn xuống theo quán tính, chợt không còn nhìn được la lên: “A! A a a a...”.

Một bàn tay đông cứng một màu xanh xám nắm chặt lấy mắt cá chân nàng. Thi thể cứng đờ đột nhiên lồm ngổm động dẩy dưới tuyết, một bàn tay nắm chân nàng, bàn tay kia chống lên mặt đất, thân người từ từ gượng bật dậy khỏi lớp tuyết đọng.

Người đó rõ ràng là người thời cổ, trang phục hoàn toàn không giống người Trung Châu thời nay, mặt và tay cứng đờ tái nhợt cơ hồ trong suốt, có thể thấy mạch máu màu xanh lợt bên dưới lớp da, cũng không biết đã bị chôn vùi dưới băng tuyết bao nhiêu năm. Gân khớp của y tựa hồ không dùng được nữa,

toàn thân vùng dẩy thẳng đơ, làm cho tuyết dày đè bắm người y rơi lộp độp.

“Quý! Quý!...”. Lúc đôi mắt đục ngầu trắng nhợt của cương thi nhìn qua, Na Sinh cuối cùng kinh hồn táng đảm rú lên, liều mạng vùng vẫy, muốn đá giật chân thoát khỏi giày lẩn xà cạp. Nhưng trước khi leo núi nàng đã cột giày thật chặt, bất kể nàng cố sức tới đâu, xà cạp thủy chung vẫn bó chân chặt cứng, không thoát ra được.

“Tiêu rồi!...”. Na Sinh thảm than trong bụng, cảm thấy bàn tay nắm mắt cá chân mình bỗng dốc sức lôi mình đi. Nàng chỉ còn nước ra sức bắt giữ một cột băng, quyết không buông tay, lại không biết lực khí của mình có thể kiên trì được bao lâu.

Tiếng lộp độp xung quanh càng lúc càng vang vọng, càng lúc càng dày kín, phảng phất vô số sự vật đang động dẩy dưới lớp tuyết.

Na Sinh không nhìn được ngược lên nhìn quanh, lập tức hồn phi phách tán...

Toàn khu vực đang xao động! Tuyết đọng bị hất rơi, bên dưới tuyết, từng cương thi mặt mày tái nhợt cứng đờ chia nhau phá tuyết chui ra — Người chết trang phục thời thượng cổ đủ kiểu đủ dạng, khắp vùng sơn dã đâu đâu cũng là những gương mặt xanh xám chết chóc.

Mặt trời đã lên rất cao, dâng lên từ sau lưng Mộ Sĩ Tháp Cách, đem ánh sáng dần trải khắp mặt đất. Cho dù trên chót đỉnh tuyết đọng vụn năm cũng có thể cảm thấy được hơi ấm dịu dịu. Nhưng cho dù dương quang soi rọi lên mình Na Sinh, nàng chỉ cảm thấy sự giá buốt thấu xương của tuyết vọng. Nàng phải chết ở đây sao? Lặn lội biết bao lâu nay, ăn uống kham khổ đến thế, hiện giờ mảnh đất Vân Hoang chỉ còn trong gang tấc, lẽ nào nàng lại phải chết ở đây?

— Cả Thiên Khuyết cũng không có cách nào đến được, nói gì tới bước lên vùng đất thần bí khá trông mà chẳng khá đến được kia.

Không cam tâm... Không cam tâm. Chết cũng không cam tâm!

Thiếu nữ Đông Ba ngấm ngấm nghiêng chặt răng, chậm chậm buông một bàn tay đang bám lấy cột băng, thò vào mình rút ra một thanh Miêu đao — Cho dù phải bỏ lại một chân trên Mộ Sĩ Tháp Cách, cũng còn hơn là chôn mình ở đây phải không? Nàng hít sâu một hơi, vụt buông tay, để mặc cho cương thi lòi mình đi, đột nhiên quật ra một đao!

Ngay chớp mắt đó, bàn tay lạnh cứng nắm mắc cá chân nàng đột nhiên buông ra.

Nàng vội gượng thu hồi lực khí, nhưng chưa luyện qua võ công, căn bản không có cách nào thu phát trôi chảy, lưỡi đao vẫn rạch một đường sâu hoắm lên xà cạp, mắt cá chân đau điếng, chắc đã cắt vào da thịt.

Nhưng cuối cùng đã được tự do.

Na Sinh không kịp nghĩ ngợi gì, khuyu gối đứng dậy. Vừa chuẩn bị rút chân chạy thụt mạng, đột nhiên nàng bị cảnh tượng trước mắt làm ngơ ngẩn...

Mặt trời rải rắc ánh sáng khắp mặt đất, tuyết băng phản ánh trong ngời.

Đám cương thi tràn ngập vùng sơn dã đột nhiên quay về hướng đông quỳ xuống, giơ cao hai tay về phía mặt trời dâng cao trên đỉnh núi. Trên bộ mặt nhợt nhạt ngay đơ không đáng vẻ, cái miệng đông cứng như mặt đất mấp máy, phát ra tiếng khọt khẹt mơ hồ, dang hai tay hướng tới mặt trời. Trên núi tuyết, những cánh tay giơ cao xếp lớp kín mít, kinh hồn táng đảm.

Những cương thi đó... những cương thi đó đang quỳ bái mặt trời?

Na Sinh chỉ há hốc miệng bàng hoàng một phút chốc, lập tức định thần bôn đảo không cần biết đường nào giữa rừng cánh tay. Nàng phải chạy, nàng phải chạy! Nếu không lợi dụng cơ hội nào chạy trốn, nhất định sẽ bị đám cương thi kia ăn thịt...

Nàng bò lăn giữa vùng tuyết sâu đến đầu gối nhào xuống, căn bản không dám nhìn những gương mặt cứng đờ và tròng mắt đục ngầu của những người chết kia. Băng bèn nhón rạch toét bàn tay và vành tai nàng, nàng lại không lo ngại gì hết, dùng cả tay chân quyết lao xuống dưới, xuyên qua giữa bầy cương thi đang quỳ bái.

Nhưng kỳ quái là những cương thi đó chỉ trông về đỉnh núi, song thủ giơ hướng lên trời, cổ họng phát ra tiếng khọt khẹt không hiểu nổi, đôi mắt đục ngầu không thể phân biệt đâu là con người giữa thẳng lên mặt trời chói lòa bên trên ngọn núi, như không thấy thiếu nữ đang hí hục chạy trốn ngay trước mặt.

“Nói không chừng bị đông đá mấy ngàn năm, bọn chúng đều bị mù hết”.

Một ý tưởng chợt dâng lên trong đầu Na Sinh, thiếu nữ Đông Ba liếc nhìn một cương thi kề bên, không khỏi thở phào một hơi, liền đạp lên giò một cương thi thả ngang trên mặt tuyết, nhảy vào một cái hào tuyết.

Nhưng trong chớp mắt, rừng cánh tay của đám cương thi đột nhiên buông xuống! Bọn chúng từ từ đứng dậy, động tác cứng đơ, khớp xương phát ra tiếng lách cách. Sau đó những cương thi toàn thân tuyết rơi lộp độp từ bốn phía trên triền tuyết lở dò cúi mình cào bới mặt đất tuyết.

Na Sinh còn chưa đoán được chúng đang làm gì, lại nhìn thấy một cương thi đang bới tuyết cách mình không xa, lòi một vật gì đó ra từ dưới tuyết. Liên đó, cương thi quanh đó kéo đến, cổ họng khọt khẹt khản trương, bầy tám cánh tay lạnh cứng xanh xám thò qua, xé giật tung theo đủ mọi phương hướng, lại đưa vào miệng nhai.

Đến lúc nàng nhận ra cái bị lôi khỏi tuyết là một thi thể mới chết, Na Sinh vội đưa tay bịt miệng không cho mình la hoảng. Nhìn bọn cương thi xé nát thi thể, đưa từng mảng thịt vào miệng nhai ngon lành, toàn thân nàng run lấy bầy, cảm thấy ruột gan lộn ngược muốn ói.

“Hức...”. Nàng nhịn không được nấc lên, ôm miệng đứng dậy khỏi chỗ ẩn mình trong hào tuyết, bắt chập tất cả chạy trốn chết.

Nàng vừa bật dậy, đám cương thi đang tìm thức ăn phát giác, chia nhau xoay lại. những đôi mắt mờ đục thấy nàng đang bỏ chạy, liền lách cách sải bước vây sang.

Na Sinh bôn đảo giữa vùng đất tuyết phủ dày cộm. Đám cương thi xem có vẻ vụng về, bước đi đầu gối cũng không uốn khúc, nhưng bọn chúng vừa sải bước, một bước chân phải bằng hai bước của người thường, lách cách từ bốn phương tám hướng không chậm mà cũng không vội về phía nàng.

Nàng hoảng vía không chọn lựa đường đi, cứ lảo đảo chạy loạn trên đỉnh núi tuyết, đột nhiên vừa chuyển mình, thấp thoáng nhìn thấy không xa mấy có một thiếu nữ đi thẳng tới, bên hông thiếu nữ còn có ánh sáng màu xanh lam lấp lánh chói mắt. Na Sinh không khỏi vừa sợ vừa mừng, dốc hết sức lực chạy về phía triền tuyết bên trái. Nhưng vì chạy quá vội vàng, lại không chú ý đến tuyết đọng hờ che đầy bên trên chồm băng, bên dưới lại trống rỗng không có đất bằng.

Nàng lo phóng chạy về phía người còn sống, một bước hụt hẫng, “phụp” một tiếng, từ tuốt trên triền cao quá hai đầu người rơi xuống.

Thi thể dưới băng

Đến khi tỉnh lại, vàng thái dương đã lên đến giữa trời.

Nó chói lòa đến mức Na Sinh vừa mở mắt đã phải nhắm nghiền lại liền. Nàng cảm thấy toàn thân đau nhức, tựa hồ mỗi một khúc xương đều bị gãy. Lúc té xuống, tả thủ chống giong, hình như đã gãy thật, đau không chịu nổi.

Nàng rên rỉ, đau đến chảy nước mắt. Nhưng gió lạnh thấu xương trên đỉnh núi mau chóng đông cứng những giọt lệ, lại

càng đau rát như khuôn mặt đang rạn nứt vậy.

“Ô Ma đáng chết... Đi bỏ rơi tôi một mình ở chỗ này! Đáng chết, đáng chết, đáng chết! Ông trời giáng sét đánh chết hẳn, cương thi trên núi tuyết cắn chết hẳn, chướng khí trong lòng núi phun độc giết chết hẳn!”. Kèm không được nữa, trong lòng nàng dâng lên nổi tức bực đối với Quỷ Lỗi sư vô tình kia, dùng hết mọi từ ngữ phù chú ác độc mà mắng.

Mắng một hồi, chợt nhớ tới nữ tử mình nhìn thấy trước khi té, Na Sinh mắt sáng lên, chấn chỉnh lại tinh thần, gượng dậy nhìn tới trước, muốn tìm kiếm tung tích của thiếu nữ kia — Trong vùng núi non hoang vu này, có thêm một người bạn dĩ nhiên tốt hơn nhiều.

Nhưng nàng vừa ngước đầu lại nhìn thấy ở một chỗ ngay trước mặt có một thiếu nữ cũng đang ngồi trên tuyết ngẩng nhìn nàng.

Na Sinh hoang mang, muốn đến gần một chút. Thiếu nữ đó cũng mặt mày đau khổ vùng dậy, bò tới gần thêm một chút.

“Vô lý!”. Thành linh thiếu nữ Đông Ba miệng méo xệch, vò một cục tuyết quăng về phía đối phương. Khối tuyết cứng lạnh trơn tru đó đập lên vách băng bay tứ tán, hình bóng phản ánh cũng đầu đầy tuyết.

Không ngờ bị hình bóng mình lừa, xác định mình vẫn một thân cô độc trên núi, thiếu nữ Đông Ba mới mười bảy cái xuân xanh lại không khóc lóc không gào la, nghiêng chặt răng găng gượng bò đi.

Chợt nàng phát hiện một hiện tượng kỳ quái: đám cương thi kia không rượt theo.

Nàng hôn mê hơn một canh giờ, đám cương thi không ngờ lại không kéo đến!

Na Sinh tới giờ mới quan sát kỹ chỗ mình té xuống: thực ra chỉ là một cái huyệt trên triền núi phía tây, từ chỗ té đến đáy chỉ cao khoảng một trượng, một dòng băng treo thẳng xuống từ cái ghềnh đằng trước,

giống như một mặt gương khổng lồ, nhìn về phía tây có thể thấy Vân Hoang đại lục và bạch tháp ở phía tây. Xung quanh, bất kể là bên trên cái ghềnh tuyết hay ngoài sơn huyết, đều có cương thi mặt mày ngay đơ đi lang thang, mắt vẫn đục xăm xịt chăm chăm nhìn nàng, cổ họng phát ra thanh âm khọt khẹt, lại không bước tới thêm bước nào.

Nàng sợ đến run lấy bầy, ôm cánh tay lùi sát vào vách băng của sơn huyết.

Bản thân một lúc, nàng mới nghĩ đến có phải đám cương thi đó không qua được? Nhưng tại sao chúng không qua được? Lẽ nào ở đây có vật gì đó bọn chúng úy kỵ?

Thân thể vì buốt lạnh mà cơ hồ tê cứng, may sao đầu óc nàng vẫn còn có thể suy nghĩ như thường.

Sau đó Na Sinh vụt xoay mình, ngược nhìn dòng băng như tấm gương kia — Quả nhiên không sai, cách bên kia mặt băng, một luồng ánh sáng màu lam chói vào mắt nàng.

Đó là ánh sáng nàng đã nhìn thấy phát ra từ hình bóng mình khi té xuống.

Luồng ánh sáng đó tựa như phát ra từ một chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn đá quý đã bị chôn giữ dưới dòng băng vạn năm.

— Nhưng cái khiến cho Na Sinh thoát miệng la hoảng không phải là chiếc nhẫn lấp lánh đó, mà là cánh tay cụt có một ngón đeo chiếc nhẫn đó.

Đó là một cánh tay phải cụt đến vai, vẫn còn máu thịt, vẫn có vẻ sống động. Chỗ cụt để lộ đầu xương lỏm chỏm, bắp thịt co cuộn, máu bầm thấm đẫm ống tay áo lụa màu vàng lợt hoa văn chi chít. Trên cổ tay có một vòng dây màu đen bề rộng cỡ một ngón tay, chui sâu vào da thịt, máu thấm ra cũng đã đông cứng bên trong băng — Xem ra cánh tay đó đã bị vòng dây kia giật đứt cùng với ống tay áo. Chỉ là không biết nguyên nhân tại sao lại đông cứng trên tuyết đỉnh cả chim trời cũng khó mà lên tới này.

Na Sinh rùng mình, nhìn cánh tay cụt bị phong bế

bên kia mặt băng.

Chắc là một cánh tay của người sang trọng. Phục sức hoa lệ, da thịt trắng mịn, ngón tay thon dài, móng tay vì máu ứ mà biến thành tím lịm, nhưng cắt xén rất sạch sẽ, ngón tay hơi cong về phía lòng bàn tay, hình dáng như siết hờ. Trên ngón áp út có mang một chiếc nhẫn màu trắng bạc, dài như hai cánh xoài ra, bên trong đai có viên đá quý màu lam phát ra ánh sáng lợt lạt.

— Nguyên nhân có phải là chiếc nhẫn đó? Có phải chiếc nhẫn đó đã ngăn chặn đám cương thi khắp vùng núi kia xuống đây?

Không kịp nghĩ ngợi, một nụ cười may mắn lan dần trên mặt thiếu nữ Đông Ba. Nàng chấp hai tay lấy cánh tay cụt kia một lát: “Cám ơn trời đất đã để lại cho tôi một con đường sống...”.

Tiếng bày cương thi gầm gừ và tiếng gió hú truyền bên tai, Na Sinh không do dự gì nữa, gượng đứng dậy: “Bất đắc dĩ thôi, không biết đã mạo phạm vị nào, đành mượn chiếc nhẫn để giúp tôi giữ mạng vậy!”.

Tả thủ đầu còn sức, nàng giơ tay phải rút miêu đao đâm vào vách băng, muốn khoét băng để lấy chiếc nhẫn. Lúc đao vừa đâm vào băng, nàng bỗng lão đảo, phảng phất đất băng bị chấn động, khiến tuyết đọng trên toàn vùng núi rơi lộp độp.

“Lẽ nào là Bỉ Dực điều bay về?”. Na Sinh biến sắc mặt, nhưng khi ngược đầu nhìn, bên trên vùng tuyết bay mịt mù, bầu trời vẫn trong xanh, không có dấu tích chim chóc gì hết — Nàng đâu phát giác vào sát na nàng ngẩng nhìn trời, chiếc nhẫn trên bàn tay cụt kia đột nhiên lại toát ra một luồng sáng, chiếu rọi lên mặt nàng như dò thám, sau đó mau chóng tối mờ đi.

Cảm nhận được biến hóa trong không khí, Na Sinh không dám chần chừ, tuy trong bụng có suy tư, nhưng tay vẫn không ngừng khoét, rất mau chóng đã đục được một cái lỗ vuông vắn mỗi bề chừng một thước.

“Hay quá!”. Tuy cảm thấy đất tuyết dưới chân đang rung động, Na Sinh lại thở phào một hơi, thò tay vào muốn nắm lấy chiếc nhẫn kia. Cho dù mặt băng bên này đã bị khoét vỡ, bàn tay vẫn còn bị ba phương hướng kia giữ chặt.

“Sao lại đông cứng dữ vậy?”. Hơi nôn nóng, nàng có vẻ lười không chịu tiếp tục đục bằng, muốn huy đao chém đứt cổ tay. Lúc mũi đao đâm vào cái cổ tay cứng lạnh đó, thiếu nữ Đông Ba đột nhiên do dự — Bàn tay mang nhẫn đó tuy không còn sinh mệnh, lại vẫn đang tản phát một lực áp bức khó tả bên trong bằng, vừa cao quý vừa thần bí, khiến cho trong lòng nàng thiếu nữ lạnh lợi vụt giật nảy, cảm thấy có một lực lượng gì đó không thể xâm phạm.

“Quái quỷ! Làm như vậy hình như có hơi quá đáng”. Na Sinh thở dài một hơi, thu hồi miêu đao đang chém xuống cổ tay: “Có phải quá dã man không?... Đây có thua gì đám cương thi ăn thịt người kia”.

Không ngại đất tuyết đang chấn động càng lúc càng kịch liệt, nàng thận trọng khoét bằng, ráng sức không cắt chạm vào bàn tay cụt, đục tung từng tảng băng nhỏ xung quanh bàn tay.

“Cạch”. Cuối cùng băng nứt rạn, Na Sinh cẩn thận bưng nguyên cánh tay cụt ra, xoay xoay rút chiếc nhẫn đá quý màu bạc trên ngón áp út, nhìn thấy bên trong khuyên nhẫn có khắc phù hiệu hai cánh giống như hình dáng đai nhẫn vậy.

Nàng thu giữ chiếc nhẫn, đặt cánh tay cụt trở lại trong băng động, rồi hốt băng vụn trăm kín lỗ hổng. Không biết tại sao, lúc nâng cánh tay đó, nàng không ngờ không cảm thấy sợ sệt kinh tởm chút nào, trái lại còn có hơi xấu hổ nói với chiếc nhẫn: “Chỉ bất đắc dĩ thôi, không biết đã mạo phạm đến vị nào, chỉ là mượn chiếc nhẫn này để giúp tôi giữ mạng! Cứu một mạng người còn hơn là xây tháp bảy tầng, đáng tội cho Na Sinh năm

nay mới mười bảy, không muốn chết ở đây”.

Nàng ráng nhịn cơn đau đến cùng cực trên cánh tay trái bị gãy, cảm chiếc nhẫn so so trên ngón tay, phát hiện hình như hơi lớn hơn so với ngón áp út của mình, nghĩ ngợi một hồi rồi tròng nó về phía ngón giữa.

— Nhưng mới vừa đưa nhẫn đến sát ngón tay, nàng đột nhiên cảm thấy một lực lượng kỳ dị đẩy ngón tay mình tới, ngón tay mất hết tự chủ chui tọt vào chiếc nhẫn!

“Soạt” một tiếng khe khẽ, chiếc nhẫn đeo chắc nịch trên ngón giữa, có đo cắt cỡ nào cũng không vừa hơn được, nàng xoay xoay chiếc nhẫn, trên đai nhẫn hình hai cánh màu bạc, viên đá quý phát ra ánh sáng màu lam trắng lẹ.

“A, xem ra rất mắc tiền đây... Trên mình không còn gì hết, xuống núi đem bán nó chắc đủ tiền lộ phí, khi khi”. Na Sinh chăm chú nhìn chiếc nhẫn lấp lăm: “Bất quá làm vậy có phải là làm không đúng với ân nghĩa cứu mạng không...”.

Không đợi nàng nghĩ thêm nữa, núi non bỗng rung chuyển kịch liệt! Tuyết đọng đổ ào ào, bầu trời đột nhiên biến thành một mảng trắng xám.

“Úi, lo lắm trò, mau giữ mạng xuống núi rồi hãy nói!”. Cảm thấy bão tuyết lại sắp đổ xuống, nghe bày cương thi gầm gừ khoái trá giữa vùng tuyết bay, Na Sinh rùng mình run lập cập, không dám ở lại nữa, nắm miêu đao xông ra khỏi sơn huyết.

Tuyết bốc lên cao đến cả trượng, chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy cảnh vật trước mặt. Bóng dáng chập chờn, có mấy bóng đen cứng đờ giờ cao tay lắc lư theo gió cản chặn đằng trước.

— Là cương thi? Bây giờ đâu phải sợ mấy quái vật đó nữa!

Giữa vùng tuyết bay, nàng không chút sợ hãi phi thân xông ra, hữu thủ mang nhẫn siết chặt miêu đao, quét một đường ngang mình một cương thi nhích tới gần. Tiếng rú vang vọng. Đao phảng phất đụng vào vật cứng lạnh như gỗ đá, soạt một tiếng cắt đứt đoạn.

Nhưng đầu nàng lại va vào một thân thể. Đợi đến khi nàng ngược đầu lên, chỉ thấy một đôi tròng mắt trắng đục. Cương thi đó không ngờ không tránh né bàn tay mang nhẫn của nàng, tựa hồ không cảm thấy nỗi đau nửa cánh tay bị chém đứt, đưa bàn tay kia vồ lên cổ nàng!

Sao lại có chuyện như vậy? Sao lại có thể được? Bọn chúng... bọn chúng không sợ chiếc nhẫn này sao?!

Giây phút điện quang hỏa thạch, Na Sinh kinh hoàng hoảng vía vụt phát giác điểm đó. Nàng rú lên, hơi đao chém về phía cương thi, “soạt” một tiếng, cũng chém đứt luôn cánh tay còn lại. Nhưng đối phương

không ngờ không cảm thấy đau đớn, vẫn từ từ ép tới nàng. Nàng muốn chạy vòng qua quái vật cứng đờ đó bỏ chạy, nhưng tuyết bay mù mịt che kín mắt nàng, nàng mới chạy vài bước lại phát hiện đằng trước bóng dáng chập chờn, có nhiều hình bóng chậm chậm ép tới.

Đất dưới chân chấn động kịch liệt, phía trước không xa tuyết rơi xuống từng mảng lớn, sương tuyết bốc dâng cao ngất. Nàng nghe thanh âm dải băng trong sơn huyết sau lưng bắt đầu rạn vỡ, còn đằng trước là vô số cương thi đang lắc lư giữa gió tuyết.

Xong rồi! Giây phút đó, trong đầu Na Sinh lướt qua hai chữ “xong rồi”.

Đang cơn hoảng hốt, một bàn tay cương thi liền sà lên vai nàng. Nàng rú lên, gắng sức vùng thoát, nhưng vừa lạnh vừa đói, lực khí của nàng đâu còn bao nhiêu, chỉ thấy mấy hình bóng xung quanh đang từ từ lê lét đến gần, tiếng khọt khẹt quỷ dị ngay sát bên tai. Xong rồi...

“Cứu mạng! Cứu mạng! Tô Ma! Tô Ma... cứu mạng!”. Thiếu nữ cuối cùng đã gục quy, nàng vừa liều mình vùng vẫy, vừa dốc tận toàn lực la lớn — Chỉ có thể la gào cái tên đó thôi! Không còn ai có thể

cứu nàng... chỉ có thể... chỉ có thể hy vọng Quý Lỗi sư kỳ dị kia giờ phút này chưa đi xa lắm, còn có thể nghe tiếng kêu cứu của nàng.

Nhưng thanh âm của thiếu nữ bị cơn bão tuyết gầm rít bao trùm, nháy mắt đã tản mát hết.

Ngón tay băng lãnh của cương thi bấu vào xương bả vai nàng đau điếng, trong vùng sương tuyết bên cạnh lại xuất hiện ba cương thi, mặt mày ngay đơ bước qua, chậm chậm thò tay, chia nhau kéo giữ tay chân nàng...

“Cứu mạng! Cứu... mạng!”. Biết tử vong nằm trong chớp mắt, Na Sinh dốc hết sức kêu cứu, cổ lại đã bị bóp chặt thở không nổi. Sát na sinh tử treo trên đầu sợi tóc, vô số vu thuật chiêm bốc từng học lướt qua đầu... Nhưng nàng đó giờ chỉ giỏi nghề suy toán mệnh vận, dồn hết tinh lực vào phép dự đoán vị lai, đâu có học được bao nhiêu thuật pháp tự vệ.

“Bất kể ra sao... Thần Phật! Tiên quỷ! Yêu ma!... Mau cứu tôi! Giá nào cũng trả! Cứu tôi! Cứu tôi!”.

Sát na bị cương thi cấu xé thân mình, trước mắt nàng loáng thoáng tuyết bay mù mịt tối tăm đáng sợ, bầu trời xám xịt, còn có... chiếc nhẫn đá quý màu lam có khắc hai cánh bạc trên bàn tay phải. Nó bỗng lấp loáng bắn ra ánh sáng ngời ngời.

“Giá nào cũng trả?”. Trong vùng tăm tối, đột nhiên có thanh âm vang lên tận đáy lòng.

Thân thể bị kéo lôi đau điếng, kinh hoảng đến cùng cực, giữa cơn tuyệt vọng, Na Sinh cắn bản bắt chấp thanh âm đó đến từ đâu, ngoác miệng la lớn: “Gì cũng trả! Gì cũng trả! Cứu tôi! Cứu tôi!... Cứu mạng!”.

“Soẹt”. Bên tai chợt nghe có tiếng xương cốt gãy lìa khan gợn, Na Sinh mất tối sầm, cho là chân trái của mình đã đứt khỏi thân mình. Nhưng thân thể chợt nhẹ hẫng, bị một luồng lực khí mạnh bạo lôi bay ra sau, bên tai liên tục nghe tiếng lách cách gãy gợn, bảy tám cánh tay cẳng chân của những cương thi đang lôi kéo nàng bay bắn ra như cọc gỗ, chỉ còn lại năm sáu bàn tay đứt lìa xanh dờn cứng đờ còn bấu giữ trên mình nàng.

Thân thể nàng bay vùn vụt ra sau, nặng nề đập mình lên vách băng rồi mới hết đà.

“Tô Ma? Tô Ma! Là ông phải không?”. Chớp mắt thấy lực lượng kinh hồn kia, thân người vừa rơi xuống đất, Na Sinh thoát miệng kêu: “Thật đáng chết, ông cuối cùng vẫn quay lại phải không?! Tô Ma! Tô Ma! Cứu tôi!”.

Nhưng giữa vùng tuyết bay mù trời, đâu có nhìn thấy bóng dáng Tô Ma và người gõ cửa hân.

Cảm thấy vách băng sau lưng bị chấn động phát ra tiếng rạn nứt răng rắc, Na Sinh gượng bò tới vài bước, muốn tránh khỏi vách băng.

“Dẫn ta đi”. Thành linh thanh âm đó lại vang lên từ đáy lòng, nàng cảm thấy có người nắm lấy vai nàng.

“Ai?”. Na Sinh giật mình đánh thót, quay đầu lại nhìn. Đột nhiên nàng nhảy dựng dậy.

Bàn tay đó! Cánh tay bị chặt đứt ngang vai không biết từ lúc nào đã phá vỡ tường băng, thò ra nắm lấy nàng!

“A!...”. Thiếu nữ Đông Ba cảm thấy một sức ép không thể diễn tả được. Đôi mắt nàng trợn trừng trong cơn kinh hoàng sợ hãi, trừng trừng nhìn bàn tay cụt không còn sinh mệnh đang bám cứng trên vai mình, nói không nên lời. Thành linh sợ hãi quá mức, nàng gắng sức vùng thoát thân, chạy thụt mạng.

Mới chạy được vài bước, mắt cá chân bỗng sượng lại, lại bị nắm giữ, nàng té úp mặt xuống tuyết.

Còn chưa bò dậy, lại thấy bàn tay đó “chạy” trên tuyết, ngón tay thon dài băng lãnh gõ nhẹ lên bờ má đỏ bừng của nàng. Na Sinh phảng phất nghe được tiếng cười lạnh truyền vọng từ đáy lòng.

“Rắc... rắc...”. Ngọn núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách chấn động càng lúc càng kịch liệt, vách băng cũng chịu không được áp lực của tuyết đọng bên trên, nứt rạn cả một tầng từ dưới lên trên, bao nhiêu tuyết đọng và băng vụn đổ ụp chôn vùi nàng bên dưới!

Nơi vĩnh viễn hư vô. Nơi vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời.

Tất cả mọi thứ đều không gánh nổi một chữ “hữu” (có), mà chỉ tồn tại “vô” (không). Vô hình vô chất, vô xứ vô ảnh.

Nhưng giữa một vùng hư không đó lại bao hàm vô số “hữu”. Nhìn cho kỹ, sự vật phiêu phiêu diêu diêu, cứ như sương khói ngưng tụ, hơi nóng bốc dâng, bập bênh hư ảo đã hoàn toàn hiển hiện ra.

Trăm ngàn ngõ đường dọc ngang đan dệt, lầu các tường thành hiển hiện ra hết, phảng phất như lầu sò chợ biển.

Chỉ là, trong “thành thị” ảo cảnh hư vô đó, không có người sống.

Ở nơi kỳ dị như vậy, giữa mọi hư vô, trên tòa sen điêu khắc bằng ngọc xanh, lời chú phức tạp khắc đầy đèn thờ. Trong đèn thờ, cái miệng bát đặt trên bảo bình có độc một cái đầu lâu đột nhiên máy máy môi: “Các vị, bàn tay phải của ta đã có thể động đây”.o0o

Lầu sừng sững nguy nga, vói tay có thể hái sao trời. Không dám cao giọng, sợ kinh động đến người trên trời.

Trong tòa điện trên đỉnh bạch tháp, phảng phất cũng có thể cảm nhận được trận gió lạnh từ trên núi tuyết xa tấp tận đầu đông của đại lục. Trên Quan tinh đài, không khí lắng đọng, cơn lạnh băng lãnh xộc thấu tận tâm can mọi người.

Từ sau khi Mộng Hoa vương triều, vương triều cuối cùng của người Không Tang, bị diệt, để Bạng tộc ngoại lai kiến lập nên đế quốc Thương Lưu mới, chi phối đại lục này cũng đã hơn một trăm năm, nền thống trị đã cắm sâu vào vùng đất mới này, sự lãnh đạo của dân tộc mới cũng dần dần ổn định, trật tự mới đã được dựng lên — Mọi sự đều an nhiên vận hành theo trật tự đã thiết lập.

Nhưng đêm nay, các vị trưởng lão nắm giữ quyền bính tối cao của Thương Lưu đế quốc — “Thập Vu” trong Nguyên Lão Viện — không ngờ đã tụ tập hết lên Quan tinh đài trên tầng cao nhất của Già Lam bạch tháp! Đó là cục diện cực kỳ hiếm thấy cả trăm năm nay. Cho nên đám tùy tùng và nữ quan biết bao nhiêu năm rồi không nhìn thấy vị trưởng lão nào lộ diện đều cảm thấy rung mình kinh hoàng khôn tả.

— Tính ra, khoảng hai mươi năm trước lúc người Giao bạo động tạo phản, chiếm lĩnh Diệp thành ép tới Già Lam thánh thành, cũng đâu có thấy “Thập Vu” của Nguyên Lão Viện tụ tập? Lẽ nào lần này lại có chuyện trọng đại xảy ra?

Mười vị hắc bào trưởng lão dùng Quan tinh đài làm trung tâm, vây thành một vòng tròn lẳng lặng phân tán ngồi xuống, gió đêm trên trời cao thổi râu tóc trắng xóa của họ tung bay, nhưng mỗi một vị trưởng lão đều nhắm mắt bất động thanh sắc.

Thiếu nữ áo trắng ngón tay kẹp que tính, mắt trân trân nhìn vào ống kính cơ hành (dụng cụ xem thiên văn) trên Quan tinh đài, sắc mặt trắng tái nghiêm nghị, que tính không ngừng đong đưa. Nhưng khoảng canh ba, Thiên Lang tinh cuối cùng vẫn biến mất khỏi ống kính — Ống kính cơ hành không ngờ không thể dung nạp quỹ tích vận hành của nó nữa!

“Thiên Lang thoát khỏi tầm khống chế, li loạn đến nơi rồi!”. Thiếu nữ áo trắng mắt rời khỏi ống kính, lạnh lùng tuyên bố.

Mười tà áo bào đen khê chấn động. Mười vị trưởng lão đồng thời mở bừng mắt, một hồi lâu sau, vị trưởng lão trẻ tuổi nhất mở miệng: “Xin hỏi Thánh nữ, Thiên Lang theo hướng nào mà thoát khỏi dòng vậy?”.

“Chính đông”. Thiếu nữ áo trắng hồ hững hồ đáp, trên gương mặt trái xoan trắng tái không một dáng vẻ gì.

“Hướng chính đông...”. Trưởng lão trẻ tuổi vừa hỏi trầm ngâm một hồi, nhìn về phía chân trời hướng đông, thần tình khó lường: “Là từ bên Thiên Khuyết qua?”.

“Vu Bành, bà thấy thế nào? Mau phái binh đi diệt họa hoạn là xong”. Một bà bà tóc trắng mục quang như chim cú buông vòng hạt ngọc này giờ xoay xoay trong tay xuống, lạnh lùng hỏi: “Hai mươi năm trước người Giao tạo phản, bà dẫn binh giết hết loạn đảng, máu nhuộm Kính hồ, ba mươi hai tuổi đã tiến vào Nguyên Lão Viện — Lần này nếu bà lại lập được đại công, ngôi thủ tọa của Nguyên Lão Viện làm sao mà không thuộc về bà được”.

Tuy nói là chuyện hai mươi năm về trước, nhưng vị trưởng lão vừa được gọi là “Vu Bành” vẫn còn bảo trì được diện mạo ba mươi mấy tuổi, trên gương mặt thanh tú của bà ta có nét ôn hòa, hoàn toàn không giống một danh tướng từng lập chiến công oanh liệt.

“Vu Cô, lần này khác”. Vẫn cười cười, Vu Bành ngược nhìn bầu trời đêm phương đông: “Cả đối thủ là ai cũng chưa xác nhận được, làm sao đánh? Lê nào giết sạch những người từ Thiên Khuyết qua? — Phải biết nước Trạch bên đó là lãnh địa của tổng đốc Cao Thuần Chiêu, không nên vọng động can qua”.

“Những tên mán mọi đại Trạch, sợ gì chứ?”. Vu Cô cười hăng hắc: “Nói ra vẫn là thuộc quốc, Cao Thuần Chiêu không phải do bọn ta ủy nhiệm sao? Trong đế quốc Thương Lưu, trừ Băng tộc bọn ta ra, những kẻ khác đều chỉ là bầy kiến hôi ti tiện mà thôi!”.

“Kiến hôi có thể cắn người, cũng đau lắm”. Một nam tử cười khế, nhưng thủy chung vẫn nhẫn nhịn thốt: “Đã là vậy, chiếu theo quy củ của Nguyên Lão Viện, thỉnh Vu Hàm làm chủ trì, mười vị trưởng lão cho biết ý kiến là xong”.

“Được”. Lão giả râu tóc bạc phơ ngồi ở mặt đông giọng khàn đục, húng hắng vài tiếng rồi nói: “Theo lối cũ: ủng hộ thâm nhập Trạch chi quốc, giết hết người từ Thiên Khuyết đông lai, cổ thi cọng dài; phản đối động binh đao, cổ thi cọng ngắn”.

Mười vị hắc bào trưởng lão cúi đầu trầm ngâm, bàn tay dưới áo bào từ từ giơ lên, ai nấy đều cầm một cọng cỏ.

— Thương Lưu đế quốc không lập đế vị, bao nhiêu mệnh vận trên toàn đại lục từ xưa đến nay đều quyết định trên những cọng cỏ thi trong tay mười vị trưởng lão trên đỉnh bạch tháp.

Mười cọng cỏ thi vừa tụ lại, còn chưa tính ra dài ngắn, thỉnh linh trong Thần điện sau Quan tinh đài truyền ra một tiếng ngân nga trầm thấp, từng cánh cửa không hơi không tiếng từ bên trong mở ra ngoài, sâu kín trong Thần điện có ánh sáng le lói.

Sắc mặt của các vị trưởng lão đột nhiên nghiêm nghị hẳn, từ tư thế ngồi khoanh gối chuyển thành quỳ lên.

“Trí giả truyền dụ!”. Mặt mày một mực lãnh đạm của thiếu nữ áo trắng cuối cùng đã có biến, nàng vén y phục quỳ xuống, thành tâm lắng nghe tiếng ngân nga trầm thấp truyền ra từ trong Thần điện, tìm hiểu chỉ thị mà người bên cạnh khó mà hiểu nổi.

Thập Vu nhất tề ngược đầu, toàn bộ xoay mình, quỳ nhìn về phía cửa Thánh điện tối hù mở ra.

“Trí giả có lời dạy: họa hoạn từ phương đông ép đến sát Thiên Khuyết. Đông phương chi thiên đã sụp lở, một trong năm phong ấn đã bị phá! Các khanh phải thủ giữ bốn phong ấn còn lại, lập tức phái binh giết hết kẻ từ Thiên Khuyết đông lai! Cần kíp!”.

Thánh nữ thuật lại từng tiếng của khẩu dụ mà không ai khác nghe hiểu được, thanh âm lãnh đạm.

“Xin kính cẩn tuân theo lời răn dạy của Trí giả!”. Mười tà hắc bào quỳ dưới đất, đầu phủ phục trên vạt áo bào, nhất tề hồi đáp, thanh âm cung kính vô cùng.

Thanh âm trong Thần điện lắng đi, những cánh cửa không hơi không tiếng khép lại từng lớp một. Mãi cho đến khi cửa đại điện mặt ngoài cũng khép kín, những người đang quỳ mới dám ngước đầu. Mười vị trưởng lão không lên tiếng mà chỉ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên không khí nghiêm trọng dần dần lan tràn ra từ giữa đoàn người then chốt tiếp cận với quyền lực của đế quốc nhất.

Giữa tĩnh lặng, lại có một luồng gió lạnh trên núi tuyết thổi đến, những cọng cỏ thi dài có ngắn có bay lan man.

“Được... Vốn mọi người cũng là muốn động binh đao phải không?”. Ngước mắt quét nhìn cỏ thi vẫn vơ trên không, gương mặt của Vu Bành có ý vị mỉa mai: “Bây dài ba ngắn... Không biết hai cọng kia là ai đưa ra”.

Lời nói khe khẽ chưa dứt, gió đã cuốn đi mất, những cọng cỏ thi quyết định mệnh vận đại lực chợt tan biến trong bầu trời đêm.

— Thì ra cỏ cũng vẫn là cỏ, làm sao có thể như thanh âm trong Thần miếu, thật sự điều khiển số phận của Thương Lưu đế quốc, của Văn Hoang đại lực cho được?

3. Bàn Tay Ma

“Soẹt” một tiếng, mắt cá chân nàng bị bắt giữ lại, kéo lên trên.

“Đây là đâu?”. Trong đầu thiếu nữ Đông Ba chỉ nhớ đến giây phút cuối cùng mình bị sóng tuyết cao ngút trời chôn vùi, mặt mày nàng tái mét, vừa bản thần suy nghĩ, vừa nắm chặt một vật gì đó bên mình cột băng, ráng giữ thăng bằng trên cột băng cao. Dưới chân là ngọn núi tuyết đã biến dạng hoàn toàn sau cơn bão, còn nàng không ngờ lại thoát khỏi trận tuyết lở kinh thiên động địa đó, ngồi thừ trên đỉnh một cột băng chót vót — Độ cao đó khiến cho nàng cảm thấy hoa mắt choáng váng mỗi khi nhìn xuống.

“Là giữa sườn núi Mộ Sĩ Tháp Cách”. Thành linh có thanh âm hồi đáp.

“Ai đó?”. Hoảng kinh không ngờ ý nghĩ trong tâm tư đâu có mở miệng nói ra mà lại có người biết, Na Sinh quay phắt nhìn bốn phía. Nhưng đang trên núi tuyết mênh mang trắng xóa một màu, dưới bầu trời xám xịt, cả một đám cương thi lơ lửng lang thang cũng đâu còn thấy. Nàng càng khẩn trương hơn: “Là ai? Ai nói đó?”.

“Là ta”. Chợt có người hồi đáp, còn vỗ vỗ lên tay nàng, coi như chào hỏi.

Na Sinh cúi nhìn, thấy mình đang cầm một cánh tay tái nhợt.

“Ồi!”. Nàng buông cánh tay như bị bỏng lửa, vụt nhớ đến mọi sự trước khi tuyết lở. Nhìn thấy cánh tay nhúc nhích kia, nhãn thần của nàng dâng hiện một vẻ kinh hoàng đến cực độ, loạng choạng lùi lại.

“Cẩn thận!”. Thanh âm đó vội la lên, nhưng đã không còn kịp, Na Sinh bất chấp tất cả lùi nhanh, người hệt hẫng, lập tức lại rút khỏi đỉnh cột băng đường kính chưa đầy ba thước.

Gió rít bên tai, nàng cảm thấy được mình đang tiếp cận tử vong. Ghèn băng lởm chởm sắc nhọn như kiếm bén chìa lên đón chờ, bản năng sinh tồn khiến nàng thoát miệng la: “Cứu... mạng!”.

“Soẹt”, nàng bỗng cảm thấy mắt cá chân bị bóp chặt, tốc độ rơi mình đột nhiên giảm hẳn, sau đó một bàn tay thò qua, ôm giữ eo nàng, nhẹ nhàng đặt nàng xuống mặt tuyết.

Sinh tử treo trên sợi tóc.

Chân Na Sinh cuối cùng đã chạm đất, trái tim lơ lửng lưng chừng cũng đã rơi về vị trí cũ. Nàng cúi đầu, bất giác nhìn thấy chiếc nhẫn trên bàn tay phải của mình, lại nhìn thấy cánh tay cụt đang

đỡ eo nàng. Nàng lại la hoảng, nhảy dựng dậy, cố sức giật cánh tay đó ra: “Buông ra! Buông ra! Buông ta ra!”.

“Buông thì buông”. Thanh âm từ đáy lòng bình thản thốt một câu, sau đó nói lỏng ra, cánh tay cụt rớt xuống đất tuyết, bước bằng ngón tay uể oải “đi” sang một bên.

Không phải là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị đó, thiếu nữ Đông Ba cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, lùi xa về một phía, nhìn bàn tay cụt thận trọng hỏi: “Người... người đã cứu ta?”.

“Đương nhiên”. Thanh âm trực tiếp truyền vào đáy lòng nàng, bàn tay đó đứng dậy, chỉ chỉ nàng, tư thế biến chuyển theo thanh âm: “Đã cứu hai lần rồi — Xem ra trước khi đi qua Thiên Khuyết còn phải cứu người vài lượt nữa. Bất quá người không cần cảm ơn ta, vì người đã nhận lời phải trả giá”.

“Người...”. Na Sinh há miệng nhìn bàn tay cụt, cảm thấy hơi lạnh bốc dâng trong lòng — Cảm giác đáng sợ làm sao... bàn tay kia thật ra là gì đây? Yêu ma? Tiên quỷ? Thần phạt? — Tựa hồ không phải loại nào hết.

Nàng chợt bật dậy, muốn tháo chiếc nhẫn xuống: “Trả lại cho người! Trả lại là xong! Ta không làm. Ta không làm!”.

Nhưng không cần biết nàng dốc bao nhiêu sức, chiếc nhẫn màu trắng bạc kia phẳng phất đã mọc rễ, bám chặt trên ngón tay giữa bàn tay phải không cởi ra được, càng cố gắng lại càng bó chặt.

“Đừng phí sức vô ích”. Nhìn thấy nàng khấn trương muốn tháo chiếc nhẫn, thanh âm đó cười nói: “Có kéo nữa thì ngón tay của người phải bị đứt lìa đó”.

Nhưng lời nói đã đề tỉnh thiếu nữ Đông Ba, Na Sinh không do dự đưa tả thủ rút miêu đao, muốn dùng đao cắt ngón tay!

“Hừm!”. Thanh âm đó lần đầu tiên biểu lộ vẻ kinh hoảng: “Lợi hại!”.

Nhưng đao chưa chạm vào ngón tay, chiếc nhẫn bỗng nhoáng sáng chói ngời! Giữa luồng ánh sáng, lưỡi đao của Na Sinh đứt thành hai đoạn như bị sét đánh trúng, bay vọt ra ngoài. Cánh tay trái của nàng vốn đã gãy xương, lần này dốc sức càng đau thấu xương, nàng ôm tay cúi gập hông.

“Xương cánh tay của người đã gãy”. Bàn tay cụt chỉ về phía tay trái của nàng: “Đừng dùng sức, phải băng bó đã”.

“Đừng qua đây!”. Thấy bàn tay “đi” qua, Na Sinh hoảng sợ lùi lại một bước: “Người... người đừng qua đây!”.

Bàn tay khựng lại, thanh âm trong lòng chợt cười nói: “Thật tội nghiệp, sao người lại sợ đến thế... Ta thấy đâu có gì đáng sợ chứ? Có ăn thịt người đâu?”.

Na Sinh nhìn bàn tay thon dài tái mét, sức ép khó hình dung nổi vẫn ủa sang như bài sơn đảo hải, không khỏi thoát miệng: “Rất đáng sợ! Ta... ta chưa từng cảm thấy áp lực đáng sợ như vậy!... Người... người... không cần biết người là gì, tránh xa ta chút đi!”.

“Thật vô tình mà... Nói gì thì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người mà!”. Thanh âm đó có vẻ bức dọc, còn bàn tay lại giơ ngón tay cái lên: “Bất quá rất lợi hại đó... Người không ngờ có thể cảm nhận được lực lượng ta đã cất giấu. Không hổ là người thông linh có thể mang chiếc nhẫn đó. Coi như ta cũng đã đợi được cơ duyên ngàn năm một thuở. Bất quá... sao lại đụng phải tiểu a đầu lăm phiền hà như vậy!”.

“Ta không muốn nữa! Ta trả lại cho người! Người... người đừng theo ta nữa”. Hoang mang rối rít, Na Sinh gắng sức vùng vẫy bàn tay mình, muốn thoát khỏi chiếc nhẫn đó: “Người cầm về đi, cầm về đi!”.

“Khà khà, nói vậy đâu được... Chiếc nhẫn đó một khi mang vào, trừ phi chính ta tự nguyện, nếu không nó đâu thể nào rơi ra chứ”. Nhìn thần sắc tức bực khấn trương của nàng ta, thanh âm đó có vẻ châm chọc: “Thật ra người hà tất phải sợ như vậy! Ta không hại

người đâu, mà người nếu không có ta, làm sao mà đi xuống ngọn núi Mộ Sĩ Tháp Cách này được, phải thành đồ ăn của cương thi thôi”.

Na Sinh bỗng run lấy bầy, hồi nãy xem bị bầy cương thi cầu xé, tao ngộ đó vẫn còn in hằn trong đầu óc nàng. Nghĩ đám cương thi tạm thời đã biến mất rất có thể còn ở dưới mặt tuyết, nàng bỗng không dám ngồi trên tuyết nữa, nhảy bật dậy nhìn bốn phía một vùng trắng xóa, nỗi sợ hãi trong lòng lại càng nồng đậm.

“Người chỉ cần mang ta qua khỏi Thiên Khuyết, đến Trạch chi quốc”. Thoáng thấy nàng đã dao động, thanh âm trong lòng tiếp tục dụ dỗ: “Người xem, chuyện dễ dàng quá mà. Ta có thể bảo vệ người bình an đi Vân Hoang, còn người chỉ cần mang ta thượng lộ là được rồi — Ta đâu có nặng gì? Đâu phải như người, cứ như con heo chết vậy, kéo hoài cũng không động đậy”.

“Người!”. Con gái bị chê tức tối đến mức nhảy dựng lên, nhưng nghĩ tới hồi nãy trong vùng tuyết lở nhất định chính là đối phương đã kéo mình thoát khỏi hiểm cảnh, lòng chợt cảm thấy có lỗi, nói không nên lời.

“Thôi, không làm khó dễ”. Thấy nàng trầm ngâm không nói gì, thanh âm đó tựa hồ cuối cùng đã nổi đóa: “Không có người, quá lắm ta tốn thêm chút thời gian mới đến Vân Hoang được, người cứ ở lại đây mà nuôi dưỡng thi”.

Thanh âm vừa dứt, Na Sinh chợt cảm thấy chiếc nhẫn trên ngón giữa bàn tay phải đột nhiên lỏng lẻo, rơi vào lòng bàn tay nàng.

“Úi! Úi! Quay lại!”. Nhìn thấy cánh tay đó đột nhiên bỏ đi, để lại một mình nàng giữa vùng tuyết phủ, thiếu nữ Đông Ba bỗng dâng tràn một nỗi sợ hãi cô độc không ai giúp đỡ, cuối cùng nhịn không được lớn tiếng kêu: “Bàn tay kia! Người về đây cho ta!”.

Nhưng bàn tay đi càng lúc càng nhanh, năm ngón tay di động thần tốc trên triền núi, mau chóng biến mất giữa ghềnh băng. Thứ không khí quỷ dị tràn ngập khắp mọi nơi chèn ép khiến người ta thở không nổi cuối cùng đã tản mát, Na Sinh lại bỗng có cảm giác nguy hiểm hừng hực dâng hiện xung quanh, nàng ôm vai run bần bật giữa hoang nguyên trắng xóa.

“Ta nhận lời người! Ta nhận lời người!”. Sợ cánh tay thần bí đó sẽ bỏ rơi nàng như Tô Ma, Na Sinh hoang mang đeo chiếc nhẫn vào ngón tay giữa, giơ cao lên, xoay bốn phía la lớn: “Nè, người xem, ta đã đeo vào rồi! Người... người đừng bỏ ta lại!”.

Nhưng tiếng nói của nàng tiêu tán trong gió, vẫn không nghe thanh âm kia vang lên.

Na Sinh không chịu thua, trông ngóng bốn phía một hồi, bên tai lại chỉ có tiếng gió gào rít. Cảm giác hoảng sợ khiến cho nàng đứng yên không dám động đậy. Đột nhiên, không biết có phải là ảo giác, nàng cảm thấy mặt tuyết dưới lòng bàn chân lại động đậy, phẳng phất có gì đó phá băng chui ra.

“Ồi!”. Na Sinh nghĩ bầy cương thi lại đang chui ra, sợ quá rú lên, nhưng nàng chưa kịp bỏ chạy, một bàn tay tái mét kia đã thò ra khỏi mặt tuyết, nắm lấy mắt cá chân nàng. Nàng lão đảo té vạt xuống.

“Khà khà khà khà...”. Thành linh thanh âm đó lại vang dậy, cười vô cùng đắc ý.

Na Sinh hoàn hồn nhìn bàn tay chộp bắt nàng. Đó chỉ là một bàn tay cụt, lúc nàng nhảy lên đã kéo nó theo khỏi mặt đất, định thần nhìn kỹ, rõ ràng là quái vật đòi bỏ đi hồi nãy.

“Người!”. Thở phào một hơi, nàng đá văng bàn tay, vùng vẫy bỏ chạy, “Tránh ra!”.

“Được, sau này phải trông cậy vào cô nương nhà người chiếu cố”. Thanh âm dương dương tự đắc cuối cùng đã ôn hòa lễ độ lại. Đồng thời bàn tay thò sang, nắm lấy tay Na Sinh, kéo nàng đứng dậy: “Phiền đưa ta đi Vân Hoang — hơn nữa phải ghi nhớ đừng để bất cứ một người ngoài nào phát giác”.

“Được rồi, được rồi! Ta đã nói nhận lời người”. Na Sinh bực bội hồi đáp, đứng dậy muốn đẩy bàn tay cụt trắng nhợt đang nắm cổ tay nàng, nhưng vừa dứt lời, giọng nói khó chịu của nàng vụt ngưng bật.

Lúc ngược đầu, nàng nhìn thấy kẻ kéo nàng đứng dậy là một người trẻ tuổi anh tuấn, trán rộng mày dài, nón cao ống tay phồng phình, y phục hoa mỹ, mắt sáng như sao, nơi khoe miệng vẫn chưa tắt thần sắc cười đùa, nụ cười như mặt trời tỏa sáng.

“A!”. Na Sinh trợn mắt há mồm nhìn nam tử như giáng lâm từ trong thần thoại: “Người, người...”.

Nhưng chỉ một sát na thất thần, con người trước mắt vụt biến mất, nắm tay nàng vẫn là cánh tay tái mét cụt đến vai, máu huyết đầm đìa, bề ngoài khủng bố.

“Ngưng tụ ảo tưởng để người thấy”. Thanh âm tận đáy lòng lại vang lên, cười lớn: “Nhớ lấy dáng vẻ tiêu sái anh tuấn của ta, sau này người không lo nhìn thấy cánh tay phải của ta mà phải sợ nữa. Người tên gì?”.

“Ồi...”. Na Sinh vẫn chưa định thần, ấp úng thốt.

“Được rồi, biết người tên Na Sinh — Bất quá muốn giữ lễ hỏi người một tiếng thôi”. Bàn tay đó lại uể oải kéo ống tay áo của nàng: “Trời không còn sớm, mau xuống núi đi. Trời tối thì hỏng”.

Có bàn tay đó chỉ dẫn, con đường hạ sơn biến thành dễ dàng yên bình đến xuất kỳ. Na Sinh thông dong lợi tuyệt lần theo triền núi mà xuống, đặt một loạt câu hỏi với bàn tay đang đứng trên vai:

“Người có phải là người không? Hay là thần tiên bên trên Vân Hoang châu?”.

“Người có vẻ rất lợi hại! Người sao lại chạy đến nơi này? Người có phải đã chết?”.

“Kỳ quái, người có thể nghe hiểu ta nói chuyện, ta cũng có thể nghe hiểu lời của người! Vân Hoang cũng nói cùng một thứ tiếng với Trung châu sao?”.

“Vân Hoang châu toàn là thần tiên giống như người? — Ái chà, ta đã quên Vân Hoang và Trung châu đại lục hoàn toàn khác biệt! Các người không gặp vấn đề sống chết phải không? Các người có ăn không? Nghe nói các người cũng có quốc gia phải không? Vậy các người cũng có cha mẹ anh em chứ?”.

“Đúng rồi, nói đến các người đâu thể dùng lễ thường mà liệu lượng — Lễ nào... lễ nào trạng thái tứ phân ngũ liệt như người là tình trạng bình thường của các thần tiên vùng Vân Hoang? Các người có phải mới sinh ra là đã chia làm bốn năm khúc, rất ít khi tứ chi hoàn chỉnh?”.

“Á... đúng rồi, xem chừng hồi nãy người cũng chỉ có hai tay hai chân — Ta còn nghĩ người trên Vân Hoang hình tướng hoàn toàn khác người Trung châu chứ”.

Hiển nhiên cũng đã vì đã thấy chân thân của cánh tay cụt đó, nàng ta hoàn toàn không còn cảm giác sợ sệt nó nữa, nàng hiểu kỳ hỏi không ngừng. Thanh âm kia thở dài một tiếng, làm gì mà có lực khí hồi đáp liên tu bất tận. Lúc nàng hỏi đến câu thứ chín mươi tám, bàn tay cuối cùng không kèm được nữa, bịt miệng nàng ta: “Lạy người đừng có hỏi nữa được không? Đi mau, trời sắp tối rồi!”.

“Trời tối... hử, trời tối thì đã sao?”. Na Sinh vùng vằng tránh thoát bàn tay, tiếp tục hỏi.

“Lực lượng của ta đến lúc trời tối sẽ yếu hẳn!”. Bàn tay lạnh lùng hồi đáp, ráng thuyết phục nàng ta: “Đến lúc đó, ta không những không có năng lực bảo vệ người, có thể cũng không có lực lượng để dùng ảo thanh nói chuyện với người nữa — Còn không mau đi!”.

Na Sinh thất kinh, cuối cùng đã chịu ngậm miệng, nỗ lực lặn lội xuống núi. Tuyết ngập đầu gối trở ngại cước bộ của nàng, nàng lao đảo té ngã mấy lượt.

”Ài, người xem chừng không có tài nghệ

gì hết“. Té thêm một lần nữa, Na Sinh ngã ngựa cơ hồ đè lên bàn tay. Thấy bộ dạng chật vật của nàng, bàn tay bất lực thở dài một hơi: ”Đụng phải người coi như ta xui”.

“Người tài giỏi quá mà, tại sao không tự mình bay qua Thiên Khuyết đi?”. Vùng dậy mấy lần mà đứng lên không được, Na Sinh cũng bức tức: “Người ta đi khổ sở, vừa lạnh vừa đói, người ở đó mà nói bóng nói gió chế nhạo”.

“Được rồi được rồi, đứng dậy”. Bàn tay thấy nàng tức, cũng xuống nước chui ra khỏi dưới lưng nàng, kéo nàng đứng dậy: “Ta không thể dùng lực lượng của ta một cách tùy tiện — Càng ít dùng càng tốt, nếu không rất dễ bị đám rợ Băng tìm ra dấu vết”.

“Rợ Băng?”. Giơ tay nắm lấy bàn tay, đứng bật dậy, Na Sinh lại nghe một cái tên mới. Cái tên đó nàng chưa nghe Tô Ma nói đến: “Là những tên khốn đã hại người đến nước này?”.

“Đi đi”. Lần đầu tiên có vẻ không muốn giải thích, bàn tay kéo nàng tiếp tục lên đường xuống núi.

Trước khi trời tối, Na Sinh cuối cùng đã xuống được núi.

Không khí dọc đường dần dần ấm áp, có thể nhìn thấy cây cỏ thưa thớt bên dưới tuyết mỏng — Mấy loại bụi cây quả nhiên chưa từng thấy trên đất Trung châu.

Sống ở vùng Lan Thương, Na Sinh cũng rất rành thảo mộc, nhưng hiện tại lại không nhận ra được loại nào. Nàng sờ một bụi cây cao chừng hai thước đầy quả màu đỏ mà ngẩn ngơ, bụng cũng ồm ột vang tiếng — Đã một ngày trời chưa ăn gì hết.

“Không thể ăn”. Nhìn thấy tay nàng thò về phía một quả đỏ dụ hoặc, bàn tay kia vội kéo nàng lại: “Chết đó”.

Na Sinh ráng nhin, nhúu nhúu mảy, ngón tay chỉ một loại rêu tím bò sát đất: “Còn cái này?”.

“Đừng đụng tay, đụng vào lá thì tay chân sẽ thúi rửa đó”. Bàn tay đó vội rút chỗ rêu đó lên quăng ra xa: “Mấy vật ở đây không nên đụng bậy — bên dưới toàn là cương thi, vật sinh sôi ở đất nào làm sao mà ăn được?”.

Bụng đói quá sức, Na Sinh mò tìm dưới đất, chợt mắt sáng lên: “Củ cải! — Cái này phải được chứ hả?”. Động tác của nàng nhanh như thỏ, bàn tay kia còn chưa kịp có phản ứng gì, nàng đã nhảy phốc tới, chộp lấy một cụm lá màu xanh lục, mau chóng rút bật cả thân lẫn củ khỏi đất.

“Ồi?”. Nhìn hình dạng của củ bị rút lên khỏi mặt đất, Na Sinh tròn tròn mắt há hốc miệng — Không ngờ... không ngờ lại là củ cải màu vàng? Không ngờ lại có hình người, cứ như một đứa bé!

“Nhân... nhân sâm?”. Nắm phần lá non, đưa lên mắt nhìn một hồi, nàng lắp bắp lên tiếng: “Củ lớn quá”.

“Khì!”. Thanh âm trong lòng cười lên một tiếng, lại không nói gì.

Ngay lúc đó, Na Sinh nhìn thấy “nhân sâm” đột nhiên động đậy! Phảng phất như vùng vẫy, củ hình người màu vàng lắc lư, vụt phát ra tiếng kêu la như trẻ nít.

“Má ơi!”. Bị hù nhảy dựng, Na Sinh quăng vật đó ra đằng sau: “Lớn tới mức tác quái luôn!”.

“Nhân sâm” vừa chạm vào đất, mau chóng chui tọt xuống, nhưng mới vào được một nửa, bàn tay kia đã nhanh như chớp thò sang, nắm giữ lá xanh, lại kéo sột nó lên.

“Là Tuyết Anh Tử”. Thanh âm kia cười lên: “Đồ tốt đó — Người đúng là kẻ khờ lắm phước”.

“Tuyết Anh Tử? Đó là cái gì?”. Nghe nói là đồ tốt, nhìn thấy quái vật không ngừng ngo nguậy, Na Sinh hoan hỉ hỏi: “Có thể ăn được chứ?”.

“...”. Bàn tay trầm mặc một hồi, tựa hồ đã mấy câu hỏi liên hồi của nàng đã bại: “Không thể nào. Nó dùng làm thuốc!”.

Thiếu nữ Đông Ba bụng phát ra tiếng “ồn ột” rất là mất thể diện, cuối cùng thất vọng ngồi bệt xuống đất: “Đói chết thì đói chết...”

Người ngon mà, không cần lo đến cái bao tử của người”.

“Được rồi, đứng dậy đứng dậy — Đi thêm một đoạn đường nữa là đến sơn khải Thiên Khuyết rồi! Đồ ở đó có rất nhiều thứ ăn được”. Thanh âm kia thở dài một hơi, dờ khóc dờ cười: “Đi đi, trời sắp tối rồi”.

Na Sinh ngược đầu nhìn trời, ánh chiều đã bao trùm toàn đại địa Vân Hoang, chỉ đành miễn cưỡng đứng dậy: “Được rồi...”.

“Người rút cây sâm của người xuống”. Bàn tay nói với nàng.

“Làm gì?”. Dưới núi rất ẩm áp, Na Sinh đang tháo xà cạp, nghe vậy ngẩn người.

“Ghim sâm vào củ Tuyết Anh Tử — dùng kim loại trấn áp nó, nó mới không thể chui xuống đất trốn nữa”.

Na Sinh hếch hếch mũi: “Đã không thể ăn được, còn giữ nó làm gì?”.

“... Nó là loại thuốc rất quý”.

“Quý? Nói vậy là rất mắc tiền?”. Na Sinh cuối cùng đã có hứng thú, rút sâm xuống.

“Có thể coi là vậy”.

“Soẹt”, cây sâm đồng đâm gọn vào củ, thực vật không ngừng động đậy kia cuối cùng đã nằm im.

“A, cây trâm của ta cũng rất quý đó, không nên để mất đâu”. Na Sinh lẩm bẩm, cẩn thận đem cát Tuyết Anh Tử dính cây trâm đồng vào mình, chuẩn bị lên đường, thỉnh thoảng ánh mắt nàng sáng lên, nhìn tới phía trước...

“Úi, người nhìn kia! Bên đó có ánh lửa!... Hình như có người, có người nhúm lửa bên đó!”. Nhìn thấy ánh lửa bùng lên đang lúc chập choạng tối, Na Sinh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ — Đi chung với mấy quái vật này cả ngày, cuối cùng đã nhìn thấy tung tích con người, nàng làm sao mà không cao hứng cho được?

Nàng vừa co chân phóng đi, bàn tay kia chợt kéo nàng lại. Sau đó lúc nàng cúi đầu kinh ngạc hỏi dò, lại nhìn thấy bàn tay đang thần tốc vạch hai chữ “cẩn thận” dưới đất.

“Ừa? Lẽ nào đằng trước là yêu quái?”. Na Sinh kinh nghi hỏi.

Bàn tay kia lắc lắc, phủ nhận phán đoán của nàng, chỉ tiếp tục viết: “Địch hay bạn khó lường, cần cẩn thận. Giấu ta đi, đừng để người ta biết”.

Na Sinh nhẩn nại đọc từng chữ nó viết, thắc mắc: “Sao người đột nhiên không nói chuyện vậy?”.

“Tối đến thì mất sức, không thể dùng được”.

Cánh tay cụt viết mấy chữ thật nhanh, Na Sinh nhất thời thất kinh. Nàng không dám coi thường, vội cởi áo ngoài dày cộm trải xuống đất, cánh tay kia liền xếp khuỷu tay chui vào. Na Sinh cột thành một cái bọc kín mít mang trên lưng.

Nàng hơi lo âu đi về chỗ đồng lửa đằng xa, vừa đói vừa mệt khiến bước chân nàng chậm hẳn.

“Tổ cha nó, cuối cùng đã qua khỏi tòa núi quỷ sứ kia...”. Còn chưa đến gần đồng lửa, tai đã nghe người ta nói tiếng Trung châu. Thanh âm tuy thô lỗ chói tai, nhưng giờ phút này Na Sinh nghe lại không khác gì là nhạc tiên.

Là người Trung châu! Không ngờ... không ngờ đằng trước lại có một đoàn lễ hành từ Trung châu qua!

Nàng mừng thầm, cước bộ đột nhiên cũng nhanh hơn nhiều, cơ hồ chạy ù tới đồng lửa.

“Dừng lại!”. Thình lình bàn tay trong cái bọc sau lưng gắng sức vạch hai chữ cách một lần y phục. Nàng kinh ngạc chậm bước, không dám lên tiếng, chỉ thắc mắc trong lòng: “Gì vậy?”.

“Có dị khí”. Bàn tay cụt ép sát lưng nàng, viết xong ba chữ, ngưng một chút lại viết: “Tránh đi!”.

Nhưng lúc đó Na Sinh đã chạy đến chỗ chỉ còn cách đồng lửa mười trượng — Dưới cây đại thụ phía trước quả nhiên có một đoàn người mặc trang phục Trung châu đang hò hét nhậu nhẹt, ồn ào điếc tai. Nàng không nhận ra có gì dị thường, nhưng cảm thấy bàn tay sau lưng đang khẩn trương cao độ, cho nên nàng ráng nén nhịn, dừng sững lại.

Nhưng đúng lúc nàng xoay mình, một người cách xa đồng lửa bình thản ngược nhìn sang phương hướng bên nàng, ánh lửa thoạt sáng thoạt tối, nàng chợt nhận ra mặt người đó:

— Tô Ma!

Phảng phất bằng rừng vượt núi đã tiêu hao khá nhiều thể lực của hắn, thần sắc vị Quỷ Lỗi sư kia vừa uể oải vừa mệt mỏi, trong lòng vẫn đang ôm tượng người gỗ cao chưa đầy hai thước kia. Tuy biết rõ đối phương không nhìn thấy mình, lúc khuôn mặt đó quay sang, lòng Na Sinh không biết tại sao lại thót lên, thoái lui mấy bước, trốn sau bóng cây.

Lợi dụng đối phương chưa phát hiện, nàng rời xa đoàn người, quẹo vào một vùng u tối khác.

Đêm đã giáng lâm, bên dưới Thiên Khuyết tối om như mực, cây cối rũ bóng mịt mù, thỉnh thoảng có tiếng ré quái dị của thú rừng. Na Sinh đi vòng, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy ánh lửa nữa mới lò dò ngồi xuống, thận trọng không để phát ra tiếng động.

“Người sợ hắn?”. Phảng phất có thể cảm nhận được tâm trạng của nàng vừa nãy, bàn tay chợt viết trên lưng nàng hỏi: “Hắn là ai?”.

“Hắn tên là Tô Ma — Vốn cùng đi từ bên kia núi sang đây với ta”. Na Sinh thở dài, cảm thấy vừa đói vừa mệt, bụng lẩm nhẩm: “Phải a, ta sợ hắn, không nói được tại sao lại sợ — Hắn... tướng mạo hắn rất đẹp trai, đẹp trai hơn những nam tử mà ta từng gặp! Nhưng... ta không hiểu tại sao lại sợ”.

“Hắn rất mạnh”. Trầm mặc một hồi, bàn tay chợt hồi đáp ba chữ. Ngưng một chút lại viết: “Tránh xa hắn”.

“Ồ?”. Na Sinh nhoẻn cười không để bật thành tiếng, mượn chút ánh trăng rải rắc giữa tàng lá để tháo bọc: “Người cũng sợ hắn?”.

Bọc mở ra rồi, bàn tay nhảy ra, ra dáng bất lực, viết lên lòng bàn tay nàng: “Nếu ta không bị chặt thành bảy tám mảnh, đương nhiên đâu cần phải sợ hắn”.

Y viết rất nhanh, Na Sinh nhất thời chưa nhận ra y đã viết xong. Đầu ngón tay vạch nhẹ trên lòng bàn tay nàng, Na Sinh cảm thấy nhột nhột muốn chết, chợt không kềm được bật cười “hắc” lên một tiếng.

“Suyt”, bàn tay vọt lên như chớp, lập tức bịt miệng nàng.

“Ừm...”. Na Sinh ngó bốn phía, thấy đâu có làm kinh động đến người bên kia, mới lôi bàn tay rời khỏi miệng nàng: “Được rồi, ta không lên tiếng! - Người cũng đừng tùy tiện nhảy nhót lung tung như vậy được không? Nếu bốn cô nương ta là người Hán, đã sớm đánh nát bàn tay thú ỉa hạ lưu người rồi”.

“...”. Bàn tay khựng lại, ra dấu thách thức nàng.

May sao tối quá Na Sinh không nhìn thấy, nàng chỉ cảm thấy bụng càng lúc càng đói như, nhưng đang đêm làm sao có thể tìm ra đồ ăn? Nghe bên kia thấp thoáng truyền vọng tiếng cười nói huyền ảo, bụng nàng lại rồn rột cất tiếng. Kiếm trò tiêu khiển cho qua thời gian, thiếu nữ Đông Ba chợt đề nghị: “Ê ê, bàn tay thú ỉa, qua đây, ta xem tướng cho người nhé?”.

Bàn tay bất động, ngẩn ngơ trong bóng tối.

“Ồi, quên là bây giờ không nhìn thấy được”. Na Sinh ngược nhìn ánh trăng mờ nhạt, thở dài một hơi, chợt lại có chủ ý: “Đúng rồi, có thể mò xương mà! — Ta coi tướng rất hay, người có tin không? Đám Vu nữ cũng không có ai lợi hại bằng ta! Ta chỉ sờ vào là biết lai lịch của người. Lại đây...”.

Tiếng lạch tạch khe khẽ vang lên, bàn tay không lý gì tới nàng ta, còn bò tránh vào khu rừng sau lưng nàng.

“Ê ê! Người làm gì đó?”. Na Sinh xém chút đã há miệng kêu. Sau lưng chợt nặng trĩu, tựa như có cái gì đó đè lên, viết hẳn học: “Đi tìm đồ nhét vào bụng người để bịt miệng!”.

“...”. Na Sinh im bật, cũng không ngoái đầu lại, bàn tay phóng khỏi vai nàng, mau chóng bò đi mất.

Trong bóng tối, nàng một mình quanh hiu ngời bó gối, bên tai vắng vắng tiếng cười nói mắng chửi của đám người Trung châu kia, nàng ghen tị thở dài, rút củ Tuyết Anh Tử có ghim cây trâm ra ngắm, thoang thoang nghe được tiếng khóc rú của nữ tử.

“Ủa! Sao lại là nữ nhân?”. Na Sinh ngậy người, không kềm được rón rén đi vài bước, thò đầu ra khỏi bụi cỏ — Nhưng còn cách quá xa, lửa cũng chỉ thấp thoáng lay động, nhìn không rõ gì hết. Lòng hiếu kỳ nổi dậy, nàng mượn bóng rợp của cây cối nhích lại, muốn xem xem chuyện gì đang xảy ra.

“Cứu mạng! Cứu mạng! Buông tôi ra!”. Thanh âm của nữ tử kia càng thê thảm, như tiếng quỷ gào trong đêm tối: “Biểu ca, biểu ca! Cứu tôi!”.

“Ài, đám đàn bà dữ dằn ghê... Lão yêu, mau qua phụ đề ả nê!”.

Nghe tiếng kêu cứu, đồng thời truyền vọng tiếng cười dâm ô, Na Sinh chợt hiểu chuyện gì xảy ra, cảm thấy máu huyết vọt xộc lên não, nhảy bật dậy.

“Soạt”. Mới xông tới được vài bước, mắt cá chân của nàng bị nắm giữ, lão đạo cơ hồ muốn té. Dưới ánh trăng ảm đạm, nàng cúi đầu dòm, thấy bàn tay tái mét kia đã nắm giữ lấy mình. Na Sinh khấn thề, ra sức đá hất ra, muốn đá văng bàn tay, nhưng nó còn thuận thế bò lên, nắm giữ vai nàng: “Đừng đi!”.

“Bọn chúng... bọn chúng đang hiếp đáp phụ nữ!”. Na Sinh thoát miệng rống lên, may sao bàn tay nhanh nhẹn bịt miệng nàng lại. Na Sinh gơ tay kéo nó ra, nhưng không cần biết nàng cố sức đến đâu, bàn tay cũng không chịu buông. Thấy nàng vùng vẫy dữ quá, sợ tạo thành tiếng khiến bên kia chú ý, bàn tay chợt buông lỏng, sau đó nhanh như chớp vỗ lên ót nàng. Na Sinh cảm thấy toàn thân tê dại, vụt ngã xuống.

Bàn tay đỡ nàng ngồi dựa vào thân cây, Na Sinh phần nộ trùng trùng nhìn nó, định mắng lớn: “Ngươi...”.

Lời nói còn chưa ra đến cửa miệng, bàn tay lại đã thò sang che giữ miệng nàng.

“Ừm!”. Na Sinh chỉ còn nước trợn trừng nhìn bàn tay, phá lên mắng trong bụng: “Bàn tay heo thúì tha! Buông ta ra... thả ta ra! Ta muốn đi cứu cô gái kia!”.

“Đừng lo”. Bàn tay uể oải bò lên vai nàng, hồi đáp: “Ngươi lo ăn đồ ăn của người đi”.

Na Sinh nghiêng răng, phát hiện trong miệng không ngờ có trái cây, vừa cắn một miếng, nước trái cây giòn giũa mùi vị thơm ngọt như mật. Nàng không khỏi cắn nuốt mấy miếng, nhưng lại vẫn gắng sức muốn đứng dậy: “Để ta đi! Ta giết hết bọn khốn nạn không bằng cả cầm thú kia!”.

“Nếu người đi qua, kẻ bị lột sạch y phục là người”. Biết nàng không động dậy được, bàn tay từ tốn viết tiếp: “Không có tài nghệ, chớ có làm ngon ra mặt. Đến lúc đó chẳng có ai cứu người đâu”.

“Không cần người cứu! Để ta đi!”. Na Sinh giận dữ, gắng gượng vùng vẫy: “Bọn chúng muốn vui dập cô nương kia kia!”.

“Có Tô Ma ở đó, người khấn trương làm gì?”. Cảm thấy thiếu nữ phần nộ đến cực độ, bàn tay không dám sơ ý coi thường.

“Hắn? Trông mong hắn cứu người chi bằng trông mong con heo leo lên cây!”. Lời khuyên nhủ của y trái lại càng làm cho Na Sinh thêm bức dọc: “Hắn không lo gì đâu! Tên khốn máu lạnh đó! Để ta qua giết hết lũ cầm thú kia!”.

Tiếng gào rú của cô gái vẫn tiếp tục truyền vọng, rạch xé bóng đêm hoang sơn, nhưng miệng hiển nhiên vừa bị bịt kín, tiếng kêu la nghèn nghẹn trong cổ, còn tiếng cười nói bỉ ổi của đám người kia lại càng vang dội.

“Hắn rất mạnh, chuyện dễ như trở bàn tay như vậy hắn đâu thể không làm”. Bàn tay tiếp tục an ủi Na Sinh, nhưng nghe thanh âm truyền lại trong gió, thân người của thiếu nữ Đông Ba lại run rẩy kịch liệt, co rúc lại như đau xót. Tay chân nàng tuy không thể động dậy, nhưng có thể cảm nhận được da thịt dưới làn y phục đang bạnh căng, run khe khẽ.

“Sao vậy? Sao vậy?”. Thấy nàng có vẻ dị thường, bàn tay liền vỗ vai nàng.

“Đừng đụng ta!”. Na Sinh vụt rít lên trong đáy lòng, khiến cho bàn tay giật mình rơi bộp xuống đất. Trong bóng đêm, nghe tiếng kêu cứu nghèn nghẹn bên kia, thân người thiếu nữ Đông Ba như chiếc lá rơi lật phất, nước mắt lăn dài trên má: “Giết chúng! Giết chúng! — Đám cường đạo ba năm trước cũng vậy! Ta đã giết hết chúng!”.

Bàn tay đang định bò lên vai nàng trở lại, chợt dờ ra.

“Ngươi... ngươi biết tại sao ta lại lặn lội gian khổ muốn đến Vân Hoang không? Ngươi biết bên Trung châu kia đạo đời ra thế nào không? Đâu đâu cũng có đấu đá, đâu đâu cũng là loạn lạc! Quân binh đốt nhà cướp của, giết chóc chẳng nương tay, đám đàn bà con trẻ bọn ta làm sao có đường sống...”. Miệng bị trái cây nhét giữ, nước mắt khổ ải phảng phất lại rớt ngược vào cổ họng, Na Sinh cuộn người, không ngừng run rẩy: “Cả cái trại bé xíu như vậy mà cũng diệt sạch... Cầm thú... cầm thú!”.

Bàn tay khựng lại, bất động một hồi lâu, rồi vỗ nhẹ vai nàng.

“Lúc đó nếu không có một tỷ muội cùng tộc dân cứu ta, ta đã chết từ lâu rồi! — Cô ta bị lũ cầm thú kia bắt đi thay ta... Lễ nào cô ta chẳng biết không có tài nghệ mà làm ngon ra mặt sẽ có kết quả gì? Cô ta liều mạng cứu ta ra cho được!”. Na Sinh cảm thấy máu cứ tràn lên đầu óc, toàn thân run bần bật: “Bây giờ ta làm sao có thể mở mắt ngồi nhìn... ta phải liều mạng cứu cho được cô nương kia!”.

“Nhưng”, bàn tay còn vuốt ve nhẹ nhàng trên vai nàng, lại càng lúc càng trang nghiêm, viết từ từ một câu can gián: “Giờ ngươi có liều mạng cũng vị tất hữu dụng”.

Ngưng một chút, bàn tay lau nước mắt cho nàng: “Đợi trời sáng, ta giết bọn khốn kia cho ngươi”.

“Không được! Đâu còn kịp nữa!”. Na Sinh gào rống trong lòng: “Không cần người giúp! Người thả ta ra!”.

Tiếng kêu gào thê thảm của cô gái kia còn đang hồi vọng trong rừng cây, Na Sinh run rẩy đến cực độ.

Nhưng bàn tay không nghe nàng nữa, kéo một vùng lá cây che bịt tai nàng.

Tô Ma cũng tức mình không thể bịt kín tai.

Tuy ngồi cách xa đồng lửa, tiếng kêu gào của cô gái trong rừng cây bên kia và tiếng cười cợt rên rĩ của đám đông vẫn không ngừng truyền lọt vào tay hần, mấy lượt vừa chớp mắt đã phải giật mình tỉnh dậy.

Kỵ binh kiêu hùng của Thục quốc gì chứ — Đám tàn quân bò leo qua núi chạy đến đây này thực còn tệ hơn cả cường đạo... Minh sao lại gặp phải bọn này... Hồi đi chung với đám dân đen còn đỡ hơn nhiều.

Bất quá... đám dân đen đó đã chết sạch rồi — kể cả nàng thiếu nữ Đông Ba biết coi số léo nhéo làm phiền hoài. Nàng ta chắc đã bị cưỡng thi ăn thịt. Nhưng giờ phút này, Tô Ma lại hy vọng bên cạnh mình còn có thiếu nữ lắm lời đó — còn hơn là bọn loạn binh nửa đêm cứ làm ồn không để ai ngủ yên được.

Gã dựa vào thân cây, trở mình, nhưng đầu não càng lúc càng buồn bực.

Đồng lửa hừng hực soi chiếu lên mặt mây thất hồn lạc phách của mấy người bị trói quắc cánh khỉ bên kia.

Một thư sinh trong số hiển nhiên là kẻ cô gái bị lôi vào rừng gào gọi “biểu ca” liên hồi. Sức thư sinh trói gà không chặt, gã mặt mày tái nhợt, đầm đìa mồ hôi, mỗi lần nghe kêu lại co rúm giần giật, nhưng bị đao kẻ cổ, có muốn la lên cũng không dám la tiếng nào, chỉ trợn trừng thất thần ngó quanh quẩn, ánh mắt tràn ngập vẻ cầu khẩn.

”Hắc

hắc, liều mạng leo qua được núi, các huynh đệ ai cũng nên ăn mừng đấy”. Lùm cây tẻ ra, một đại hán mặt mày hung ác thỏa mãn bước ra, cười lớn nói với thư sinh bên đồng lửa: ”Tổ cha nó, đàn bà của ngươi không tệ, da thịt trắng trẻo quá!”.

“Ái chà, đến phiên đại gia ta rồi — để đi xem xem trắng tới cỡ nào”. Tên đao thủ canh chừng thư sinh cười toe toét, vội vàng quăng đao chạy lẹ vào lùm cây.

“Con mẹ nó, trừ con bé đó nước da còn được, mấy ả ban đầu chẳng có hứng gì”. Mấy tên loạn binh ngồi bên đồng lửa lăm bằm, nhìn mấy người bị chúng bắt: “Vốn muốn chặn giữ sơn khẩu này kiếm chút đỉnh sang bên kia kiếm sống, kết quả đợi thật lâu cũng chỉ đợi được lũ này!”.

“Bình đại gia, thân còm không còn gì nữa, đại gia đã lục soát rồi, xin tha cho chúng tôi”. Bị trói chung với thư sinh là một công tử trẻ tuổi, tóc tai bù xù, mặt mày lộ lem, chỉ còn mặc áo trong — Hiển nhiên y phục bên ngoài đáng giá, đã bị lột sạch.

“Đi con mẹ ngươi!”. Tên đầu mục của đám loạn binh tức khí, vung chân đá cho hần một cước, cái giỏ sau lưng văng ra, mắng lớn: “Ngươi nói coi ta lấy cái giỏ đựng lá khô cỏ khô ngươi vác theo để làm gì? Ăn cầm hơi hả? Lão tử thấy y phục của ngươi còn nghĩ là một con dê béo nữa chứ!”.

Công tử mặc áo trong bị đá một cước ngã lăn, rên hừ hừ không ngồi dậy nổi, lại lẳng lặng trườn về chỗ cây đao tên loạn binh hồi nãy quăng, cửa đứt dây thừng trói tay sau lưng.

Thanh âm gào la của tiểu cô nương trong lùm cây cũng đã yếu đi, tiếng cười nói huyền ảo của đám loạn binh bên đồng lửa lại vẫn vang vọng. Tên đầu mục ngồi xuống, quát sai mang rượu đến, liếc sang Quỷ Lỗi sư đang dựa mình nghỉ ngơi không xa, nhân thân âm trầm tàn độc — Chỉ có gã mù chơi múa rối đó là gã chưa dám tùy tiện hạ thủ.

Hoàng hôn ngày hôm nay, lúc nhìn thấy bóng dáng nhấp nhô trên tuyết từ tuốt đằng xa, tốc độ đó quả không phải là tốc độ của người phạm tội.

Một tên khốn chưa biết được lai lịch như vậy, gã đâu có dám hung hăng làm dữ. Quan sát đã lâu, không thấy đối phương có cử động gì, thậm chí bên này mình cố ý ngang tàng hành sự, hần cũng có vẻ làm như không để ý, hiển nhiên yếu đuối nhút nhát — Lòng can đảm của gã cũng không khỏi dần dần tăng trưởng.

Có điều không đợi gã quăng chén quất tháo ra lệnh cho đám huynh đệ hạ thủ, Quỷ Lỗi sư dưới gốc cây trở mình, mở miệng thốt: “Rùm quá! Cầm miệng lại hết cho ta!”.

Thanh âm của Tô Ma không cất cao, hơi hột mà lạnh lùng, đám loạn binh vây quanh đồng lửa hò hét cười cợt lập tức ngẩn ngơ.

“Tổ cha nó! Không ngờ dám kêu lão tử cầm miệng?”. Tên đầu mục lợi dụng cơ hội phát tác, quăng cái chén xuống đất: “Bọn bây, mau chặt hẳn thành tám...”.

Thanh âm thỉnh linh ngưng bật, phảng phất bị người ta bóp chặt cổ.

Ánh lửa chớp tắt, trên cổ tên đầu mục đột nhiên xuất hiện một vòng đỏ mỏng manh, sau đó “rẹt” một tiếng, đầu lâu bay đi, máu tươi từ khoang cổ phun vọt lên trời.

Hai tên lính vừa rút đao ra, cổ tay đau điếng, phát hiện cả bàn tay lẫn thanh đao cùng rơi xuống đất.

Quỷ Lỗi sư vẫn còn cách đồng lửa cả trượng, đầu có nhìn sang bên này lần nào.

“A!... Quỷ... quỷ!”. Thấy tình huống quỷ dị như vậy, phảng phất trong không khí có yêu quái giết người không cần lộ mặt, mấy tên binh sĩ còn lại hoảng kinh đâm đầu bỏ chạy vào rừng sâu.

“Coi như yên rồi”. Tô Ma cũng không đuổi theo, lẩm bẩm như tự nói với mình, lại trở mình tiếp tục nghỉ ngơi.

“Gì đó?”. Nghe đồng bọn bên ngoài bỗng la hét, tên lính đang hứng chí trong lùm cây vội kéo quần nhảy ra, lập tức nhìn thấy thủ lĩnh đầu lìa khỏi cổ và mấy bàn tay đầm máu dưới đất. Gã hét lên một tiếng, lượm một lưỡi đao, chém về phía mấy người bị bắt: “Các người... có phải các người làm không?”.

“Còn gây ồn ào nữa?”. Quỷ Lỗi sư lâu lâu một câu, đầu cũng không thèm quay lại. Bàn tay động đậy băng quơ — Nháy mắt, đầu lâu của tên lính đó cũng văng khỏi cổ lăn long lóc dưới đất.

“Ồi!”. Mấy người bị bắt thoát miệng la lên, nhưng lại lập tức câm nín, sợ đầu mình cũng rơi theo.

Công tử mặt áo trong đã âm thầm cắt đứt dây trói, biến cố xảy ra đột ngột, nhất thời bàng hoàng chưa định thần được. Tới giờ hẳn mới vội vã rướn dậy, đi cởi trói cho đám người kia.

Tổng cộng có bốn người bị đám loạn binh bắt giữ, trừ cô gái bị lôi vào lùm cây, bên đồng lửa trừ hẳn và thư sinh ra, còn có một trung niên nam tử y phục rách tươm, mặt mày xanh dờn, dây thừng vừa tháo mở là lập tức ngã lộn xuống đất, rên hừ hự.

Thư sinh vừa được thả ra, tay chân luống cuống bò về phía lùm cây, méu máo gọi tên cô gái: “Bội nhi, Bội nhi!”. Vừa kêu lên vài tiếng, lại nhớ tới Quỷ Lỗi sư kia đang chớp mắt, liền không dám kêu nữa.

Nhưng trong lùm cây lại không có thanh âm hồi đáp.

oOo

“Tô Ma đã xuất thủ”. Lặng lẽ từ trong vùng cây cỏ mò về, bàn tay “kẻ” cho nàng biết.

Na Sinh như không tin nổi, giương tròn mắt: “Cái gì? Hạng như hẳn cũng lo sao?”.

Bàn tay không giải thích gì, chỉ rút bỏ đám cành lá che bịt tai nàng. Na Sinh chăm chú lắng nghe, bên ngoài im ắng không hơi không tiếng, đám cường đạo loạn binh quả nhiên không còn huyên náo nữa, chỉ nghe tiếng thổn thức của cô gái kia, tựa hồ đã qua khỏi nguy hiểm, nàng cũng không khỏi bán tín bán nghi.

“Ăn đi”. Thấy nàng đã bình tĩnh, bàn tay lấy quả rừng dùng để bịt miệng nàng ra, đặt đủ thứ trái cây trên vạt áo nàng. Na Sinh vốn đang tức giận, nhưng nhờ ánh trăng nhìn thấy bàn tay dính đầy bùn đất, nghĩ tới nó phải lò dò “đi”, lại phải vác mấy thứ này về cho nàng, nhất định đã hao tổn rất nhiều sức lực, lòng nàng cũng dịu bớt, không phát tác được. Nàng chỉ bực bội thốt: “Tay ta không cử động được, làm sao ăn?”.

Đêm đã khuya, vừa yên tĩnh được một lúc, những thanh âm kỳ quái sâu thẳm trong rừng cây liên vang vọng rõ rệt.

“Cộc cộc...”. Thỉnh linh một tràng tiếng động trầm thấp vang lên trong rừng tối, bao nhiêu tiếng côn trùng rỉ rả chìm chóc lú lo lập tức im bật.

“Cái gì vậy?”. Na Sinh chợt có cảm giác hoang mang khôn tả, cảm thấy có vật gì đó chầm chậm đến gần, hoảng hốt kêu khẽ: “Có gì đó... có vật kỳ quái gì đó đi qua!”.

“Người cảm thấy được sao?”. Bàn tay đột nhiên vùng dậy, kéo nàng ẩn mình sau gốc cây.

Chớp mắt đó, thiếu nữ Đông Ba có cảm giác không khí đột nhiên biến thành quý dị, phảng phất hòa lẫn mùi tô hợp hương và mật ngọt, khiến cho người ta cảm thấy lưỡi nhác, không muốn nghĩ ngợi. Gió lướt qua ngọn cây, không ngờ có cuốn theo dòng nhạc hư vô.

Thư thái, trẻ lười, ngọt ngào, khiến người nghe không thể không nhắm mắt nhắm cười.

“Cẩn thận!”. Lúc nàng mất tự chủ mỉm cười đứng dậy, bàn tay chợt néo tai nàng thật đau, kéo nàng về, lợi dụng cơn đau để đề tỉnh nàng: “Đừng đi ra!”.

4. Quỷ Cơ

cũng đã nghe thấy nhạc khúc.

Gã công tử mặc mỗi chiếc áo mỏng đang cúi xuống nhặt những lá khô cỏ khô trong bụi vừa bị đá tung đi, lúc nghe thấy tiếng nhạc thì nhìn về phía âm thanh, thầm nghĩ tên Quỷ lõi sư đáng sợ vừa mới nhắm mắt lại, tên ngọc lâm ôn đó sắp gặp phải xui xẻo rồi.

Người trung niên cũng bị trói khi nãy ánh mắt chợt biến, khiếp hãi nhìn chằm chằm vào rừng sâu, bấu chặt lấy cánh tay của gã công tử trẻ tuổi không quen biết: “Quỷ cơ! Quỷ cơ đến rồi!” Người trung niên hoàn toàn không cố kỵ gì đến tên sát nhân như ngóe đang say ngủ, buột miệng kêu lớn, tay run cầm cập, “Mau chạy... mau chạy!”

“Quỷ cơ?”. Gã trẻ tuổi hiển nhiên hiểu rõ ý nghĩa của hai chữ này, thế nhưng hắn không sợ hãi chút nào mà còn có vẻ vui mừng.

“Mau chạy... mau chạy...” Người trung niên đó khẩu âm có vẻ kỳ quái, không phải tiếng quan thoại của Trung châu, nhưng không nghe ra là tiếng vùng nào. Y thấy gã trẻ tuổi không chịu chạy, bèn bỏ dậy tự bỏ chạy.

Tiếng nhạc càng lúc càng tiến gần, ngập tràn cả màn đêm. Khúc điệu tựa như nước lan tỏa, phảng phất như hữu hình hữu chất, níu kéo, vắn vít, cản trở bước chân người.

Người trung niên mới đứng dậy chạy được mấy bước thì đột nhiên chân không nghe lời từ từ chậm lại, thân thể như bị giữ chặt.

Tiếng ngáy và tiếng nhạc càng lúc càng hòa quyện, trong màn đêm, giữa rừng tùng mờ mờ ảo ảo hiện ra mấy bóng người, chậm chậm tiến tới.

Gã trẻ tuổi phát hiện mình bị tiếng nhạc vây bọc, muốn đứng dậy mà không cách chi cử động được. Hắn vội lấy ngay một ít cỏ khô trong bụi ngậm dưới lưỡi.

Mấy bóng người càng lúc càng tiến gần. Tư thế di chuyển của mấy người này cực kỳ quái dị, phảng phất như mộng du, vô thanh vô tức. Đến gần đồng lửa, ánh lửa phản chiếu lên gương mặt nhợt nhạt của bọn họ, gã trẻ tuổi buột miệng hô lên một tiếng kinh hoàng. Những kẻ quay lại chính là mấy tên loạn binh khi nãy bỏ chạy vào rừng sâu! Bọn họ tay buông thông, thân hình lắc lư. Chỗ lạ nhất là ánh mắt bọn họ đều hết sức tỉnh táo, trong đó thấy được vẻ hoảng sợ và cuồng loạn, con ngươi đảo liên tục như muốn vọt ra khỏi mí mắt. Thế nhưng phảng phất như bị một bàn tay vô hình khống chế, bọn chúng thân bất do kỷ chậm chậm tiến về phía đồng lửa.

Đáng sợ nhất là người xuất hiện sau lưng đám loạn binh đó: một nữ nhân mỹ lệ, tóc dài buông thông đến eo, thung dung thổi một cây địch ngắn. Nàng tiến ra khỏi khu rừng đêm lạnh lẽo, lục lạc trên cổ tay kêu leng keng dưới ánh trăng. Tọa kỵ của nàng không ngờ là một con hổ trắng mắt xé. Nhưng nếu nhìn kỹ một chút, rèm váy màu nguyệt bạch của nàng phất phơ tung bay, không hề có chân!

Quỷ Cơ thổi địch ung dung tiến lại, chẳng khác nào như mục đồng chăn dắt đàn cừu. Thế nhưng tiếng địch phảng phất như thao túng đám loạn binh, buộc chúng quay lại chỗ cũ rồi ngã rầm cạnh đồng lửa.

Người trung niên mặt ủ ề giờ đã không sao cử động được nữa, ý thức dần dần mờ hồ rồi ngủ say. Hai người ở dưới cây tùng cũng không phát ra tiếng động nào, hiển nhiên cũng đã bị chế trụ.

Chỉ mình gã trẻ tuổi còn tỉnh táo mở to mắt nhìn nữ nhân mỹ lệ cười bạch hổ đi tới. Thảo được dưới lưỡi từ từ phát huy hiệu lực, hần cảm thấy chân tay có thể từ từ cử động lại, thế nhưng hần chẳng hề bỏ chạy mà còn quỳ phịch xuống, chấp tay vái lạy: “Bái kiến Quý Cơ tiên tử, xin tiên tử khai mở Thiên Khuyết môn!”

“Ừa?” Không ngờ có người còn

mở miệng nói chuyện được, nữ nhân trên bạch hổ lấy làm lạ, hạ địch xuống rồi đưa mắt nhìn sang gã trẻ tuổi bề ngoài lờ thôi bên đông lửa, “Người vì sao không chạy?”

“Tại hạ nghe gia phụ gia mẫu nói Mỵ A là một trong ba tiên nữ ở Vân Hoang, tuy hiệu xưng là Quý cơ nhưng căn bản không phải là kẻ giết người như ngóe như lời đồn đãi bậy bạ của thế nhân. Tại hạ vì sao phải chạy chứ?” Gã trẻ tuổi mặc chiếc áo lót mỏng manh run lên cầm cập trong làn khí lạnh nửa đêm, nhưng giọng nói vẫn rất trấn tĩnh, “Thiên Khuyết có nhiều ác cầm mãnh thú, nếu không có Nữ tiên quản thúc, thì chắc chẳng có ai có thể sống sót thoát khỏi. Vậy thử hỏi Trạch quốc do di dân Trung Châu tạo thành từ đâu mà tới đây?”

“Hi hi...” Có chút bất ngờ, Quý Cơ che miệng phá lên cười, “Người biết cũng nhiều chuyện đấy, người tên gì?”

“Tại hạ là Mộ Dung Tu,” Gã trẻ tuổi nhỏ mảnh cỏ khô dưới lưỡi ra, “Phụng mệnh gia tộc đến Vân Hoang mua hàng.”

“Ồ? Đó là dao thảo phải không?” Thấy lá cỏ trong tay hần, Quý cơ hơi ngạc nhiên.

“Lại còn đeo theo tới một gùi kia à? Là đem bán sao? Người là thương nhân từ Trung châu đến phải không?”

“Tại hạ họ Mộ Dung.” Gã trẻ tuổi lặp lại lần nữa, lòng bàn tay ứa ra mồ hôi lạnh, hy vọng câu nói đó có thể nhắc Quý Cơ nhớ lại chuyện cũ.

“Ồ, người họ Mộ Dung!” Quý Cơ đột nhiên nhớ ra, vẻ mặt vui vẻ, che miệng cười hỏi, “Người là con của Mộ Dung Chân sao? Mẫu thân của người là Hồng San phải không? Mộ Dung Chân cưới mẫu thân người, rời khỏi Vân Hoang cũng đã hai mươi năm rồi... Bọn họ vẫn khỏe chứ?”

Mộ Dung Tu thở phào nhẹ nhõm, giơ tay xoa xoa lên mặt, phấn rơi xuống lả tả, khuôn mặt đen nhem bụi đường biến hóa lạ kỳ, tựa như minh châu được tẩy sạch cát bụi, lấp lánh chói lọi, khuôn mặt của hần không ngờ lại tuần tú đến vậy. Hần cúi đầu thưa: “Gia phụ năm ngoái đã qua đời. Tại hạ kế thừa gia nghiệp, do đó mới đến Vân Hoang...”

“Ồ, ta hiểu rồi!” Quý Cơ cong ngón trở gõ gõ lên trán, “Mộ Dung gia các người được tôn xưng là một trong ba đại hào môn ở Trung Châu, thế nhân nhất định rất tò mò muốn biết tài phú của các người từ đâu mà tới phải không? Gã Mộ Dung Chân có nói: Mộ Dung gia đời đời mật truyền bản đồ đi đến Vân Hoang. Mỗi nam đinh trước khi được kế thừa gia tộc đều phải bị sai vượt ngàn dặm đến Vân Hoang mua bán, đổi lấy mình châu và liên thành bích, thu nhập một lần đủ để chi dụng cả một đời.”

“Đúng vậy.” Mộ Dung Tu run rẩy thốt, “Đó là khảo nghiệm bắt buộc. Tuy ta là trưởng tử nhưng bị coi là nghiệt chủng do kẻ xui xẻo sanh ra. Nếu quả lần này giao dịch không được thuận lợi, thái phu nhân nhất định sẽ gây khó dễ cho mẹ con bọn ta. Do đó cầu Quý Cơ người cho ta đi qua!”

“Kẻ xui xẻo...” Quý Cơ hạ địch xuống, thở dài, “Hồng San sống ở Trung Châu chắc cũng không dễ dàng gì.”

Từ trên lưng bạch hổ, Quý Cơ cúi người xuống rồi đột ngột thò tay nắm lấy vành tai của y, xem xét kỹ càng đằng sau: “À, quả nhiên là có mang cá! Lúc người sanh ra chắc là dọa người trong nhà chết khiếp phải không?”

Mộ Dung Tu như bị điện giật ngã ngửa ra, hấp tấp tránh khỏi bàn tay của Quý Cơ.

Hần dĩ nhiên không nhớ được bộ dạng hồi mới sanh của mình, nhưng theo những lời mắng chửi ác độc của thái phu nhân, hần sanh ra đã là một quái vật xấu xí. Nhưng mẫu thân dường như biết trước mình sẽ sinh

ra một quái thai, kiên quyết không cho bà đỡ vào phòng, rên rỉ đau đớn suốt một ngày một đêm mới sanh ra được hần.

Hần lúc mới sanh là một quái vật thân người đuôi cá, toàn thân đầy vảy màu sáng, sau tai có mang cá. Hần chính là giao nhân.

Thế nhưng dù mẫu thân hết sức cẩn thận nhưng cũng chẳng có cách nào giấu diếm được lâu. Ngày đầy tháng, đứa bé được ẵm ra chào mọi người vô ý đập tung chăn quăn, lộ ra đuôi cá dọa chết khiếp mọi người trong nhà.

“Trời ơi! Là yêu quái... Là yêu quái do nữ nhân xui xẻo từ Vân Hoang sinh ra!”

Từ đó trở đi, trừ phụ thân ra, thân nhân trong gia tộc không phải là người thân của y nữa. Về sau mẫu thân đích thân cầm dao rạch đôi xương đuôi của y, chia ra làm hai chân, giúp y trở nên giống người bình thường, thế nhưng bao nhiêu căm ghét và ghê tởm của mọi người đối với y vẫn không sao chấm dứt được.

“Tên nhóc con Mộ Dung Chân đó quá ương ngạnh đi... Hồi ấy lẽ ra hần không nên khẳng khái dẫn Hồng San theo.” Thời gian hai mươi năm phẳng phất như cái búng tay, Quỷ Cơ ở Thiên Khuyết vẫn coi phụ thân đã qua đời của y như một đứa trẻ, nằng tởm về thương tiếc, “Hần tưởng giao nhân có thể sống hạnh phúc ở Trung Châu hay sao? Huyết thống của giao nhân quá mạnh mẽ, lấy loài đi nữa thì con cái luôn giữ nguyên về ngoài của giao nhân dù không có được năng lực đặc thù... Hồng San lúc đầu còn không tin sự thật tàn khốc này, vẫn cứ ôm hy vọng hảo huyền. Người phá thân(*) năm bao nhiêu tuổi?”

“Phá thân?” Mộ Dung Tu giật mình, ngăn người nhìn Quỷ Cơ, mặt đột nhiên đỏ bừng lên.

“Ồ...” Chợt nhớ ra nghĩa Trung Châu của từ này, Quỷ Cơ dùng đoản địch gõ lên đầu, rồi mỉm cười, “Ôi chao, ý của ta là người bao nhiêu tuổi thì có chân như người thường...”

“Lúc ba tuổi thì mẫu thân tách chân ra cho ta.” Mộ Dung Tu trả lời nàng, mặt vẫn đỏ bừng. Nỗi đau đớn khủng khiếp ngày đó, y vẫn ghi khắc cho tới hiện nay.

“Đau lắm phải không? Thật đáng thương, Hồng San vì muốn người lớn lên đăng hoàng ở Trung châu, không ngờ lại dám tự tay động thủ ”phá thân” người.” Quỷ Cơ lại than thở không ngớt, bạch hổ đang cười bất giác găm vang một tiếng, khiến cho vạn vật trong rừng câm như hến. Đột nhiên nàng sinh lòng hiếu kỳ, dấu biết vấn đề này có chút nhạy cảm, nàng chớp chớp mắt, hạ giọng hỏi: “À... người... người khi nào trở thành nam nhân? Mấy tuổi?”

Không ngờ nữ tiên lại hỏi đến vấn đề này, Mộ Dung Tu mặt còn đỏ hơn cả lúc này, chần chừ một hồi lâu: “Ta, ta vẫn còn...”

“A, không phải nói chuyện đó!” Quỷ Cơ vầy vầy đoản địch, cúi đầu cười hỏi: “Giao nhân sinh ra thì không có giới tính, lớn lên mới phân biệt nam nữ rõ ràng. Người người thích đầu tiên là con gái phải không? Nên mới biến ra bộ dạng thế này! Ngược lại, nếu người đầu tiên khiến người động tâm là con trai, vậy thì giờ người đã là Mộ Dung tiểu thư chứ không còn là Mộ Dung công tử rồi.” Quỷ Cơ cúi người trở thẳng cây địch vào ngực y, cười khúc khích trêu chọc gã trai đang lúng túng như gà mắc tóc: “Người biến thân năm bao nhiêu tuổi?”

(*) mất trinh

Hồi 4

Quỷ cơ

“À... thì ra là như vậy...” Mộ Dung Tu không ngờ lại giật mình, an tâm thở hắt ra một hơi. Từ nhỏ đã biết mình là quái vật, sau khi thân thể phát sinh biến hóa, y thậm chí đến nỗi không dám hỏi mẫu thân nguyên nhân, đến giờ mới biết được đáp án. Thì ra y là giao nhân... Tộc của y vốn là như vậy rồi.

“Mười ba tuổi.” Gã trai trẻ mặt đỏ bừng, cúi đầu lí nhí.

“Ồ, nhỏ vậy sao?” Quỷ Cơ mở to mắt, phá lên cười, “Người năm nay có lấy vợ chưa?”

“Nàng gả cho người khác rồi.” Mộ Dung Tu

buồn bã thốt. “Ta không nghĩ đến chuyện lập gia đình.”

Quý cơ nhìn gã trai trẻ này một hồi lâu, rồi thở dài một hơi, không nhìn được vươn tay xoa đầu Mộ Dung Tu. Gã trai trẻ hổ thẹn lách người tránh khỏi, rồi cất tiếng năn nỉ: “Quý cơ tiên tử, xin hãy cho ta đi qua Thiên Khuyết đi.”

“Thật ra ta chưa từng ngăn trở lữ khách nào đến Vân Hoang cả.” Quý Cơ My A bước xuống khỏi lưng bạch hổ, vạt vẩy trống không phất phơ trong gió. Nàng đi đến bên đồng lửa, đưa mắt nhìn mấy người Trung Châu đang hôn mê, “Ta không giết người, cũng không cản trở ai đi qua Thiên Khuyết. Ở Thiên Khuyết khắp nơi đều là hung cầm mãnh thú, người không có năng lực tự nhiên sẽ bị đào thải, chỉ có cường giả mới có thể đến được Vân Hoang.”

Dừng lại một chút, nhìn mấy tên loạn binh bị nàng đuổi trở lại, Quý Cơ mắt lộ vẻ suy tư: “Nhưng đêm nay không được. Đêm qua ta đã đáp ứng Bạch Anh. Nàng ta nói Thiên Lang tinh có biến, nguồn gốc tai họa đêm nay sẽ tiến đến gần Thiên Khuyết, nhờ ta để ý một chút, không để dành cho người lạ đến Vân Hoang.”

Tuy không hiểu Quý Cơ nói cái gì là “Thiên Lang hữu biến”, nhưng Mộ Dung Tu khôn khéo đáp ngay: “Ừ, vậy thì ngày mai ta đi qua cũng được, không có việc gì gấp.”

Quý Cơ gật gù rồi đột nhiên nghiêm giọng cảnh cáo: “Người thật có đủ can đảm đi Vân Hoang sao? Người biết giao nhân nơi đây bị đối xử thế nào không?” Bị giọng điệu của nữ tiên dọa đến giật bắn người, Mộ Dung Tu ngẩng đầu chăm chăm nhìn nàng.

“Trên lục địa Vân Hoang, mấy ngàn năm nay vận mệnh của giao nhân cực kỳ bi thảm. Mẫu thân của người vì quá xinh đẹp nên phải làm nô lệ một thời gian dài... Càng không cần nhắc đến ‘kẻ đó’ từng được xưng tụng là có nhan sắc ‘khuyết quốc’ thuở ấy.” Phảng phất như hồi tưởng lại lịch sử ngàn năm của Vân Hoang mà mình đã từng trải nghiệm, Quý Cơ cảm khái thốt, “Càng xinh đẹp thì càng bi thảm! Nhóc con à, thật may người là nam nhân. Nhưng dầu có như vậy, người cũng phải ráng che giấu huyết thống của mình.”

“Mẫu thân không có kể nhiều chuyện Vân Hoang cho ta nghe,” Mộ Dung Tu ngạc nhiên thốt: “Bà chỉ có nói dù sao chẳng nữa, Trung Châu vẫn còn tốt hơn Vân Hoang một chút, vì giao nhân ở Vân Hoang không được đối xử như con người.”

Quý Cơ gật đầu, ngẩng lên nhìn bầu trời đêm: “Đúng vậy... Từ bảy ngàn năm trước, Tinh Tôn Đế người Không Tang chinh phục tứ phương, giam giữ Long thần ở vực Thương Ngô, giao nhân về sau đều trở thành nô lệ. Sau đó người Không Tang thất bại, Vân Hoang lọt vào tay Băng tộc, bọn họ cũng coi giao nhân là súc vật... Nhóc con, người đến Vân Hoang ngàn vạn lần đừng để người ta nhận ra người là giao nhân!”

“Ồn chết đi được!” Phảng phất như bị câu chuyện giữa Quý Cơ và Mộ Dung Tu đánh thức, Quý lỗi sư đang ngủ say bên gốc cây lẩm bẩm một tiếng rồi lăn mình ngồi dậy. Trong không khí phảng phất như có bạch quang mờ ảo nhoáng lên.

“Xoạt”, Quý Cơ giật mình, bay vọt về phía sau hơn ba trượng, tay áo phập phồng, tay để trước người như đang nắm lấy vật gì đó. Không ngờ vật này làm linh khí của nàng chấn động tán loạn. Nữ tiên nơi Thiên Khuyết linh hải cúi đầu nhìn kỹ vật trong tay mình.

Đó là một chiếc nhẫn hình dáng kỳ lạ được buộc vào một sợi dây trong suốt đến mức khó mà nhìn thấy được. Đầu bên kia sợi dây được buộc vào ngón tay của một con rối. Con rối nhỏ này nằm gọn trong lòng thanh niên nam tử vừa vươn người cạnh đồng lửa. Ánh lửa soi sáng khuôn mặt của y, đôi mắt y trống rỗng, mặt tái nhợt, nhưng ai

nhìn qua y một lần thì không thể dời mắt sang nơi khác. Bộ dạng vừa nữ tính vừa nam tính đó có sức hấp dẫn khôn lường, tựa như vực sâu không thấy đáy.

Vừa liếc mắt nhìn qua, Quý Cơ đột nhiên biến hẳn sắc mặt.

Quý lỗi sư vừa nói ba chữ “ồn chết được”, Mộ Dung Tu biết ngay là không ổn, nhưng bản thân y căn bản không kịp tránh né. Một tia sáng vừa lóe lên trước mắt, y cảm thấy có vật gì đó bắn trúng mình, chét chắc rồi!

Trong chớp mắt đó, y tuyệt vọng gào lên, nhưng phát hiện ra mình không thể nào phát ra tiếng động, nhưng chỉ không thể ứ ớ gì được mà thôi.

Quý lỗi sư trẻ tuổi tỉnh dậy, đứng lên, thu hồi sợi dây kéo rồi cười lạnh: “Nữ tiên, nhiều năm không gặp vẫn khỏe chứ?”

“Tô Ma?... Tô Ma!” Ngẩn người chằm chằm nhìn Quý lỗi sư cả nửa ngày trời, phảng phất như kinh hãi trước bộ dạng hiện thời của y, Quý Cơ biến sắc lấm bầm: “Trời ơi... là ngươi? Là ngươi quay về sao? Bạch Anh đêm qua kể cho ta nghe điềm báo... thì ra là ứng vào ngươi!”

“Bạch Anh...” Nghe thấy cái tên này, Quý lỗi sư giật bắn mình, buột miệng: “Nàng, nàng không phải là chết rồi sao?”

Quý Cơ không đáp mà chỉ lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn gương mặt của y rồi phá lên cười: “Một trăm năm không gặp, Tô Ma, ngươi đã lớn thành nam tử hán rồi.”

Tô Ma tay rung rẩy, khóe môi nhếch lên không biết là mỉm cười hay là chế giễu.

“Không sai, vào ngày hôn lễ, Bạch Anh may mắn không chết, Bỉ Dục điều đã đỡ được nàng ta.” Quý Cơ cuối cùng mới chịu hồi đáp. Nhận thấy đầu mày cuối mắt Quý lỗi sư thoáng lộ vẻ bất rứt, nàng ta đổi giọng cười lạnh, “Nàng ta chết vào lúc mất nước! Ngươi đi về phương Bắc thì có thể nhìn thấy thi thể của nàng ta ở Cửu Nghi.”

“Ồ, hóa ra là chết thật rồi.” Tô Ma lạnh nhạt thốt, khóe môi lộ nét cười nhạt, “Tiếc quá, ta còn tưởng có thể ôn lại tình cũ nữa chứ. Năm đó đoạt lấy được thái tử phi chính là chuyện vinh diệu nhất trong cả đời ta.

“Đồ ma quỷ.” Thấy nụ cười của Quý lỗi sư, mắt Quý Cơ bắn ra những tia sắc nhọn, khinh bỉ mắng chửi.

Tô Ma chỉ thần nhiên tiếp, “Tránh ra, ta muốn đi qua Thiên Khuyết.”

“Đừng mơ!” Quý Cơ nổi giận, bạch hồ gầm lên một tiếng, vô số sinh linh trong rừng rậm đồng thời rú lên đáp ứng. Trong bóng đêm phảng phất như có con lốc rít gào, khiến cho toàn thể sinh linh trên trời dưới đất đều hòa giọng gầm thét.

“Mị A, đừng quên ngươi là Thần đó!” Chẳng chút sợ hãi nào trước khí thế đó, Quý lỗi sư cười lạnh, “Ngươi quên điều thứ nhất của Thiên quy là gì rồi sao? Không được tự tiện nhiễu loạn lưới trời, ngăn cản đường đi của tinh tú. Ngươi muốn trái thiên mệnh hay sao?”

Thân hình Quý Cơ sững lại giữa không trung, mắt lộ vẻ không tin nổi chăm chăm nhìn Quý lỗi sư mù lòa: “Ngươi... ngươi làm sao mà biết được luật trời của Thần bọn ta chứ?! Ngươi làm sao biết được! Ngươi cuối cùng là từ đâu quay về? Ngươi lấy lực lượng đó ở chốn nào?”

“Ha ha ha...” Tô Ma cúi đầu, ôm lấy con rối trong lòng, phá lên cười sằng sặc: “Trung Châu, Ba Tư, Đông Doanh, Sư Tử quốc... Một trăm năm nay, ta đã đi quá nhiều quá nhiều nơi rồi. Mị A, dưới vòm trời này, không phải chỉ có Vân Hoang mới chứa đựng cội nguồn của lực lượng đâu. Trong vũ trụ Lục hợp này rải rác vô số lực lượng, chỉ cần ngươi trả đúng giá là lấy được thôi!”

Cười đoạn, Quý lỗi sư phất tay áo bỏ đi.

Dường như sợ Thiên quy, Quý Cơ chỉ đành phiêu phưởng giữa không trung, lơ đãng nhìn y bỏ đi. Đến khi y biến mất giữa bóng đêm, nàng mới định thần lại, phát hiện ra Mộ Dung Tu vẫn còn bị phong trụ thanh âm dưới đất, nàng bèn vội phất tay áo giải khai cấm cố cho hắn.

“Tiên nữ... Quý lỗi sư đó, y, y là người sao?” Thấy Tô Ma ra tay tàn khốc, nói ra toàn những lời cuồng vọng coi trời bằng vung, Mộ Dung Tu thắc thỏm: “Y... thật là mạnh mẽ.”

“Y đúng là rất mạnh, ta sợ y đã trở nên quá mạnh rồi.” Quý Cơ nhìn Mộ Dung Tu gật gù rồi đột nhiên mỉm cười: “Ngươi hỏi ta y là ai. Ngươi biết vì sao y không giết ngươi không? Bởi vì ngươi là đồng tộc của y đó!”

“Y, y là giao nhân sao?!” Vỡ lẽ, Mộ Dung Tu buột miệng kêu lên.

“Y là giao nhân sao?”

“Y... không phải, nó là ‘kẻ đó’, từng gây ra nạn ‘Khuyh quốc’ trăm năm về trước!” Thở dài, Thiên Khuyết Quỷ Cơ ngẩng đầu nhìn theo hướng Tô Ma rời đi. Lúc rời khỏi Thiên Khuyết còn là một thiếu niên giao nhân chưa có giới tính, giờ quay về đã trở thành một Quỷ lõi sư quái dị như vậy.

Quỷ Cơ vuốt ve trán của bạch hổ. Con linh thú đó phảng phất vừa bị người làm kinh động, cứ không ngừng gầm gừ khe khẽ: “Đúng vậy, bọn ta được xưng tụng là Thần, không thể ngăn cản thăng trầm tuần hoàn không ngừng trên mặt đất. Nhưng mắt thấy loạn ly sắp nổi lên, hỏi sao mà thần nhiên cho được? Vân Hoang xem bộ sắp bị cuốn vào mưa máu gió tanh rồi. Mộ Dung Tu, ta hỏi người lần cuối: người vẫn còn muốn đi đến nơi đó sao?”

Nghe lời cảnh cáo như vậy, gã công tử quần áo xộc xệch ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết: “Đúng vậy, tại hạ vô luận thế nào cũng phải đi Vân Hoang! Xin nữ tiên giúp đỡ!”

“Được lắm, như người mong muốn vậy!” Quỷ Cơ phẩy tay áo, ngón tay điểm ra, vù một tiếng, sợi dây leo treo ngược trên cây trước mặt Mộ Dung Tu như sống dậy trườn xuống đất. Sợi dây leo bò tới trước mặt bạch hổ rồi góc đầu lên như chờ lệnh.

“Cho người mượn Mộc Nô này, người đi theo nó thì có thể bình an ra khỏi Thiên Khuyết.” Quỷ Cơ nhìn gã công tử trẻ tuổi rồi than thở: “Thiên Khuyết hiểm ác, ngàn vạn lần không được chạy loạn. Đến Trạch Quốc bán xong hàng hóa nên cấp tốc quay về Trung châu ngay.”

Chần chừ hồi lâu, Mộ Dung Tu không vâng dạ mà mặt lại đỏ lên: “Ta, ta định chỉ bán một phần ở Trạch quốc thôi. Phần còn lại đem đến ở Diệp thành. Nghe nói nơi đó là nơi phồn hoa nhất ở Vân Hoang, nhất định sẽ bán được giá tốt nhất.”

Quỷ Cơ không ngờ gã trai trẻ vẻ ngoài nhút nhát, nói một câu mặt cũng đỏ bừng này lại có năng lực buôn bán gia truyền như vậy, nàng lắc đầu, “Vân Hoang sắp có biến động, không nên ở lại. Hơn nữa người chỉ là một gã công tử trời gả không chặt, kè kè túi tiền không sợ bị kẻ xấu đánh cướp sao?”

“Ta đã có mối hộ vệ, xuống núi sẽ có người tiếp ứng.” Mộ Dung Tu cung kính đáp. “Nữ tiên xin cứ an tâm.”

“Ồ? Người có biết trên lục địa Vân Hoang loại người nào cũng có hay không...” Quỷ cơ nhìn gã trai trẻ mỉm cười, “Điều linh, Vu chúc (phù thủy) ở Cửu Nghi, trộm mộ ở Sa quốc, Sa Ma, U Linh Hồng, lại còn có đám du hiệp lưu lạc giết người khắp chốn! Trên Vân Hoang nguy cơ bốn bề, hộ vệ người mời là người thế nào? Có tin tưởng được không?”

“Cái đó...” Mộ Dung Tu chần chừ một hồi rồi thật thà đáp, “Trước khi lên đường, mẫu thân có viết giúp ta một lá thư, dùng phi nhân gửi tới Vân Hoang trước. Mẫu thân nói nếu người đó chịu giúp ta, vậy thì ta có thể an tâm đi lại trên Vân Hoang rồi.”

Quỷ Cơ ngăn ra: “Là Hồng San mời giúp người à? Vậy không phải là kẻ tầm thường rồi. Để ta đoán thử xem là ai... Đúng rồi!” Nàng đột nhiên gõ gõ đoản địch lên trán: “Tên người đó là Tây Kinh, phải không?”

“Dạ, đúng là người này.” Mộ Dung Tu thật thà gật đầu.

“Ồ, quả nhiên là y...” Quỷ Cơ mỉm cười, dường như nhớ ra được gì đó trong ký ức, “Hồng San chỉ giao người cho y thì mới an tâm được. Nếu gã ta đồng ý thì người không cần phải lo lắng gì cả.”

Nghe Quỷ Cơ nói vậy, Mộ Dung Tu hỏi: “Người đó... mạnh lắm sao?”

Quỷ Cơ mỉm cười, nhịp nhịp đoản địch: “Đúng vậy, mạnh lắm. Y là đệ nhất du hiệp trên lục địa Vân Hoang, đại đệ tử của Không Tang kiếm thánh, danh tướng tiền triều! Không cần y đích thân ra tay, người chỉ cần mượn tên của y, đi lại trên Vân Hoang chắc cũng chẳng ai dám xúc phạm đến người.”

Quỷ Cơ nhìn gã trai chưa đến hai mươi tuổi, mỉm cười gật gù: “Tốt rồi, ta không dài dòng nữa.” Nàng ngẩng đầu nhìn trời đoán giờ, “Một chút nữa là trời sáng. Người theo Mộc Nô ra khỏi Thiên Khuyết đi!”

“Đa tạ nữ tiên!” Mộ Dung Tu bái tạ lần nữa, rồi chần chừ nhìn sang mấy đồng bạn Trung Châu nằm dài bên đống lửa: “Đợi bọn họ tỉnh dậy rồi ta sẽ đi chung với bọn họ. Ai nấy đều chịu trăm ngàn gian khó mới đến được đây...”

“Hài tử ngoan.” Quỷ Cơ cúi người vuốt tóc Mộ Dung Tu lần cuối, “Về sau đi lại trên Vân Hoang phải biết tự bảo trọng. Hy vọng ta còn nhìn thấy người bình an quay lại Thiên Khuyết. Hay nhất là giống như phụ thân ngươi, dẫn về một cô gái thật là xinh đẹp.”

o0o

Nghe lén bên gốc tùng một đêm, trời cuối cùng cũng đã sáng. Na Sinh sốt ruột đẩy cánh tay qua một bên, muốn chạy đi. Lại ở chỗ cánh tay không ngờ mới đẩy đã rơi bộp xuống đất, khiến nàng ngẩn người ra.

“Hắc... giờ ta đã biết quỷ lỗi sư đó là ai rồi!” Nằm ưỡn ra giữa bụi cỏ thảm đẫm sương sớm, cánh tay phảng phất như đờ ra, rồi đột nhiên nắm chặt bàn tay, dậm mạnh lên trời: “Tô Ma! Quả nhiên là gã ta! Y không ngờ đã quay về thật rồi!”

Na Sinh hết sức ngạc nhiên: “Người nói Tô Ma? Người biết hắn à?”

“Y đã đi lâu lắm rồi, không ngờ hôm nay lại quay về.” Cánh tay gầy lấm bầm, không thèm trả lời câu hỏi của Na Sinh.

Đột nhiên nó phóng lên, tóm chặt lấy vai nàng: “Đi nhanh thôi! Mau đi qua Thiên Khuyết đến Vân Hoang! Sự tình hiện giờ đã trở nên phức tạp rồi!”

“Người làm cái gì thế? Dám ra lệnh cho ta hả?” Bị giọng điệu của cánh tay làm nổi điên, thiếu nữ người Miêu giận dữ quát lên, rồi chợt nhớ ra: “Ồi chào, người, người ‘nói chuyện’ được rồi sao?”

“Trời gần sáng thì sức mạnh của ta cũng bắt đầu khôi phục lại.” Cánh tay trả lời ngắn gọn rồi vỗ vỗ vai nàng, giọng nói đầy gấp rút: “Mau đi thôi, trước tình thế phải lên đến đỉnh núi!”

“Làm gì mà gấp rút đến thế? Đừng có co co kéo kéo thế nữa!” Na Sinh bị nó kéo đi, phần nộ gào lớn. o0o

Trèo đèo lội suối hồi lâu mới lên được đỉnh núi Thiên Khuyết, Tô Ma thở phào một hơi. Dõi nhìn khắp lục địa Vân Hoang gần trong gang tấc, cùng với tòa bạch tháp sừng sững cuối trời, đôi mắt xanh thẳm của y chậm chậm khép lại.

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi, y tưởng như nhìn thấy tà áo trắng muốt phất phơ tựa sao băng rơi thẳng xuống, càng lúc càng xa... Kỳ lạ ở chỗ khuôn mặt của người đang rơi ngược lại càng lúc càng rõ ràng, càng sát lại gần y. Khuôn mặt tái nhợt ngẩng lên, ánh mắt không chút sinh khí chăm chăm nhìn y, ngón tay vươn ra như muốn chạm vào mặt của y...

“Tô Ma.” Đôi môi như cánh hoa khô héo run rẩy gọi tên y.

“Bạch Anh.” Y không nhận được kêu lên thành tiếng rồi đột nhiên mở to mắt, thò tay ra muốn chụp lấy người từ đỉnh Bạch tháp rơi xuống. Thế nhưng ảo ảnh lập tức biến mất.

Bàn tay y lơ lửng giữa khoảng trời xanh mờ mờ trước bình minh. Mười chiếc nhẫn bạc kỳ dị đeo trên ngón tay phát ra những tia sáng đan cài vào nhau, quấn quýt khó dứt lìa - chẳng khác gì bao ân oán tình thù vướng mắc từ trăm năm trước.

Cuộc nói chuyện với Quỷ Cơ khi nãy vẫn còn vang vọng bên tay, đoạn thời gian hơn trăm năm rỗng phảng phất như cát chảy qua kẽ ngón tay.

Chuyện cũ?

Hiện giờ đã là năm thứ chín mươi một lịch Thương Lưu, đã gần một trăm năm sau khi triều đại trước kết thúc. Thế nhưng mặt kỳ của vương triều người Không Tang, mùi máu tanh âm mưu quỷ kế, cảnh tượng phù hoa thối nát vượt qua thời gian không gian, vẫn y nguyên như mới trước mắt Quỷ lỗi sư.

o0o

Mở bong bóng nhiễu như đến nghiêng trời lệch đất vào buổi suy tàn của Mộng Hoa vương triều, kẻ nhen lên tia lửa đầu tiên không ngờ lại chính là y. Lúc ấy, y bất quá chỉ là một nô lệ chưa có giới tính, do đó chưa thể gọi là ‘nam nhân’, thậm chí còn không được coi là một con người. Thêm vào đó, y còn biết múa rối, dung mạo xuất chúng nên bị Thanh Vương tâm địa khó lường mua về, đưa lên thần điện trên Già Lam Bạch Tháp để phục vụ Thái tử phi Bạch Anh.

Thiếu nữ quý tộc Không Tang đó chỉ mới mười sáu tuổi, là trưởng nữ của vương gia đứng đầu Bạch Tộc trong Không Tang lục bộ. Dung mạo, huyết thống cho đến kiếm thuật không gì không xuất sắc hơn người. Thế nhưng tỳ vết duy nhất chính là người mẹ không ra gì. Nguyên phối phu nhân của Bạch vương lúc con gái mới có ba tuổi đã rời bỏ trượng phu và tộc nhân, theo người khác cao bay xa chạy. Vụ bê bối đó trở thành trò cười của chư vương.

Vì vết nhơ đó, vốn không tới phiên nàng được tuyển làm Hoàng thái tử phi. Muội muội do kế mẫu của nàng, con gái của Thanh vương đời trước sinh ra, mới thích hợp để ngồi vào vị trí cao quý đó. Nhưng thật không ngờ, Đại Tư Mệnh phụ trách chọn Thái tử phi ở Bạch tộc muốn tránh chuyện Thanh Vương chuyên quyền, nên chỉ ra nàng là Bạch vi hoàng hậu ngàn năm trước chuyển thế, nhân tuyển Thái tử phi không thể thiếu nàng được.

Một câu đó trở thành bằng chứng quyết định. Thừa Quang để lập tức hạ chiếu sách phong. Lúc được sách phong, mi tâm của nàng được vẽ lên phong ấn hình ngôi sao mười cánh đỏ son. Đó chính là phong ấn của các đời Thái tử phi, đến lúc cử hành hôn lễ sẽ do trượng phu giải khai. Trước lúc đó, không có kẻ nào trên Vân Hoang được chạm vào nàng. Nếu bị người lạ không phải là trượng phu tương lai chạm vào, phong ấn đó sẽ biến mất.

Bắt đầu từ mười lăm tuổi, thiếu nữ này phải xa rời người nhà, sống ở nơi cao nhất của Vân Hoang, tiếp nhận sự dạy dỗ của nữ quan trong Già Lam thần điện và Đại tư mệnh, chuẩn bị cho đại điển thành hôn năm mười tám tuổi. Trong giai đoạn tu hành cô đơn đó, cửu cửu Thanh Vương mua một giao nhân lên thần điện để nó múa rối cho nàng vui.

Những tháng ngày trên thần điện xa rời chúng sinh loáng cái đã trôi qua, phẳng phất như dây leo lặng lẽ mọc dài, quần quýt, không ai phát hiện ra giữa thiếu nữ quý tộc và giao đồng ti tiện đó đã xảy ra chuyện gì. Cho đến một hôm, Thanh vương cáo giác một tội lỗi không sao tin nổi làm rung động cả vương thất Không Tang. Do đó, giao đồng mù lòa bị thị vệ dẫn tới trước mặt chư vương cùng bách quan.

”Là

nàng ta dụ dỗ ta.” Giao đồng không nhìn thấy gì nhưng vẫn chỉ thẳng vào thiếu nữ quý tộc trước mắt, chẳng chút lưu tình lạnh lùng lên án, “Là thái tử phi dụ dỗ ta! Ta đã sờ nàng ta, còn hôn nàng ta nữa.”

Chư vương nghe vậy hỗn loạn cả lên.

“À, quả nhiên phong ấn ở mi tâm đã bị mất rồi!” Thanh Vương cười lạnh, bước tới giật tung tấm mạng che mặt của thiếu nữ, nhìn qua một lượt rồi cao giọng tuyên bố: “Thái tử phi đã không còn trong trắng nữa! Dích xác đã bị giao nhân ti tiện này chạm vào rồi!”

Đại điện huyền não đột nhiên yên lặng, bao nhiêu ánh mắt sắc bén như kiếm tràn đầy kinh ngạc và khinh bỉ chăm chăm nhìn vào gương mặt tái nhợt của nàng thiếu nữ quý tộc- hoàng thái tử phi vốn ‘không thể xâm phạm’.

Phong ấn hình ngôi sao mười cánh đỏ son trên trán tán loạn, rõ ràng đã bị người khác chạm vào.

Đỉnh bạch tháp là nơi dành riêng cho phi tử sinh sống, vốn không cho bất cứ người ngoài nào tiến vào, dấu thân thiết như cha anh cũng không được. Thật không ngờ giao đồng ti tiện lợi dụng thời cơ, tiếp xúc với phi tử không ai được chạm vào của hoàng thái tử.

Thân là quốc mẫu tương lai của Không Tang, một nữ tử địa vị tôn quý như vậy lại bị một giao nhân ti tiện làm ô nhục! Trăm ngàn năm nay, giao nhân chỉ là nô lệ và công cụ của người Không Tang, chuyện này truyền ra ngoài chính là sỉ nhục của cả Mộng Hoa vương triều!

Nghe lời buộc tội thẳng thừng cùng bao nhiêu lời thì thầm chê bai, gương mặt vốn tái nhợt của thiếu nữ lại càng nhợt nhạt thêm, nhưng không nhìn ra được chút cảm xúc nào. Nàng một mình đứng giữa điện, chăm chăm nhìn vào thiếu niên dưới thềm vừa buộc tội mình. Đột nhiên khóe môi nàng mấp máy rồi nàng ngẩng đầu lên thần nhiên hỏi đáp: “Đúng vậy, ta bị ma tính của giao nhân mê hoặc, làm mất mặt cả Không Tang, ô nhục dòng máu đế vương. Xin cứ xử phạt.”

“Bạch Anh quận chúa mất đi thanh bạch, bị phế truất ngôi Thái tử phi.” Đại tư mệnh chau đôi lông mày bạc trắng, tuy cảm thấy tiếc nuối nhưng tội lỗi đến mức này không sao vãn hồi được, chỉ đành theo đúng

luật lạnh lùng tuyên bố: “Sau đó bị định tội hỏa thiêu, thiêu sạch những dơ bẩn để cáo tố với trời cao!”

Nghe lời phán xử như vậy, Bạch vương bỏ vai chấn động, dụng lực xiết chặt bàn tay. Nhưng tội danh trọng đại như vậy, dầu đó là con gái ruột của mình, ông cũng chẳng có cách nào cứu giúp.

Ở trong góc, Thanh Vương vẻ mặt ung dung đắc ý, ngẫm về vai thiếu niên. Thiếu niên giao nhân dung mạo kinh người vẫn không có chút biểu tình, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía Thái tử phi vừa nói chuyện, lạnh lùng thản nhiên.

“Phế truất nàng ta...” Trên vương tọa, đế quân tay cầm chung rượu say túy lúy lặp lại theo lời của Đại tư mệnh, thân thể béo phì như muốn rớt ra khỏi ghế ngồi. Sủng cơ bên cạnh vội ôm lấy lão ta, lau đi nước miếng tràn ra khóe miệng. Bởi sống hoang dâm vô độ nhiều năm, mới năm mươi tám tuổi mà Thừa Quang đã già mất đi khang kiện, lui vào nội cung đã nhiều ngày không ra nghị sự. Hôm nay nếu không phải được Thanh vương bí mật bẩm cáo tin tức trọng đại: ‘Thái tử phi có thể đã không còn trong sạch’, Thừa Quang để cũng không lên điện làm gì.

Tuy ngồi ở đó, nhưng vị hoàng đế béo phì này sớm đã mất sạch thần trí, tựa hồ căn bản chẳng còn nghe rõ đám phiên vương thần tử bên dưới nói cái gì nữa. Lão ta chỉ lè nhè lặp lại lời của Đại tư mệnh: “Phế truất... thiêu chết, thiêu chết nó!”

Giọng nói thất thần nhưng cũng cho thấy rõ nét bạo

ngược đặc trưng của bạo quân nổi danh nhất trong lịch sử Không Tang. Lời nói của hoàng đế vừa dứt, bọn thị vệ đã ùn ùn kéo tới, nhanh chóng trói ngược hai tay của nàng, gỡ lấy trang sức mũ miện, áp giải nàng chuẩn bị hỏa thiêu.

“Chạy đi! Mau chạy đi!” Bạch vương giương mắt nhìn bất lực, suýt chút nữa đã gào lên với con gái: “Anh nhi, chạy đi!”

Con gái ông tuy tuổi còn trẻ nhưng thiên phú kinh nhân, từ nhỏ đã được Không Tang kiếm thánh Tôn Uyên chỉ dạy. Luận về võ nghệ, nàng là người mạnh nhất trong Bạch tộc. Nếu như nàng muốn chạy, đám thị vệ trên đỉnh Bạch tháp tuyệt đối không sao cản được.

Thế như thiếu nữ quý tộc Không Tang chỉ ngăn người đứng đó, chẳng chút phản kháng để mặc người ta xử trí.

“Thả nàng ra!” Giữa vô số ánh mắt thờ ơ, đột nhiên một giọng nói vang lên, mạnh mẽ tựa như mãnh hổ gầm rống.

Mọi người trên điện quay đầu kinh ngạc rồi đồng loạt quỳ xuống: “Hoàng thái tử điện hạ!”

Không biết nhận được tin này từ đâu, Chân Lam hoàng thái tử đóng quân bên ngoài hộc tốc quay về, vội bước lên điện, nhìn bách quan quỳ mọp mà cười lạnh: “Đám người các ngươi sao lại dám đối xử với hoàng hậu tương lai của Không Tang như vậy!”

“Hoàng hậu tương lai của Không Tang”, câu nói đó khiến mọi người kinh hãi thất sắc. Ý của hoàng thái tử là mặc cho vị hôn thê phạm đại tội, nhưng vẫn không muốn phế truất sao?!

Đám đại thần đưa mắt nhìn nhau, không hiểu vì sao Chân Lam thái tử lại đột nhiên giúp đỡ Bạch Anh. Y trước giờ phóng đảng thành tính, hết sức chống đối lại hôn sự này. Vì sao vụ bê bối đến vậy lại làm y đổi ý? Chẳng phải là y đã cương quyết cự tuyệt cưới con gái Bạch Vương làm phi bao nhiêu năm nay rồi sao? Vì chuyện này, y thậm chí còn xung đột mấy lần với Thừa Quang để nữa.

Thế nhưng Không Tang là một quốc gia chỉ tuân theo lời nói của đế quân. Hiện giờ Bạng tộc bốn bề bao vây Già Lam thánh thành, hoàng thượng sức khỏe nguy ngập, không cách nào lo việc triều chính. Lúc trong ngoài nguy khốn, hoàng thái tử chính là người thực sự tiếp quản quốc gia. Y đã mở miệng thì chẳng ai dám trái lại.

Lặng lẽ ôm lấy con gái, Bạch vương lau đi mồ hôi lạnh, còn Thanh Vương mặt mày hầm hầm phần nộ.

Dưới sự cương quyết của hoàng thái tử, đại điển hôn lễ vẫn cử hành như thường. Nhưng vì bên ngoài có Bạng tộc đe dọa, hôn lễ có chút gấp rút. Không giống như những dịp lễ lạt khác có lực bộ triều kiến, bốn

phương bái yết, Chân Lam hoàng thái tử vội vã quay về dự hôn lễ thậm chí chưa kịp thay ra chiến giáp.

Trên đỉnh Bạch tháp cao vạn trượng, quảng trường trước Thần điện rộng rãi trang nghiêm. Gió thổi tung tà áo của tân nương, thái tử phi tương lai của Không Tang trang phục lộng lẫy lặng lẽ chờ đợi phu quân. Đợi đến khi không thể bị ai khác nghe thấy, nữ tử yên lặng này giờ chợt cười lạnh hỏi phu quân của mình: “Chân Lam điện hạ, lúc trước chẳng phải ngài vẫn luôn phản đối hôn sự này sao?”

“Đương nhiên!” Chạy một mạch lên tận đỉnh Bạch tháp vạn thước, Hoàng Thái tử có chút hụt hơi, vẫy tay ra lệnh cho lễ quan định đổi y phục cho mình lui xuống, “Hai người chúng ta trước đây chẳng ai biết ai cả. Ai lại ưng một nữ nhân gán cho mình chứ? Thái tử ta là kẻ để người khác sắp đặt sao?”

Nghe lời nói thẳng thắn đến mức vô lễ đó, Bạch Anh ngẩn người, chăm chăm ngắm vị phu quân tương lai của mình sau lớp khăn che mặt kết từ trần châu. Từ lâu nàng đã từng nghe đám cung nhân nói lén với nhau: vị Chân

Lam hoàng thái tử này kỳ thật là do Thừa quang để cùng một nữ tử bình dân Sa quốc sinh ra, trước giờ vẫn lưu lảng ở dân gian. Đến khi y mười bốn tuổi, vì Thừa Quang để nhiều năm nay đã mất đi năng lực gieo giống, mắt thấy dòng máu hoàng gia không cách nào tiếp tục, nên lão ta đành phải đem đứa con huyết thống hèn mọn này vào Già Lam thánh thành tiếp thụ giáo dục của hoàng gia. Nhìn người đối diện, Bạch Anh đột nhiên mỉm cười: “Vậy sao tới giờ điện hạ lại chịu?”

“Nhìn một đám chó chết đó ăn hiếp một nữ nhân, thật chẳng vừa mắt chút nào!” Uống ực một hơi hết chén Mộc tê lộ, cảm thấy đã lấy lại hơi, Chân Lam hoàng tử hừ một tiếng: “Giao nhân đó là một đứa nhóc chưa biến thân, làm được cái gì? Bị hôn một cái thì đã làm sao? Thái tử ta còn không để ý, bọn chúng lại lôi ra quy tắc tổ tông cái quái gì đó, muốn thiêu chết nàng! Đó là đạo lý chó chết gì! Con mẹ nó, ta cứ cưới nàng, để xem bọn chúng ai dám động đến sợi lông của nàng?”

Bạch Anh hơi giật mình: “Quyết định gấp rút như vậy, điện hạ không sợ về sau sẽ hối hận ư?”

“Chuyện về sau thì để về sau hẵng nói!” Chân Lam hoàng thái tử đặt chén xuống, chỉ ra cảnh tượng chiến tranh đàng đàng sát khí dưới chân Bạch tháp: “Hiện tại phải đối phó đám rợ Bằng xâm nhập! Thật là, không biết ai dẫn đám rợ Bằng từ mặt biển về đây chứ? Bọn chúng thật là mạnh...” Dừng một chút, y lộ vẻ mệt mỏi: “Không biết còn chi trì được bao lâu nữa. Nếu mất nước rồi, cái gì ‘về sau’ càng không cần phải nói.”

Thế nhưng nữ nhân vốn chẳng mấy hứng thú với chuyện quốc gia đại sự, nàng chỉ lơ đãng lắng nghe câu được câu chăng rồi hạ giọng lí nhí: “Chân Lam điện hạ... xin ngài, xin ngài tha thứ cho Tô Ma đi.”

“Tô Ma?” Chân Lam hoàng thái tử nghĩ một hồi cũng không nhớ ra đó là ai.

Bạch Anh khó khăn lắm mới mở lời được: “Là giao nhân múa rối đó... Y vẫn là một đứa bé.”

“Được.” Nghe thấy lễ quan bắt đầu những thủ tục rườm rà, hoàng thái tử lơ đãng gật đầu.

“Có, có thể cho thần thiếp gặp y một lần chăng?” Nàng liêu lĩnh thỉnh cầu.

Lời đề nghị này có chút không yên phận, nhưng Chân Lam hoàng thái tử chỉ nhìn sâu vào mắt nữ nhân sắp trở thành thê tử của mình, thẳng thắn đáp ứng: “Được!”

Trước đại lễ sách phong, được hoàng thái tử đồng ý, nàng gọi thiếu niên giao nhân lại gần, dịu giọng: “Tô Ma, hoàng thái tử chịu tha cho ngươi rồi.” Dừng một chút, lông mày tú lệ của thái tử phi nheo lại, đôi mắt ngây thơ thoáng chút bi thương ngơ ngẩn: “Là Thanh vương... Thanh vương phái người tới phải không? Ông ta đưa người lên Bạch tháp là muốn người làm như vậy, phải không?”

Nghe thấy tội lỗi nặng nề bất ngờ được miễn xá, gương mặt của thiếu niên giao nhân chẳng lộ chút vui sướng nào. Đột nhiên y cất giọng phiêu hốt mà lạnh lẽo: “Thanh vương nói nếu phá được phong ấn ở mi tâm của thái tử phi, để hoàng thái tử lập thái tử phi khác, ông ta sẽ đốt đàn thư cho ta được tự do, không phải làm nô lệ cho người Không Tang nữa.” Ánh mắt của thiếu niên lóe sáng, môi bĩu ra, cười nói: “Đương nhiên ta đâu có ngu. Ta biết phạm đại tội như vậy, Thanh Vương muốn cứu ta cũng khó. Nhưng mà nếu dụ dỗ được thái tử phi của người Không Tang, đúng là một việc rất đáng hành diện! Nữ tử tôn quý của Không

Tang cùng với một nô lệ giao nhân... Càng nghĩ ta càng muốn phá lên cười! Dầu có tan xương nát thịt thì cũng đáng!” Mắt lộ vẻ khoái trá, bao cừu hận tích góp nhiều năm, thiếu niên đột nhiên phá lên cười sảng sặc.

“Ô Ma.” Nàng chăm chăm nhìn giao đồng, đầu mấy ngày nay khổ sở trong ngực tối, nhưng sắc mặt của thiếu niên vẫn sáng rực như ánh mặt trời. Đó là ma tính đặc trưng của tộc Giao nhân sao? Bao nhiêu năm nay, đám quý tộc Không Tang đều bị giao nhân mê hoặc cả, không tiếc làm ô uế huyết thống thuần túy của mình. Nàng phải chăng cũng bị ma tính đó mê hoặc sao?

Đại diện phải bắt đầu rồi, cung nữ bên cạnh thúc hối. Thái tử phi cúi người ôm chặt lấy thiếu niên giao nhân trước mắt bao người, chẳng chút oán hận mỉm cười, dặn dò bên tai y: “Được rồi, chuyện gì cũng đã là quá khứ, hãy quên hết đi... Quên hết mọi chuyện đi!”

“Ô Ma, giao nhân các ngươi có thể sống đến ngàn năm phải không? Hãy đợi ta. Kiếp sau ta nhất định không làm người Không Tang mà ngươi căm ghét nữa. Đến lúc đó, bọn ta lại ra ngoài chơi thả diều nhé!”

Nói ra được những lời này, đôi mắt yên ả đoan trang của thái tử phi chợt ánh lên vẻ tinh nghịch vui sướng của một thiếu nữ mười tám tuổi. Ô Ma chỉ cảm thấy ngón tay này nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của mình. Nói dứt, thái tử phi đột nhiên ngã người ra sau, lướt qua lan can bạch ngọc trên đỉnh Bạch tháp! Bốn bề hỗn loạn, cung nữ kẻ bên hấp tấp chộp lấy dây lưng của nàng, nhưng soạt một tiếng, hai ba sợi dây lưng chợt đứt rời như bị rã nát.

Dây lưng bị đứt đột ngột như vậy, rõ ràng là do nàng chuẩn bị từ trước. Đến Chân Lam hoàng thái tử cũng không kịp giữ nàng lại, bộ áo xa hoa tự như lông chim phấp phới rơi xuống mặt đất cách xa vạn trượng rồi chìm trong tầng tầng mây trắng bao quanh Bạch tháp. Người Không Tang chuẩn bị đại diện trên tháp cùng với đám xâm lược bao vây bên kia hồ nhất tề kinh hãi hô vang.

Đằng xa, ba vị nữ tiên cười Bĩ dục điếu đến dự đại diện cũng giật mình kinh hãi.

“Sao lại thế này?” Nữ tiên Tuệ Già và Hi Phi buột miệng kêu lên, quay mặt nhìn nhau.

“Mau đi!” Mị A điểm ra một chỉ, đại điếu màu xanh đang cười nhanh như chớp bay về phía đám lông vũ đang rơi xuống.

Chỉ có thiếu niên giao nhân là chẳng nhìn thấy chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy tiếng hô vang kinh hãi chấn động cả đất trời.

Cảm giác ám áp từ ngón tay của nàng vẫn còn lưu lại trên má, nhưng người thì đã như cánh bạch nhạn rơi từ Già Lam Bạch tháp sáu vạn bốn ngàn thước rơi xuống. Nàng sẽ không quay lại nữa.

Trơ mắt nhìn con gái yêu rơi xuống, khóe mắt của Bạch Vương như rách ra, ông không nhẫn nại được nữa, rút kiếm chém xuống Thanh vương, quảng trường hôn lễ nhất thời hỗn loạn. Oán hận chất chồng bao năm nay bạo phát, không để ý gì đến ngoại địch xâm nhập, nội loạn giữa lục bộ nổi lên. Hai bộ Thanh Bạch bắt đầu công kích lẫn nhau, bốn vị vương gia còn lại đều có lập trường riêng, chia thành mấy phe phái cũng bị cuốn vào trong.

Hoàng thái tử Chân Lam tự biết mình không giỏi đạo trị quốc càng không cách nào ngăn trở, chỉ đành tự mình đối kháng ngoại địch.

Chỉ cách mỗi mặt hồ, Băng tộc ngoại lại đã chiếm được mọi lĩnh địa khác trên Vân hoang đại lục, bao vây bốn bề quanh Già Lam thánh thành ở giữa hồ. Thông lộ duy nhất của Thánh thành là Diệp Thành cũng bị công chiếm.

Khói lửa chiến tranh bao trùm Vân Hoang. Mười năm sau, Không Tang quốc rơi vào tay Băng tộc ngoại lai, cả một dân tộc hoàn toàn tiêu vong.

Thế nhưng thiếu niên giao nhân gây ra loạn “Khuy nh quốc” đã không còn trên lục địa nữa. Chẳng bao lâu sau vụ lộn xộn ở đại lễ thành hôn, Chân Lam hoàng tử giữ lời hứa, thả giao đồng kẻ làm cả nước nổi loạn đi. Được đặc xá, y ôm con rối hình người rời đi. Đứng trên đỉnh Thiên Khuyết, hai tay hai chân đã bị cào đến rướm máu. Tuy không nhìn thấy gì, y vẫn đứng trên đỉnh núi quay về phía tây, nhìn lại Vân Hoang lần cuối, thầm lẩm bẩm.

Trăm năm như vó câu qua cửa, hiện giờ cũng là lúc trời sắp bình minh, y trở thành nam tử, nay cũng quay về nơi này. Vọng nhìn Bạch tháp sừng sững giữa trời đất một hồi lâu, mơ hồ có thể thấy được bạch vũ rơi xuống. Thế nhưng mọi chuyện đều đã trôi qua... đều đã kết thúc.

Ôm con rối trong lòng, đôi mắt trống rỗng của y nhìn lên bầu trời xanh âm đạm. Con rối đó không biết lúc nào đã há miệng, mặt lộ vẻ trào phúng, cùng với chủ nhân mở to mắt nhìn trời.

Đột nhiên, Quý lỗi sư lẫn con rối đều đổi sắc mặt.

Dưới bầu trời âm đạm trước bình minh, có sáu ngôi sao rạch ngang bầu trời từ bắc sang đông, rơi về phía Thiên Khuyết!

5. Lục Tinh

Mấy người hôn mê suốt đêm đều tỉnh giấc, không biết sau khi mất tri giác đã xảy ra chuyện gì, chỉ vui mừng khôn xiết vì thoát ra khỏi tay đám loạn binh. Tên thư sinh bận an ủi cô gái đang khóc lóc nức nở, không hề nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của hắn. Người trung niên ăn mặc rách rưới ngẩng đầu nhìn trời, thuận miệng hỏi hắn: “Lục tinh? Đó là cái gì?”

Phía trên quả thật có sáu ngôi sao lớn vụt qua vòm trời trước lúc bình minh, lưu lại sáu vệt sáng mờ mờ: lam, bạch, xích, thanh, tử, huyền. Sáu ngôi sao bay về phía Thiên Khuyết rồi nhanh chóng rơi xuống, chớp mắt đã khuất sau rừng cây.

“Người là người Trách quốc mà không biết truyền thuyết về lục tinh sao?” Mộ Dung Tu ung dung cười nhẹ. Người trung niên lúng túng gãi đầu: “Người, người sao biết được ta là người ở đó? Người tới Vân Hoang rồi sao?”

“Tại hạ Mộ Dung Tu, là lần đầu tiên tới chốn này...” Hắn rụt rè đáp rồi lắc đầu, “Chỉ có điều ta có nghe một vị trưởng bối Vân Hoang giới thiệu qua, người Trách quốc đa số là từ Trung châu di cư tới, nói tiếng Trung châu, dùng lông chim kết thành y phục, tay áo rộng, vạt áo rũ xuống, rất giống như trang phục của các hạ.”

Người trung niên áo quần lam lũ cười hì hì hai tiếng, cũng không phản đối: “Ta tên là Dương Công Tuyền, đúng là từ Trách quốc bên kia núi đến đây... Thật xui xẻo, mảnh thú ở Thiên Khuyết không ăn thịt ta, nhưng lại có đám cường đạo này đợi sẵn, lại còn gặp phải Quý Cơ khiến ta sợ đến chết khiếp. Là tiểu ca cứu bọn ta ư? Đúng là võ công cao cường!”

Mộ Dung Tu không phủ nhận. Ở chốn núi rừng hoang vu này lúc nào cũng phải đề phòng người khác, nếu đối phương ngỡ mình võ công cao cường thì chẳng phải là chuyện tốt hay sao? “Mọi người đều liêu mạng chạy qua Thiên Khuyết, sao người lại đi ngược lại làm gì?”

“Hà hà, chỉ có người Trung châu các người cho rằng Vân Hoang là chốn Đào Nguyên mà thôi.” Dương Công Tuyền dùng vũ y rách nát lau mặt, “Ta ở đó chẳng có gì ăn được, vợ con trong nhà sớm đã đói tới không dậy nổi. Do vậy ta mới mạo hiểm chạy tới Thiên Khuyết. Nghe đồn trên đỉnh núi tuyết có Tuyết Anh tử, một gốc giá tới vạn lượng vàng nên ta muốn thử vận khí coi sao.”

Nghe vậy, Mộ Dung Tu ồ lên một tiếng, thò tay vào lớp áo lót lấy ra một quyển sách nhỏ,

rồi rút một cành cây ám khói trong đồng lửa, viết câu đó vào quyển sách, sau đó còn tỉ mỉ hỏi bề ngoài của Tuyết Anh tử thế nào.

“Làm gì vậy?” Dương Công Tuyền cũng là một kẻ đa sự, tò mò nhìn vào quyển sách. Chỉ thấy quyển sách này có chút cũ nát, văn tự bên trong mô tả phong thổ nhân tình ở các nơi trên Vân Hoang, theo ông ta thấy thì toàn là chuyện lật vạt chẳng đáng để ý. Nhưng gã thanh niên vẫn hết sức nghiêm túc viết xuống: “Tuyết Anh tử có tại sườn phía tây núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách...”

Ông ta cười ha hả: “Vị tiểu ca này đúng là người cẩn thận.”

“Các vị tiền bối của ta cũng từng ghé qua Vân Hoang, ghi lại hiểu biết của mình vào quyển Dị vực ký này để giúp đỡ hậu nhân.” Mộ Dung Tu viết xong thông tin về Tuyết Anh tử, lật lại mấy trang về trước, quả nhiên chữ viết mỗi trang đều khác nhau.

“Tiểu ca bất chấp ngàn dặm đến Vân Hoàng là để...” Dương Công Tuyền mở miệng hỏi. Nhưng lời chưa nói dứt, trên trời đột nhiên có ánh chớp lóe lên, ông ta sợ run, ôm đầu nhìn lên. Sắc trời tờ mờ sáng, chỉ thấy sáu ngôi sao lớn khi nãy vừa khuất sau rừng tùng nay lại bất ngờ bay vọt lên, lượn vòng trên đỉnh Thiên Khuyết phẳng phất như đang tìm kiếm gì đó, quẩn luyến không rời vòm trời phía trên rừng tùng. Ánh hào quang sáu màu lấp lánh như ánh chớp, lung linh chiếu rọi xuống mặt đất, khiến người không dám ngẩng mặt lên nhìn.

“Lục tinh!” Mộ Dung Tu hấp tấp mở quyển sách, ghi vội vào, “Ngày bảy tháng chín năm Nguyên Khang thứ tư, lục tinh đồng thời xuất hiện phía trên Thiên Khuyết.”

“Đó là gì vậy?” Run rẩy ngồi phịch xuống cạnh Mộ Dung Tu, Dương Công Tuyền dùng tay che mắt, ngạc nhiên hỏi.

“Huynh quả thật không biết Lục tinh à?” Mộ Dung Tu hết sức ngạc nhiên, “Đó không phải là truyền thuyết của Không Tang quốc ở Vân Hoang sao? Vũ trụ phân lục hợp, mặt đất phong lục vương. Lục tinh đồng hạ, Vô Sắc thành khai!”

“Ôi chao, ta làm sao biết được chứ?” Nghe thấy hai chữ Không Tang, Dương Công Tuyền bất giác đổi hẳn sắc mặt, bịt miệng Mộ Dung Tu rồi lăm lét nhìn quanh, “Đừng nói nữa, đừng nói nữa! Ngàn vạn lần không được nhắc đến hai chữ đó! Phạm húy đấy! Bị người khác biết là còn nhớ đến tiền triều, coi chừng không giữ được đầu đầu!”

Mộ Dung Tu ngẩn ra, nhìn vẻ mặt khấn trương của người Trạch quốc, trong lòng hết sức kinh sợ. Trước khi lên đường, hắn đã nghe nói Bạng tộc sau khi kiến lập Thương Lưu đế quốc, đã dùng những biện pháp tàn bạo để hoàn toàn vùi lấp mọi thứ có liên quan đến tiền triều.

Ngoại trừ Bạch tháp, hầu hết cung điện trong Già Lam thành đều bị phá hủy xây mới, sách vở bị đốt, tiền tệ thu hồi đúc lại. Phẳng phất như vương triều mới muốn xóa hẳn tiền triều ra khỏi lịch sử. Chỉ có điều thuở trước cách làm này chỉ mới áp dụng ở quốc đô và Diệp thành mà thôi. Thật không ngờ hai mươi năm sau, theo bước phụ thân đến Vân Hoang, chính sách hủy sạch diệt sạch này đã khuếch trương đến tận các thuộc quốc chung quanh!

Mộ Dung Tu thầm rùng mình, ghi nhớ kỹ điều kiêng kỵ, quyết định không để mình dính vào rắc rối.

Lúc này lục tinh vẫn còn xoay vòng phía trên khu rừng, lúc gần lúc xa, hào quang chói mắt.

Na Sinh bị cánh tay cụt vừa kéo vừa đẩy trèo lên đỉnh Thiên Khuyết. Tuy đây chỉ là một ngọn núi nhỏ cao chỉ mấy trăm trượng nhưng cây cối hết sức um tùm, suýt chút nữa là không nhận rõ được đường đi. Na Sinh chạy băng băng, vượt qua cây cối dây leo, thân bắt do kỹ chạy lên tới đỉnh núi, mệt đến mức thở không ra hơi.

“May quá, không gặp phải Tô Ma.” Cánh tay gãy phẳng phất thở phào, lăm bắm thốt rồi đẩy Na Sinh một cái, “Nhanh chút đi.”

“Làm, làm cái gì?” Cô gặp người, dùng hai tay đỡ lấy đầu gối, thở phì phò.

“Mau xoa vào chiếc nhẫn đi!” Cánh tay gãy xốc người cô lên, thúc giục.

“Nhanh lên! Trời sắp sáng rồi!”

“Trời sáng không phải càng tốt sao? Đến lúc trời sáng thì người có thể...” Na Sinh hé mắt nhìn lên bầu trời phía trên vòm cây um tùm.

Nhưng lời mới thốt ra được một nửa thì đã bị cắt ngang. Cánh tay gãy dùng giọng nghiêm túc chưa từng thấy ra lệnh: “Đừng lẩn khân nữa! Nhanh lên!”

Cánh tay trái thụ thương đột nhiên đau nhói, Na Sinh mày chau lại, buột miệng kêu đau. Cô ngoan ngoãn cúi đầu xoa vào chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa, một lần rồi một lần nữa nhưng không thấy có gì dị thường, bắt giác thắc mắc: “Chỉ, chỉ vậy thôi sao?”

Lời chưa nói dứt, một tia chớp chọt từ hữu thủ của cô phóng vọt ra!

Na Sinh kinh hãi chưa kịp thốt tiếng nào thì hào quang phát ra từ chiếc nhẫn đã xuyên qua tầng tầng cây rừng, bắn thẳng lên bầu trời Thiên Khuyết.

Sáu ngôi sao lẩn quẩn không rời Thiên Khuyết vừa phát hiện ra luồng sáng đó, lập tức cùng nhau bay vút tới, nhanh chóng xuyên qua vòm cây dày đặc, rơi xuống vây lấy Na Sinh đang kinh hãi.

Linh lực mạnh mẽ đến mức không sao hô hấp được.

Hào quang sáu màu lam, bạch, xích, thanh, tử, huyền rơi xuống tạo thành sáu cái hố nông trên mặt đất. Hào quang từ từ dịu đi, ngưng tụ thành sáu người đang quỳ gối, bốn nam hai nữ, ai nấy đều mặc hoa phục kỳ dị đồng loạt cúi đầu trước cô.

“Cung nghênh Chân Lam hoàng thái tử điện hạ quay lại Vân Hoang!” Trong lúc Na Sinh há hốc miệng, một lam y nam tử đã nhanh chóng cúi gập người hành lễ: “Thuộc hạ tiếp giá chậm trễ, xin điện hạ thứ tội.”

Na Sinh quá bất ngờ khi nghe lời nói của lam y nam tử, nhất thời không biết làm sao mới phải. Cánh tay gãy lại thúc vào người cô, khiến cô bất giác bước đến trước mặt lam y nhân.

Thấy cô đến gần, lam y nhân quỳ gối, cung kính nâng bàn tay phải đang đeo nhẫn của cô, dùng trán chạm nhẹ vào viên bảo thạch: “Lục tinh quy vị, Vô Sắc thành khai. Cung nghênh hoàng thái tử điện hạ quay về!”

“Hoàng, hoàng thái tử điện hạ?” Na Sinh lắp bắp, cố rụt tay lại, “Ông nhận lầm người rồi, ta là nữ nhân mà!”

“Câu nói đó là nói với ta.” Đột nhiên một giọng nói vang lên.

Na Sinh ngẩn người rồi chợt nhận ra đó là giọng nói của cánh tay gãy.

Nhưng lần này giọng nói đó lại vang lên một cách hết sức chân thật.

Cô quay người nhìn lại thì giật mình kinh hãi: một nữ tử bạch y quỳ gối, mặt đeo mạng đen, vẻ ngoài trầm tĩnh. Tay nàng ta cầm một cái mâm vàng, trên mâm đặt một cái đầu lâu, diện mạo vẫn còn như đang sống. Cô chỉ biết dừng người nhìn cái đầu lâu xa lạ. Mối đầu lâu nhấp nháy, không ngờ nó lại mở miệng nói chuyện: “Đa tạ cô đã chiếu cố ta suốt dọc đường, giờ đã đến Vân Hoang, ta có thể theo bọn họ quay về được rồi.”

“Người... người...” Nghe giọng nói y hệt như giọng của cánh tay gãy, Na Sinh không thốt nên lời, “Cánh tay thối tha kia, người là... Ôi chao, sao lại thế được?!”

“Tên ta là Chân Lam, là hoàng thái tử cuối cùng của người Không Tang.” Cái đầu lâu mỉm cười, giải thích cho cô thiếu nữ đang ngỡ ngàng: “Sáu người này là phi tử và thần tử của ta.”

“Phi tử và...” Na Sinh nhìn qua sáu người, chỉ có người áo trắng và áo đỏ là nữ tử, nhưng nữ tử áo đỏ rõ ràng tuổi đã không còn nhỏ nữa. Quả nhiên nữ

tử áo trắng dùng khăn đen che mặt ngẩng đầu, mỉm cười tự giới thiệu: “Ta là Bạch Anh, là Không Tang hoàng thái tử phi, thê tử của Chân Lam. Hết sức cảm tạ cô nương đã cứu phu quân của ta.”

Vẻ ngoài và giọng nói nghiêm túc đó khiến Na Sinh trước giờ không biết lớn nhỏ chợt cảm thấy chân tay lúng túng, vội hoàn lễ: “À à, ta chỉ là thuận đường thôi... Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn.”

Người đàn ông mặc áo lam bên cạnh lấy ra một cái mâm vàng, nâng cao quá đầu. Cánh tay gãy từ vai của Na Sinh nhảy lên mâm vàng, giơ khuỷu tay lên vẫy vẫy cô: “Đa tạ cô đưa ta từ phong ấn trên Mộ Sĩ Tháp Cách về Vân Hoang. Chúng ta quả thật rất có duyên đó. Để đền ơn, chiếc nhẫn đó coi như tặng cho cô!”

“Chiếc nhẫn...” Na Sinh ngẩn người giơ cánh tay phải lên, nhìn chiếc nhẫn kỳ dị đeo trên ngón tay: phía trên đôi cánh màu bạc có nhai một viên bảo thạch màu lam. Thật không tin nổi luồng hào quang sáng rực đất trời khi nãy là từ đó phát ra.

“Lực lượng trên chiếc nhẫn này có thể bảo hộ cô đi lại trên Vân Hoang, chỉ là đừng để người khác nhìn thấy...” Đầu lâu của Chân Lam hoàng thái tử trên mâm vàng mỉm cười, nó dừng lại một chút, liếc mắt nhìn sắc trời rồi vội nói: “Trời sắp sáng rồi, không nói nhiều được nữa. Tiểu nha đầu, cô tự bảo trọng nhé.”

Sáu người đồng loạt đứng dậy, lam y nhân và bạch sam nữ tử tay cầm mâm vàng, dẫn đầu mọi người quay đi.

“Này này, cánh tay thôi tha!” Na Sinh thấy mấy người đó bỏ đi thì chợt tỉnh, buột miệng gọi. Cái đầu lâu trên mâm vàng nghe vậy, quay mặt lại, nhướn mày nói với cô: “Có chuyện gì vậy tiểu nha đầu? Không nỡ rời ta à?”

Na Sinh chăm chú nhìn cái đầu lâu một thoáng rồi nhảy dựng lên, chỉ vào mặt nó kêu lớn: “Cánh tay thôi tha, ngươi gạt ta! Khuôn mặt ngươi biến ảo cho ta coi đâu phải là thể này! Ngươi là đồ lừa gạt!”

“Ha ha ha.” Đầu lâu thấy cô bĩu môi, không nhịn được phá lên cười ha hả, “Ngươi là đồ mê trai, ta không biến ra một khuôn mặt anh tuấn, ngươi làm sao chịu dẫn ta theo?”

“Đi thôi, đi thôi!” Không đợi cô hồi đáp, cánh tay gậy trên mâm vàng của người mặc áo lam dương dương đắc ý vung lên, trong chớp mắt sáu đạo hào quang chiếu rọi cả khu rừng, lục tinh bay vọt lên không, vạch ngang bầu trời vừa lóe lên ánh sáng đầu tiên rồi biến mất. Ở chốn cùng trời, bóng Già Lam Bạch tháp cao vạn trượng rọi xuống Kính Hồ chợt uốn khúc kỳ dị. Vô Sắc thành mở ra, ghèngh đón chủ nhân.

Trời đã hừng sáng, không còn thấy bóng ngôi sao nào nữa. Ánh ban mai lắc rắc bụi vàng lên rừng tùng.

“Ôi... cánh tay thôi tha đó nói đi là đi vậy sao?” Ngẩng đầu nhìn sáu luồng hào quang xa dần rồi biến mất, Na Sinh lẩm bẩm, trong lòng có chút mất mát. Sau đó cô chau mày, tự hỏi: “Chỉ có điều... một hoàng thái tử sao lại nói chuyện như một tên côn đồ vậy, thật là kỳ quái. Ôi, nhưng hoàng thái tử phi đó lại hết sức xinh đẹp.”

“Ngươi nói hoàng thái tử, hoàng thái tử phi gì đó? Lục tinh đi đâu rồi?!” Chớp mắt bên tai cô chợt có người quát hỏi. Cành lá xào xạc phân khai, một người nhanh như điện chớp phóng ra từ bên trong khu rừng rậm rạp, thò tay chụp lấy cô. Người đó nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay cô, buột miệng kêu lên kinh ngạc: “Chiếc nhẫn trên tay ngươi từ đâu mà có?”

Hành động quá nhanh đến mức nhìn không rõ, đợi người đó đứng sừng lại, Na Sinh mới nhận ra đó là quỷ lỗi sư quái dị, sợ đến mức bật kêu thành tiếng.

Tô Ma thò tay, mười chiếc nhẫn vô thanh vô tức bắn ra. Na Sinh vừa định tránh né thì chợt thấy cổ tay đau nhói.

Cô cúi xuống nhìn thì thấy một sợi dây mỏng mảnh trong suốt đã quấn quanh cổ tay của mình, chĩa vào da thịt, máu ứa ra. Sợi dây bề ngoài mềm mại nhưng không ngờ còn sắc bén hơn cả đao phong. Nếu quả cô nhìn thấy tình trạng tử vong đáng sợ của mấy tên loạn binh cạnh đám lửa, cô sẽ biết hiện giờ mình chỉ cách cái chết có một đường tơ.

“Không được nhúc nhích, nếu không cổ tay của ngươi sẽ bị đứt rời ra.” Giọng Tô Ma lạnh lùng vọng lại. Quỷ lỗi sư bước lại gần, dùng tay nâng cằm cô lên, “Thành thật trả lời ta, nếu không ta sẽ chặt tứ chi của ngươi xuống, rồi dùng dây xuyên qua, treo lên cây tựa như tượng người vậy.”

Nhìn vào đôi mắt xanh thẫm trống rỗng không chút biểu tình, Na Sinh rùng mình, không dám nhúc nhích, tay chân bắt giắc run cầm cập. Cô chỉ còn có thể khống chế giọng nói của mình mà thôi: “Ông, ông muốn hỏi chuyện gì?”

“Hoàng Thiên trên tay ngươi từ đâu mà có?” Tô Ma bắt đầu tra hỏi. Lời vừa nói dứt, tượng người ở đằng xa chợt động dậy, Na Sinh cảm thấy cổ tay đau nhói, không khống chế được giờ cao hữu thủ đưa lên trước mặt quỷ lỗi sư. Tô Ma chậm chậm thò tay chạm vào chiếc nhẫn màu bạc, vẽ mặt phức tạp.

“Ông, ông nói chiếc nhẫn này hả?” Na Sinh lắp bắp, “Tôi, tôi tìm được trên một cánh tay gãy vùi dưới núi tuyết.”

“Núi tuyết? Tay gãy?” Tô Ma sững sờ, “Tín vật của Không Tang hoàng đế sao lại ở đó?”

“Hoàng đế? Cánh tay gãy đó nói nó là Không Tang hoàng thái tử! Cái đầu lâu cũng nói y như vậy!”

Thấy đối phương nghi ngờ, Na Sinh sợ Tô Ma nổi nóng hạ độc thủ nên vội giải thích, “Bọn họ nói hấn ta là hoàng thái tử của Không Tang... Đúng rồi, tên là Chân Lam!”

Tay Tô Ma chợt run bắn, chậm chậm nhắm mắt lại, hạ giọng như nói mê: “Chân Lam... Chân Lam?”

Cái tên đó thật xa xăm biết bao.

“Đâu? Tay? Thì ra trên núi tuyết Mộ Sĩ Tháp Cách bên ngoài Vân Hoang cũng có phong ấn à?” Quỷ lỗi sư lẩm bẩm, đột nhiên giọng nói trở lên khác lạ, “Vậy thì người cũng nhìn thấy hoàng thái tử phi phải không?”

“À, đúng vậy, một vị tỷ tỷ hết sức xinh đẹp và đoan trang.” Na Sinh thấy đối phương hòa hoãn lại một chút thì an tâm hơn, “Cánh tay thối tha đó nói nàng ấy là phi tử của nó, mặc y phục trắng, mạng che mặt màu đen, dường như... dường như tên là Bạch Anh thì phải.”

Ngón tay Tô Ma đột ngột co lại, dụng lực đến mức khớp xương kêu lên răng rắc, Na Sinh đau đớn kêu lên be be.

“Bạch Anh... Bạch Anh...” Đôi mắt xanh thẳm trống rỗng lần đầu tiên xuất hiện cảm tình phức tạp không biết gọi là gì. Quỷ lỗi sư không quay đầu lại, đột ngột cao giọng trách cứ: “Quý Cơ! Người còn gạt ta nói Bạch Anh đã chết rồi!?”

“Người trước tiên hãy thả cô nương đó ra.” Một giọng nói sau lưng y bình thản hồi đáp. Cành lá um tùm vô thanh vô tức rẽ ra, phẳng phất như cây cỏ đang kính cẩn nhường bước cho nữ nhân cười bạch hổ đến từ trong rừng sâu.

Quý Cơ rõ ràng là thấy Lục Tinh xuất hiện nên mới chạy đến đây, nàng ngồi trên bạch hổ, chăm chú nhìn quỷ lỗi sư trước mặt: “Ta không có gạt người, Bạch Anh đích thật đã chết rồi. Chín mươi năm trước đã chết rồi! Bạch Anh hiện giờ không phải là người.”

“Không phải là người?” Tô Ma sững sờ, đồng tử co lại, “Người, người nói... nàng hiện tại là...”

“Là minh linh.” Quý Cơ lắc đầu, cười thành tiếng, “Người còn tưởng ta gạt người sao? Nếu người đi qua Cửu Nghi ở phương Bắc thì có thể nhìn thấy thi thể của nàng cùng năm vị đồng liêu chết đứng bên cạnh đỉnh

truyền quốc kế cận vực Thương Ngô.”

“Minh linh?” Quỷ lỗi sư buột miệng hỏi lại. Y chợt nhớ đến trận mưa sao băng cực lớn từng thấy khi ở Tinh Túc hải, chín mươi năm trước... Chính là thời điểm đó! Lúc Không Tang mất nước sao?

Quý Cơ vượt trán bạch hổ, nhìn Bạch tháp ở dưới núi, thở dài: “Người không biết sao? Lúc đó chắc người đã rời khỏi Vân Hoang rồi. Chân Lam hoàng thái tử dẫn đầu người Không Tang tử thủ ở Già Lam thành mười năm, cuối cùng cũng bị Băng tộc công phá. Lúc ấy, để bảo toàn hơn mười vạn người Không Tang vô tội không còn nơi trốn chạy, đại tư mệnh quyết định mở cửa Vô Sắc thành.”

Tô Ma bắt giác xiết chặt tay, hạ giọng hỏi lại: “Mở cửa Vô Sắc thành?”

Truyền thuyết về Vô Sắc thành, người sống trên Vân Hoang hiếm ai không biết. Bảy ngàn năm trước, lục bộ của Vân Hoang chinh chiến không ngừng, Băng tộc ở phương Tây rộng lớn rục rịch góc đầu dãy, muốn một lần nữa tiến ra tranh giành thiên hạ.

Trong lúc chém giết hỗn loạn đó, đôi đế hậu kiệt xuất nhất trong lịch sử Không Tang - Tinh Tôn Đế Lang và hoàng hậu Bạch vi rút kiếm khởi nghĩa, sánh vai chinh phục thiên hạ, thống nhất lục bộ, khu trục rợ Băng, cuối cùng khiến cho Vân Hoang đại lục một lần nữa trở lại an bình.

Đó chính là quốc gia thống nhất cường đại nhất trong lịch sử Vân Hoang, được hậu thế xưng là Lăng vương triều.

Thái Sơ nguyên niên, Tinh Tôn đế tức vị, cùng Bạch Vi hoàng hậu chấp chưởng thiên hạ, được trong ngoài xưng tụng là Song thánh.

Bọn họ tiến hành hàng loạt cải cách trên mảnh đất hoang phế sau chiến loạn: theo chiến công phong sáu vị vương, trấn thủ sáu phương, bắt đầu khuyến khích trồng trọt chăn nuôi và buôn bán. Để giữ Không Tang mãi ổn định và hòa bình, Đế Hậu quyết định dời đế đô về hòn đảo nằm giữa Kính Hồ, lấy đó làm trung tâm để xác định phương vị trên đại lục Vân Hoang.

Thế nhưng trong điển tịch chỉ người trong hoàng gia Không Tang mới được đọc, Quốc đô thuở khai quốc do Đế Hậu kiến lập không chỉ bao gồm đại đế đô Già Lam như hậu thế tưởng tượng. Nó còn bao quát cả một tòa thành nằm nơi đáy nước: Vô Sắc thành.

Thái Sơ ngũ niên, khi văn trị vũ công đạt đến đỉnh điểm kể từ lúc Tinh Tôn đế thống nhất Vân Hoang, Bạch Vi hoàng hậu vẫn thầm lo lắng không yên. Để đối phó với đại kiếp ngày sau nhất định sẽ giáng xuống Không Tang, hoàng hậu nghe lời khuyên của Đại tư mệnh, dùng lực lượng Hộ của nhân thần Hậu Thổ cùng niệm lực thuần túy nhất kiến lập một đô thành bóng gương dưới đáy nước, đối ứng với Già Lam thành.

Nếu nói Già Lam thành trên mặt nước là trung tâm “chân thật” của đại lục, Vô Sắc thành dưới nước chỉ là một tòa thành hư vô như có như không. Tòa thành “không thực” đó nằm trong một thế giới khác, hoàn toàn tách biệt với thế giới trên mặt nước.

Vô Sắc thành tồn tại như cái bóng của Già Lam thành, như hai tỷ muội song sinh, thật và ảo tương hỗ.

Vô Sắc thành dựng xong, Bạch Vi hoàng hậu liền đặt phong ấn khép lại thông đạo giữa hai tòa thành. Chẳng bao lâu sau, vị hoàng hậu vĩ đại nhất trong lịch sử Không Tang qua đời, trước khi chết lưu lại di chiếu ghi rõ cách phá vỡ phong ấn, nhưng dặn dò rằng trừ phi đến lúc diệt vong, ngàn vạn lần đừng tùy tiện mở cửa tòa thành đó.

Bảy ngàn năm nay, Không Tang trải qua bao nhiêu đại tai đại nạn, mấy lần suýt mất nước, nhưng lần nào chư vương cũng cần rằng tử chiến, quyết không mở cửa Vô Sắc thành. Bởi vì theo điển tịch ghi lại,

di chiếu của Bạch Vi hoàng hậu viết rằng: “Vũ trụ phân lục hợp, đại địa phong lục vương. Lục tinh đồng hạ, Vô Sắc thành khai!”

Đến Tô Ma nghe thấy ba chữ Vô Sắc thành cũng phải biến sắc: “Mở Vô Sắc thành? Bọn họ có sức mạnh đó hay sao?”

“Đương nhiên là có, chỉ có điều phải trả giá thật lớn.” Quỷ cơ mỉm cười nhìn ra chân trời.

“Người không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vô cùng thảm thương khi Không Tang mất nước dưới tay Băng tộc đâu...” Lúc ấy, Băng tộc đã công phá đến ngoài thành, hơn mười vạn người Không Tang còn may mắn sống sót bên trong đồng thanh cầu nguyện, thanh âm vọng đến tận Thiên Khuyết! Để bảo hộ chút huyết mạch cuối cùng của Không Tang, lục vương trước giờ hục hặc tranh chấp nay đều nghe theo an bài của Đại tư mệnh, bỏ rơi bách tính, hợp lực chém giết thoát khỏi vòng vây, huyết chiến chạy tới Vương lăng của các triều đại Không Tang dưới Cửu Nghi sơn. Lục vương quỳ trước lăng mộ của các hoàng đế hoàng hậu, cất lời cầu nguyện, xin Tinh Tôn để cho bọn họ dùng mọi lực lượng để mở ra thông đạo bị phong ấn...”

Sau đó, đứng quanh đỉnh đồng truyền quốc, lục vương vung kiếm tự vẫn, sáu đầu lâu đồng thời rơi vào trong đỉnh. Chiến sĩ mạnh nhất của lục bộ hiến tế máu huyết cùng linh hồn, biến thành minh linh tồn tại nhờ ý niệm phục quốc, đợi đến khi kiến lập lại Vân Hoang thì mới hoàn toàn tan rã thành tro bụi.

Lục tinh đồng hạ, Vô Sắc thành khai!

Vào lúc phong ấn bị mở ra, Già Lam Bạch tháp tỏa ra hào quang chiếu rọi khắp Vân Hoang, bóng của nó trên mặt hồ đột nhiên phảng phất như sống lại. Ánh sáng rực rỡ che lấp tất cả. Khi Thập vụ và chiến sĩ của Băng tộc nhìn thấy lại được thì cả Già Lam thánh thành đã không còn một người nào.

“Mười vạn người Không Tang trong chớp mắt biến mất, Vô Sắc thành nghênh đón những cư dân đầu tiên.” Quỷ Cơ thuật lại tình hình Không Tang mất nước chín mươi năm trước, mắt hướng về Bạch tháp ở cuối trời, thở dài: “Bạch Anh đã chết vào lúc đó... Nàng là chiến sĩ mạnh nhất trong Bạch bộ, thế chỗ cho phụ vương, trở thành một trong Lục tinh chết dưới Cửu Nghi sơn. Do đó, ta mới nói nếu người đi về phương bắc thì sẽ thấy được thi thể của nàng, mấy chục năm nay vẫn thủ tại lối vào thông đạo, không hề thối rữa.”

Quỷ lão sư yên lặng lắng nghe, vẻ mặt từ từ bình tĩnh lại, cho đến lúc chẳng còn chút biểu tình nào. Y châm chọc: “Đúng là đáng tiếc thật, ta không thể tự tay kết thúc vương triều bại hoại đó. Chỉ không ngờ Bạch Anh nàng ta cũng hy sinh như một chiến sĩ. Ta trước giờ cứ tưởng nàng ta chỉ là một nữ nhân mơ mộng mà thôi.”

“Một người một đời chỉ có thể nằm mộng như thế một lần thôi.” Quỷ Cơ vuốt ve bạch hổ, con linh thú thè lưỡi liếm vào tay nàng. Nữ tiên cười lạnh, “Đa tạ người đã để cho nàng sớm tỉnh mộng.”

“Ồ, vậy là người Không Tang phải cảm tạ ta đã tạo nên nữ anh hùng của bọn họ rồi.” Khóe môi Tô Ma nhếch lên, cười nhạt.

Quỷ Cơ nhìn y nhưng không thấu được nội tâm y đang nghĩ gì: “Lần này người quay về chắc là có mưu đồ gì. Nhưng vô luận thế nào người cũng không được đi tìm nàng nữa.”

“Ta đâu có định tìm nàng ta.” Tô Ma lãnh đạm đáp, “Ta không muốn hốt lại bát nước đổ đi, huống gì ta cũng chẳng thích người chết.”

“Vậy là tốt,” Quỷ Cơ thở phào, mỉm cười, “Rồi Vân Hoang một trăm năm, người cũng tìm được nữ tử mình yêu rồi sao? Nếu không thì người cũng không xuất hiện với bộ dạng nam tử thế này.”

Quỷ Cơ khẽ nhắm mắt, cười nhạt không thành tiếng rồi quay đầu đi: “Người cũng nhiều chuyện như hồi một trăm năm trước vậy.”

Y bỏ đi, tay vẫy vẫy như đang dùng sợi dây vô hình khống chế tượng gỗ. A Nặc bắt đầu cử động, sợi tơ quấn quanh chân tay Na Sinh buông lỏng, mười chiếc nhẫn bạc quay về tay Tô Ma. Sau đó tượng gỗ nhỏ bay ngược về phía sau chui vào lòng Tô Ma. Na Sinh ôm cổ tay nằm co quắp dưới đất.

“Híc... người này chẳng những giết người không chớp mắt mà còn điên điên khùng khùng nữa.” Nhìn theo bóng lưng của quỷ lỗi sư, Na Sinh trong lòng khiếp sợ, “A di đà phật, xin cho con về sau không gặp phải hần ta nữa.”

“Tiểu cô nương, một mình cô có thể chạy đến Thiên Khuyết này, mạng lớn thật đó.” Quỷ Cơ cúi người từ lưng hổ, chạm vào tay chân của cô, lập tức máu dưng không chảy nữa. “Cánh tay gãy rồi mà không chịu băng bó gì cả.” Quỷ Cơ nắm lấy tay trái của Na Sinh rồi đột ngột bóp mạnh, Na Sinh đau đớn rú lên, nhưng chợt phát hiện ra bao nhiêu đau nhức đã biến mất sạch.

“Ồi... đa tạ sơn thần tiên nữ!” Dùng hữu thủ sờ sờ vào chỗ xương gãy khi nãy, Na Sinh vui sướng cảm tạ.

“Hi hi, sơn thần... Cách xưng hô mới lạ thật.” Quỷ Cơ che miệng cười, nhưng nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay nàng thì đột nhiên nghiêm mặt, “Chiếc Hoàng Thiên này từ đâu mà có? Chân Lam cho cô hả?”

Na Sinh lẩm bẩm mấy cái tên xa lạ một lúc, rồi mới hiểu được ý Quỷ Cơ muốn hỏi gì: “Tiên nữ, ngài muốn hỏi cánh tay hồi thối đó hả? Đúng rồi, là nó tặng cho tôi để tạ ơn.”

“Cánh tay... đúng rồi!” Quỷ Cơ lẩm bẩm. “Hôm qua có trận tuyết lở thật lớn trên Mộ Nhĩ Tháp Cách, thì ra là vì cái này! Phong ấn bị giải khai rồi sao? Hèn gì hôm nay Lục tinh đột nhiên tập hợp ở Thiên Khuyết! Vô Sắc thành mở cửa lần thứ hai, là vì phong ấn đầu tiên đã được giải khai sao? Vận mệnh của Không Tang đã đến lúc thay đổi rồi!”

Quỷ Cơ lại cúi mình xuống, chăm chú nhìn Miêu nữ áo quần lam lũ, mặt mũi dính đầy bùn đất, đánh giá một hồi rồi hỏi, “Cô mở ra phong ấn hả?”

Na Sinh bị nhìn đến xấu hổ, cười đáp: “À... tôi chỉ là, chỉ là tiện tay thôi.”

“Thiếu nữ dị tộc đến từ phương xa... Thì ra chính là cô vén lên tấm màn loạn lạc của Vân Hoang!” Quỷ Cơ thở dài, vuốt tóc Na Sinh, gạt gù nhìn chiếc nhẫn trên tay cô.

“Hả?” Na Sinh sững sờ, có chút hồ đồ mở to mắt, dường như hiểu ra gì đó, cô cho rằng mình đã thả ra một vật bất tường. “Nó là tốt hay xấu? Sơn thần tiên nữ, cánh tay thối tha đó... nó là tai ương sao? Tôi làm sai rồi sao?”

“À... nó không tính là xấu đâu.” Nghe Na Sinh hỏi, Quỷ Cơ ngẩn ra, trầm ngâm một thoáng rồi cười khổ, “Nhưng nếu gọi nó là tai ương cũng không sai. Lúc đó Bạch Anh đến cảnh báo cho ta, nói có vật bất tường tiến đến gần Thiên Khuyết. Ta cứ tưởng đó là Tô Ma... thì ra là có đến hai cỗ lực lượng đồng thời tiến vào Vân Hoang!”

“Hả? Không xấu là được rồi.” Na Sinh vẫn không hiểu gì nhưng cũng yên tâm hơn. “Tên Tô Ma đó chắc không phải là người tốt rồi? Tôi nhìn thấy hần ta là sợ đến chết khiếp.”

“Tô Ma...” Quý Cơ lặp lại cái tên này lần nữa, không biết phải trả lời này thế nào, chỉ biết mỉm cười cúi người vỗ vỗ vào lưng bàn tay của Na Sinh, dặn dò: “Xuống Thiên Khuyết gặp người ta, đừng để ai trông thấy chiếc nhẫn này. Hoàng Thiên và Hậu Thổ là cặp nhẫn thần của các triều đại Không Tang, bị người ta nhìn thấy sẽ chuốc họa vào thân đó.”

Na Sinh sợ đến nhảy dựng lên: “Cái gì? Cánh tay thối tha đó còn dám nói chiếc nhẫn này sẽ bảo vệ tôi khắp Vân Hoang nữa! Đồ lừa gạt, không có câu nào là thật cả.”

“Hoàng Thiên có lực lượng riêng, bảo hộ người đeo nó.” Quý Cơ an ủi. “Chỉ cần cô cẩn thận không để người khác nhìn thấy, nó chính là bùa hộ thân tốt nhất.”

Na Sinh gật đầu lia lịa, vội vàng dùng vải bao quanh tay phải, quần qua quần lại cho đến tận đầu ngón tay, che đi chiếc nhẫn.

Nhìn thiếu nữ người Miêu hấp ta hấp tấp như vậy, Quý Cơ thầm than: “Một cô gái nhỏ đeo Hoàng Thiên đi đến Vân Hoang, thật khiến người ta lo lắng...”

Vào lúc này, Quý Cơ chợt thấy tiếng cành lá xào xạc, phảng phất như có một đoàn người đi tới.

“Là đứa nhỏ nhà Mộ Dung?” Nghe thấy tiếng Mộ Dung Tu, Quý Cơ đột nhiên nghĩ ra một ý. Tiếng chân càng lúc càng gần, cây cỏ ngoan ngoãn rẽ lối, một nhánh dây leo bò thoăn thoắt trên mặt đất chẳng khác gì một con rắn sống. Một nô đi đến trước mặt Quý Cơ, ngọn cây ngóc lên như đang chờ lệnh.

Phía sau Mộ Dung Tu quả nhiên là mấy người ngủ dưới chân Thiên Khuyết tối qua. Mộ Dung Tu đi đầu, một tay vung đao chặt cành lá và dây leo mở đường. Người trung niên đến từ Trạch quốc cùng đôi thư sinh và tiểu thư kia theo sát phía sau.

“Quý Cơ! Quý Cơ!” Dương Công Tuyền nhìn thấy nữ tử cỡi bạch hổ thì kêu lên thất thanh, quay đầu bỏ chạy. Mộ Dung Tu kéo ông ta lại, ý muốn bảo đừng sợ nhưng Dương Công Tuyền đời nào chịu nghe, co giò chạy thẳng xuống núi. Đôi thư sinh tiểu thư kia không biết đầu đuôi câu chuyện, nhưng vẫn bắt giặc điu dắt nhau loạng choạng quay đầu bỏ chạy.

“Để mặc bọn họ đi.” Thấy vẻ mặt bất lực của Mộ Dung Tu, Quý Cơ mỉm cười vẫy tay, “Lại đây nhóc con.” Hắn bước tới, kính cẩn cúi đầu, “Nữ tiên có gì phân phó?”

Quý Cơ mỉm cười kéo tay Na Sinh: “Vị cô nương này cũng đi Vân Hoang, ta muốn nhờ người chiếu cố cô ta trên đường đi.”

Mộ Dung Tu liếc sang Na Sinh, ai ngờ thiếu nữ người Miêu này cũng đang nhìn thẳng vào hắn, mặt mày hớn hở mắt sáng rực. Na Sinh cứ nhìn một cách sỗ sàng như vậy hồi lâu khiến Mộ Dung Tu đỏ mặt, cúi đầu lấp bắp: “Nam nữ thụ thụ bất thân, chỉ sợ không tiện cho vị cô nương này...”

“Không sao đâu! Không có gì bất tiện cả!” Không đợi hắn nói hết, Na Sinh đã xen vào, mắt lấp lánh, “Ta không phải là con gái người Hán e e ấp ấp, người Miêu không sợ mấy thứ lễ giáo đó!”

Quý Cơ không nhịn được phải cười thầm trước vẻ mắc cỡ của Mộ Dung Tu cùng vẻ hớn hở của Na Sinh, sau đó nàng nghiêm mặt nói: “Các người làm việc già dặn cẩn thận, vị cô nương này chẳng hiểu gì về thể thái nhân tình, người nếu đi cùng đường thì nên chiếu cố cho cô ấy một chút.”

“Cái này...” Không muốn trái ý Quý Cơ, Mộ Dung Tu mặt đỏ bừng ấp a ấp úng mãi.

“Hả? Có phải sợ ta ăn chực của huynh không?” Thấy vị công tử họ Mộ Dung cứ đứng đó lúng túng như gà mắc tóc, Na Sinh bồn chồn rồi chợt nảy ra một ý, rút từ trong người ra một vật đưa tới trước mặt hắn ta, “Nè, ta đưa thứ này cho huynh có được không? Là Tuyết anh tử đó?”

Mộ Dung Tu nhìn củ màu vàng nhạt trong tay cô, mắt chợt sáng lên: Tuyết anh tử! Là thương nhân, hắn đương nhiên biết rõ giá trị của thứ này. Quý Cơ thấy Mộ Dung Tu dao động bèn thêm vào một câu: “Ra ngoài làm việc, nên hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau.”

“Như vậy thì về sau ủy khuất cô nương một chút vậy.” Hắn xoa tay, chăm chăm nhìn tuyết anh tử, cuối cùng cũng quy quy củ củ chấp tay chào Na Sinh, “Tại hạ Mộ Dung Tu.”

“Ta là Na Sinh! Huynh gọi ta là A Sinh được rồi.” Na Sinh vui mừng khôn xiết đưa Tuyết anh tử cho Mộ Dung Tu.

Mộ Dung Tu không chút khách khí nhận lấy, cẩn thận cất vào bọc rồi chấp tay nói với Na Sinh: “Xin cô nương ở đây đợi một chút. Tại hạ quay lại tìm ba đồng bạn rồi cùng xuống núi một lượt.”

Mộ Dung Tu giờ đã quay đầu lại, dẫn Mộ Dung Tu xuống núi.

Bóng của hắn nhanh chóng khuất sau rừng cây. Na Sinh bĩu môi lo lắng: “Ôi chao, không biết hắn có lấy thứ đó đi rồi bỏ ta ở lại không.”

“Đứa bé đó là người cẩn thận, tính toán thông minh. Nó cương quyết tìm mấy đồng bạn chẳng qua là cần một người rành đường ở Trách quốc làm hướng đạo.”

Quỷ Cơ nhìn theo hướng Mộ Dung Tu rời đi, mỉm cười vỗ vỗ vai Na Sinh, “Đó là một đứa bé rất tốt. Làm thương nhân thì phải biết giữ chữ tín trong giao dịch, nó hiểu rất rõ điều này. Tiểu nha đầu, cô phải cố gắng đó.”

“Nỗ lực, nỗ lực cái gì chứ...” Na Sinh chột bối rối, lập tức phủ nhận.

Quỷ Cơ phá lên cười: “Thấy cô đột nhiên cứ bám sát muốn đi theo hắn, ta đoán ra ngay thôi...”

Na Sinh dẫu là người phóng khoáng nhưng nghe vậy cũng xấu hổ đỏ mặt. Cũng may là đường đi trắc trở, bụi bám đầy mặt, không ai thấy được vẻ thẹn thùng của cô.

“Ha ha...” Nữ tiên Vân Hoang mỉm cười, vỗ vỗ bạch hổ quay đầu bỏ đi: “Phải nỗ lực đó!”

Thiếu nữ người Miêu nôn nóng đi qua đi lại trên khoảng đất trống, chờ đợi Mộ Dung Tu quay lại, trong lòng đầy háo hức đối với tân đại lục và cuộc lữ hành sắp tới.

Phong ấn ở phương Đông đã được khai mở, Lục tinh quay về Vô Sắc thành, nghênh đón hữu thủ của chủ nhân. Lam Hạ và Bạch Anh tay ôm mâm vàng giờ cao quá đầu, chậm chậm bước vào Quang tháp trong tràng chúc tụng dài dằng dặc của Đại tứ mệnh. Một hồi lâu sau, khi chúc tụng hoàn tất, hai người mới cẩn thận đặt đầu lâu và cánh tay gãy lên khám thờ.

Đầu lâu chợt mở to hai mắt.

Đáy nước an tĩnh chợt sôi lên sùng sục, bọt nước phun ra từ những quan tài đá kín mít, lơ lửng trong làn nước. Bên trong mỗi bọt nước đều có một khuôn mặt tái nhợt như đã lâu chưa thấy ánh mặt trời. Khuôn mặt nào cũng lộ vẻ vui mừng khôn xiết, hướng về đầu lâu và cánh tay gãy trên tế đàn, miệng mấp máy: “Cung nghênh hoàng thái tử điện hạ quay về!”

Đầu lâu mỉm cười cảm khái, cánh tay gãy nằm ở mâm vàng kế cận chợt vung lên, khích lệ toàn dân.

“Trời còn thương Không Tang. Phong ấn bắt đầu được phá giải, ngày thấy ánh mặt trời không còn xa nữa!”

Tiếng hoan hô vui sướng tràn qua như làn gió.

“Mọi người tiếp tục nghỉ ngơi đi,” Đại tứ mệnh ra lệnh, khuôn mặt khô héo cũng lộ vẻ vui mừng. “Tiếp tục cống hiến linh lực của mình, đem lại sức mạnh cho minh linh chiến sĩ! Thiên thần bảo hộ, Vân Hoang vẫn luôn là thiên hạ của người Không Tang!”

“Trời thương Không Tang, vạn nước miên trường!” Tiếng chúc tụng của mười vạn người Không Tang làm mặt nước chấn động. Ánh mặt trời không rọi tới đáy hồ, ở đây thấp sáng toàn nhờ vào hàng vạn hạt trần châu tỏa ánh nhu hòa. Khi bọt nước tan hết, dưới đáy hồ chỉ còn thấy hàng dãy quan tài đá trắng xếp chính tề, lớp lớp không thấy tận cùng.

“Hà hà, lão sư, ngài xem ta cuối cùng cũng cử động được rồi.” Sau khi con dân lùi về, cánh tay gãy lại cử động, choàng lên vai Đại tứ mệnh.

Lúc toàn bộ dân Không Tang biến mất vào Vô Sắc thành, chỉ mình vị lão nhân có thể “khai thông trời đất” này là không cần nằm ngủ trong thạch quan, dùng thân thể thực sự di động bình thường dưới đáy nước. Qua bao triều đại, Đại tư mệnh

của Không Tang đồng thời cũng là thái phó của hoàng thái tử.

“Hoàng thái tử điện hạ,” Thấy mình đã cố công dạy bảo bao năm mà cử chỉ của Chân Lam vẫn chẳng phù hợp với phong phạm hoàng gia chút nào, Đại tư mệnh bất giác cười khổ. Nhìn lại cánh tay đó, Đại tư mệnh đột nhiên nghiêm mặt, cao giọng hỏi: “Hoàng Thiên sao không còn trên tay của ngài nữa?!”

“Cho người ta rồi!” Thản nhiên như không, cánh tay gãi gãi đầu đáp lại, “Người ta khổ sở đưa ta đến Thiên Khuyết, ta cũng phải rộng lượng một chút chứ?”

“Cái gì? Điện hạ đem Hoàng Thiên cho người khác?” Đại tư mệnh chấn động, chăm chăm nhìn đầu lâu của Chân Lam, tròn mắt như muốn lòi cả ra ngoài. “Đó, đó là trọng bảo truyền đời của Không Tang mà! Vật trọng yếu như vậy, điện hạ sao có thể dễ dàng trao cho người khác?”

“Nhưng nó cũng đâu giúp ta quay trở lại được đâu.” Đầu lâu lộ vẻ bất lực.

Sau đó, thấy khuôn mặt thông thái ồm trọng của Đại tư mệnh đỏ kè lên, ngọc giản trong tay sẵn sàng đập mạnh vào đầu mình, Chân Lam mới vội vã giải thích: “Lão nhân gia ngài đừng có giận, đừng có giận! Trước tiên nghe ta giải thích đã, ta cho nha đầu đó chiếc nhận là để cô ta tiếp tục giúp đỡ chúng ta đó!”

“Tiếp tục?” Đôi lông mày dài bạc trắng của Đại tư mệnh cuối cùng cũng bớt run rẩy.

Ông trầm ngâm một lúc: “Không sai! Cô ta có thể đeo được Hoàng Thiên, chứng tỏ cô ta đủ sức phá vỡ bốn phong ấn còn lại cho chúng ta! Tìm được một người giống vậy không phải dễ.”

“Đúng! Không dễ chút nào, sao lại có thể để cho cô ta đi chứ?” Cánh tay gầy lại choàng qua vai Đại tư mệnh, vỗ vỗ: “Lão sư ngài cũng biết, chiếc nhẫn đó khí mạch tương thông với bản thể của ta. Nha đầu đó đeo Hoàng Thiên, bất giác sẽ bị phong ấn bốn chỗ còn lại kêu gọi, sẽ đi phá khai phong ấn giúp chúng ta, giải phóng tàn chi còn lại!”

“Nói vậy cũng đúng...” Đại tư mệnh trầm ngâm nhìn đầu lâu trên mâm vàng. Đã một trăm năm rồi, khuôn mặt này vẫn giữ vẻ y hệt như lúc mất nước, giọng điệu ngang ngược không hề thay đổi. Nhưng bao thống khổ dày vò không ngừng đã giúp hoàng thái tử trưởng thành rồi.

Gỡ cánh tay gầy đang bám trên vai ra, Đại tư mệnh cười khổ: “Nhưng người này có đủ mạnh không? Giải khai phong ấn ở phương đông hoàn toàn nhờ vào vận khí. Nhưng bốn phong ấn còn lại, không có lực lượng cơ lực vương thì không sao phá giải được đâu.”

“Cô ta rất yếu đuối, căn bản chẳng có chút sức mạnh gì.” Cánh tay làm ra cử chỉ bất lực, đầu lâu trên mâm vàng cũng bĩu môi phối hợp, “Do đó chúng ta phải dọn đường sẵn cho cô ta mới được.”

“Hừm...” Đại tư mệnh trầm ngâm rồi nhìn xuống lục vương đang đứng bên dưới đợi lệnh, “Chuyện này đợi lão hủ vào lục vương thương lượng kỹ càng đã. Hoàng thái tử thể lực vừa mới khôi phục một chút, trước tiên hãy nghỉ ngơi cái đã.”

“Ồi... đau chết ta rồi.” Sau khi mọi thứ chìm trở lại vào hư vô, trong Quang tháp chỉ lưu lại một người rười.

Bạch y nữ cẩn thận cởi sợi từng quần quanh cổ tay của cánh tay gầy, nhưng sợi dây này đã hằn sâu vào tận khớp xương, chỉ động một chút thôi là đau buốt không sao chịu nổi. Đầu lâu Chân Lam nằm ở mâm bên cạnh không ngừng than thở.

Sau khi lau sạch vết máu và thịt vụn quanh vết thương, Bạch Anh nhanh chóng bứt đôi sợi từng, sợi từng đâm máu rơi bộp xuống đất. Nàng cầm khăn tay trải lên miệng vết thương. Vết thương hằn sâu cả trăm năm, dẫu có lành chắc cũng để lại vết tích không sao xóa được.

Bạch Anh mặt buồn bã, nhưng đầu lâu kế đó lại mở miệng cười lớn, vui vẻ khôn xiết: “Nàng xem này, giờ ta đã có tay rồi, cuối cùng có thể ôm được nàng.” Cánh tay gầy nhảy lên, ôm lấy eo của thê tử.

Thế như cánh tay của y đâm xuyên qua thân thể của nàng như ôm vào khoảng không.

Chân Lam ngẩn ra rồi phá lên cười. Không ngờ y lại quên mất nàng vốn là minh linh, không phải thực thể. Dầu y có đủ hai tay nhưng vẫn không có cách nào ôm được sinh mệnh đã trôi đi.

“Ngài cười cái gì?” Bạch Anh chau mày nhìn y. Khóe mắt Chân Lam lộ vẻ cảm khái không nói nên lời, nhìn thê tử: “Đột nhiên cảm thấy thật hoang đường. Trên đời này không ngờ lại có phu thê giống như chúng ta... Không sống cũng không chết, đúng là một đôi quái vật.

Thấy bộ dạng một đầu một tay của đối phương rồi cúi đầu nhìn hình thể hư vô ngưng kết từ niệm lực của mình, Bạch Anh cũng không nhịn được cười. Chân Lam nắm hờ lấy tay của nàng, để cho bàn tay hư ảo bảo trì hình dạng. Bạch Anh không nói tiếng nào chỉ lật cổ tay lại, nắm lấy tay Chân Lam. Chiếc nhẫn Hậu Thổ đeo ở ngón giữa lấp lánh chiếu sáng.

Không ngờ lại biến thành hình dạng thế này... Một trăm năm trước, từ Bạch tháp vạn trượng nhảy xuống, nàng quả thật không ngờ vận mệnh mình lại trở nên kỳ quái như bây giờ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-2-song-thanh>